

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๖ มกราคม ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

- ปีใหม่ไกลกว่าก้าว หนอยเทอญ
ย่ำย่ำย่ำซ่าเกิน ก่อแล้ว
- ไทยจ๊กเห็จหาญเหิน เจริญรุ่ง เรื่องเอย
หากศาสน์สะอาดแผ้ว ผ่องหล้าพาไสว
- ไทยมีอำนาจแท้ คือพุทธ
อธิปไตยแลวิมุตติ วิสุทธิล้ำ
- ศาสดาตรัสชัดสุด วิเศษยิ่ง จริงเฮย
โลกุตรระจะช่วยค้าชาติไว้ไทยคง

ปีใหม่ ไทย จะก้าวไกล กว่าเก่า กว่า...

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ปุ๋ยอินทรีย์ตรางอกงาม

"ยิ่งใช้ ดินยิ่งดี
ยิ่งมีผลผลิตเพิ่ม
ส่งเสริมเศรษฐกิจ
ชีวิตปลอดภัย"

รายชื่อศูนย์จำหน่ายปุ๋ยตรางอกงาม

1. อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี โทร. 092-161-1800
2. อ.ป่าดัว จ.ยโสธร โทร. 088-073-4277
3. อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ โทร. 085-613-6985
4. อ.ราษีไศล จ.ศรีสะเกษ โทร. 087-422-7177
5. อ.เมือง จ.สุรินทร์ โทร. 084-076-1521
6. อ.แคนดง จ.บุรีรัมย์ โทร. 084-924-2642
7. อ.เมือง จ.ขอนแก่น โทร. 086-850-3003
8. อ.สหัชชันต์ จ.กาฬสินธุ์ โทร. 088-571-5997
9. อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี โทร. 085-351-1888
10. อ.ศรีธาตุ จ.อุดรธานี โทร. 085-327-2888
11. อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี โทร. 085-358-6888
12. อ.หนองหิน จ.เลย โทร. 085-647-8678
13. อ.ผาขาว จ.เลย โทร. 085-647-8678
14. อ.เอราวัณ จ.เลย โทร. 090-028-5460
15. อ.ส่องดาว จ.สกลนคร โทร. 093-147-9945
16. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร โทร. 087-952-7865
17. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร(ป.) โทร. 086-545-8884
18. อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร โทร. 082-328-8488
19. อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร โทร. 081-954-2429
20. อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ โทร. 081-544-1082
21. วัดป่าพันล้า อ.เมือง
จ.บึงกาฬ โทร. 081-975-7759
22. อ.รัตนวาปี จ.หนองคาย โทร. 088-009-0309
23. อ.บ้านแพง จ.นครพนม โทร. 089-275-7299
24. อ.นาแก จ.นครพนม โทร. 080-752-1471

ขนาดบรรจุ 50 กิโลกรัม

ผลิตโดย **โรงปุ๋ยพลังชีวิต**

ชุมชนราชธานีอโศก หมู่ที่ 10

เทศบาลตำบลบึงไผ่ อำเภอวารินชำราบ

จังหวัดอุบลราชธานี 34190

นัยปก

ปีใหม่ไทยจะก้าวไกลกว่าเก่า ถ้า...

(๑) ปีใหม่ไกลกว่าก้าว

ย่ำย่ำย่ำซ้ำเกิน

ไทยจ๊กเห็งหาญเหิน

หากศาสน์สะอาดแผ้ว

(๒) ไทยมีอำนาจแท้

อธิปไตยแลวิมุตติ

ศาสดาตรีศัสด์สุด

โลกุตรจะช่วยค้ำ

(๓) แต่ไทยหลง“โลก”แล้ว

จึงต่ำสองเหตุทำ

ธรรมและโลกขี้ขยำ

จึงยากลำบากล้ำ

(๔) จมเจ็บจนสุดแล้ว

สองอำนาจชั่วเป็น

ไทยเสื่อมสุดล้ำเค็ญ

เพราะชั่วสองเปื้อนป้าย

(๕) จึงจำแก้ทั้ง“โลก”

สองชั่วนี้แหละฉลาด

ฉลาดชั่ว(แจก)ช่วยเชือดชาติ

ปีใหม่ใครช่วยแก้

(๖) เชิญช่วยกันทุกผู้

สร้างรัฐธำธิปไตย

เศรษฐกิจและจิตใจ

แปดสิบสามปีชี้

(๗) ทุกข์ของกายจิตนั้น

เพราะอวิชาเป็น

ถ้าไทยตื่นตัวเห็น

“สองชั่ว”คือจุดแก้

หน้อยเทอญ

กล่าวแล้ว

เจริญรุ่ง เรื่องเอย

ผ่องหล้าพาไสว

คือพุทธ

วิสุทธิล้ำ

วิเศษยิ่ง จริงเฮย

ชาติไว้ไทยคง

เลอะ“ธรรม”

ทบซ้ำ

ขยำหนัก

ทุกข์ทันทับถม

ชุกเข็ญ

เหตุร้าย

ยิ่งยวด

บิดเบี้ยวทุกกรรม

ทั้ง“ศาสน์”

แจกแท้

หายนะ มานา

ทวิได้ไทยเจริญ

คนไทย

วิศิษณ์นี้

ไทยจ๊ก รุ่งเลย

ชาติแพ้โจรสอง

ครบเข็ญ

เหตุแท้

ทางรอด สัมมารา

เหตุให้ไปนิพพาน

“สไมย์ จำปาแพง”

๕ ธันวาคม ๒๕๕๘

ปีใหม่ไทยจะก้าวไกลกว่าเก่า ถ้า...

ในหลวงทรงห่วงใยบ้านเมืองแคว้นแคว้นคงดูได้จาก พระบรมราโชวาทที่**สำนักข่าวไทยเผยแพร่** เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖.. ในหลวงทรงชี้ไทยพังเพราะ**ทุจริต** เศรษฐกิจขึ้น ทุจริตขึ้น ทรงสาปแช่งขอให้**มีอันเป็นไป**

“ถ้าทุจริตแม้แต่นิดเดียว.....ก็ขอแข่ง แข่งให้มีอันเป็น” (ร.๙)

ยิ่งประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษในวัย ๙๕ ปี ท่านกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “คอร์รัปชันเป็นเรื่องที่ตนเกลียดที่สุด พวกเราต้องไม่ยอมให้คนไม่ดีมานั่งปล้นชาติเราทุกวัน ๆ ฉะนั้น ต้องหาทางกำจัดตัวเวรและตัวนาร้างเกลี้ยให้หมดไปจากประเทศเราให้ได้...และกระบวนการในการจัดการกับคนปล้นชาติต้อง**รวดเร็วรุนแรง และเด็ดขาด** ซ้ำไม่ได้ ยิ่งซ้ำยิ่งเหนื่อยเท่านั้น”

และในวันต่อต้านคอร์รัปชันสากลเช่นกัน พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้กล่าวในวาระสำคัญนี้ว่า... “นี่คือโอกาสของพวกเรา หากเราไม่ทำในวันนี้ วันหน้าจะล้มเหลวทั้งหมด ประเทศไทยจะถูกกลืนหายไปทั้งหมด ซึ่งการทุจริตเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำลายชาติอย่างมหาศาล”

แล้วอะไรคือสาเหตุสำคัญ ที่ทำให้พากันโกงได้โกงดีโกงตั้งแต่รัฐมนตรีไปจนถึงนักการเมืองทั้ง ๆ ที่เมืองไทย เป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาของโลก ในมุมมอง ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ มีความเห็นว่า คำสอนของศาสนาทุก ๆ ศาสนาต่างสอนให้เป็นคนดี หากคำสอนไม่ผิดเพี้ยน ผลย่อมออกมาดี แต่ถ้ารวมค่าเฉลี่ยออกมาไม่ดี

ย่อมแสดงให้เห็นว่า คำสอนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มิฉะพินิจ ออกนอกกลุ่มนอกทาง (เพราะ**ปรีดีอพาพ**-**ปฏิบัติจึงอพาพ**- **ปฏิเวธจึงอภัพ**-**ประชาชนจึงอพาพ**) ซึ่งหากคำสอน หรือ**ทิลี (ทฤษฎี)** ไม่ผิดเพี้ยน เช่น**เศรษฐกิจพอเพียง**ของในหลวง ใครที่ทำได้ คนนั้นก็ย่อมมีแต่ความสุข และยัง

สามารถช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยเหลือสังคมได้อีกด้วย แต่ถ้าหากไปดูตามวัด ที่มีผู้คนแห่กันไปอย่างแน่นขนัด หรือดูจากนักการเมือง ที่ผู้คนพากันหลงใหล ต่างก็เอาความมั่งคั่งร่ำรวย มาหลอกล่อให้พากันหลงผิด จนพากันก่อคดีมากมาย ทั้งหัวหน้าและลูกน้อง จนไม่น่าเชื่อว่า หลวงพ่อวัดดัง จะมีคดีติดตัว (พอ ๆ กับหัวหน้าฝ่าย**มรวาวาส**) ถึง ๕๒ คดี แต่ก็สามารถใช้อธิพลจนมีการถอนฟ้องออกไปได้หมด

ตราบิตที่ประเทศไทย ยังถูกอำนาจของเงินตรา และอิทธิพลเป็นใหญ่ในแผ่นดิน การโกงการคอร์รัปชัน ก็จะทำให้ขึ้นยุบยับ เต็มแผ่นดินเช่นเดียวกัน และเชื่อว่าที่ไม่ตายง่าย ๆ ก็จะทำให้กลายเป็นรัฐร้ายหนักยิ่งกว่าเดิม เป็นพระเทวทัต พันธุ์จีเอ็มโอ หรือนักการเมืองโคตรโกง (จีเอ็มโอ) ที่แข็งแรงทนทาน ต่อให้ ม.๔๔ หรือ ม.๘๘ ก็ยอมเอาไม่อยู่

พระไพศาล วิสาโล เน้นย้ำว่าการปฏิรูปสงฆ์ในเมืองไทย ถ้าทำไม่ได้ นั่นคือ ความเสื่อมสลายของพุทธ พุทธศาสนาจะเหลือแต่รูปแบบ ไม่มีแก่นเนื้อหาลึกลับ ถ้าปฏิรูปคณะสงฆ์ไม่ได้ ก็อย่าไปปฏิรูปประเทศเลย พระสงฆ์มีแค่ ๒ แสนรูป แต่คนไทยมีตั้ง ๗๓ ล้านคน

และพ่อท่านฯก็เห็นเช่นเดียวกันว่า ถ้าไม่**กอบกู้ศาสนา**ขึ้นมาให้ได้ก่อน ไม่สำเร็จ เพราะ**พระพุทเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า ต้องเอาจิตใจเป็นตัวตั้ง**(**มโนปุพพัง คมาธัมมา**) **จิตใจนี้แหละที่จะพาเจริญ จะทำให้เกิดผลสำเร็จ ถ้าไม่หันมาแก้เรื่องจิตใจ ทำให้เกิดคุณธรรมขึ้นมาก่อน ลงท้ายทำไม่สำเร็จ ไม่เจริญหรอก ขอยืนยัน**

☸ ● **จริงจัง ตามพ่อ**

เมื่อ “ปีใหม่” เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง มีข้อเสนอแนะว่าพวกเราทุกคนทั่วประเทศ ทั้งคนบ้านนอก และคนกรุงต้องรีบช่วยกันก้าวให้เร็วขึ้น

“ปีใหม่ไกลกว่าก้าว น้อยเทอญ

ย่ำย่ำย่ำซ้ำเกิน กล่าวแล้ว”

เรามีทุกข์ทับถม ขี้ขี้ย่ำเราอย่างหนักทั้งทางธรรมและทางโลก

“ธรรมและโลกขี้ขี้ย่ำ ขี้ย่ำหนัก

จึงยากลำบากล้ำ ทุกข์ทันทับถม”

จึงต้องมีการชี้ชวนให้รีบช่วยกันแก้ปัญหาบ้านเมือง ซึ่งนับแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศไทยเป็นระบอบประชาธิปไตย ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ เมื่อ ๘๓ ปีมาแล้ว เราบอบซ้ำทั้งทางธรรม และทางโลก เรียกว่าแพ้โจรทั้งสองนั้นก็ว่าได้

“เชิญช่วยกันทุกผู้ คนไทย

สร้างรัฐชาติไทย วิเศษภูนี้

เศรษฐกิจและจิตใจ ไทยจัก รุ่งเลย

แปดสิบสามปีชี้ ชาติแพ้โจรสอง”

ปีใหม่ (๒๕๕๙) ไทยจะก้าวไกลกว่าเก่า ถ้าเรารีบช่วยกันแก้ปัญหาชาติทั้งทางธรรมและทางโลก

๒

► คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

หลอกกันไม่รู้แล้วไม่รู้จบ ล้วงตักกินไล่คนอย่างกับผีกระสือ
หลอกให้คนไปกู้หนี้ ได้เงินมาก็บริจาคให้วัดให้หมด
ผู้กู้มีหน้าที่นั่งจ่ายดอกเบี้ย...เอาบุญมาหลอก....คนก็มงายเชื่อ..

► คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

การทำ“สมาธิ”แบบหลับตา meditation นั้น
ไม่ทำงานทำการเลี้ยงชีพ(อาชีพ)ใดๆเลย..
แต่มีบางอาจารย์ตีขลุมนำนั้นเป็น“สัมมาอาชีพะ”แล้ว ชี้ตู้แท้ๆ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๖ เดือน มกราคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ปี่ใหม่ไทยจะก้าวไกลกว่าเก่า ถ้า...	สไมย์ จำปาแพง
		จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านปานาดอย	จำลอง
10	สี่สั้นชีวิต	ทีม สมอ.
18	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
23	เวทีความคิด	นายหนูดี
24	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
30	การ์ตูน	วิสูตร
32	ขาดก้นยุค	ฉวมพุทธ
36	หยั่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
54	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน?)	พิมพ์วิฑูร์ ชูโต
57	ลูกโสกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
60	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
64	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เปลว สีเงิน, สิริอัญญา
69	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
74	แค่คิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
76	คาบข่าวมาขับขาน	พิราบไท
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากิต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกูญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓-๙๕๕๑๑

อัตราราคาสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัณฑ์

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

สี่สั้นชีวิต 10 **การช่วยเหลือกัน ส่วนใหญ่มักช่วยทรัพย์สินภายนอก ที่ตายแล้วเอาไปไม่ได้ แล้วจะเก็บไว้มาก ๆ ทำไม มีแค่พอกินพอใช้ตามสมควรก็พอแล้ว แต่ในส่วนที่ไม่ใช่ทรัพย์สิน เช่น การให้ความรู้สีกิต ๆ คำพูดดี ๆ การให้เกียรติกัน ก็ทำให้คนมีความสุขได้**

“BIKE FOR DAD” มหกรรมพิเศษเมื่อ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ ประทับใจปวงชนชาวไทยที่มีได้เข้าร่วมกิจกรรมแต่ก็ติดตามข่าวตลอดเวลา รวมทั้งคนไทยในต่างประเทศทั่วโลก เพราะข่าวสารสัพตระบือก้องโลก ลำแดงถึงพระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่มีต่อพสกนิกร แต่...เมื่อ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ วันต่อต้านคอร์รัปชันสากล สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) จัดงานต่อต้านคอร์รัปชัน โดยพล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ กล่าวปาฐกถาพิเศษเรื่อง “ประเทศไทยโปร่งใส...ได้อย่างไร”

“คอร์รัปชันเป็นเรื่องที่ผมเกลียดที่สุด วันนี้เป็นวันต่อต้านคอร์รัปชันสากลและของประเทศไทย ใครไม่ทราบกำหนดวันนี้ แต่คงไม่ได้หมายความว่าต่อต้านวันนี้วันเดียว แต่ต้องต่อต้านทุกวัน ทุกเวลา เพื่อจะได้ต่อต้านการคอร์รัปชันได้”

พล.อ.เปรม ระบุว่า ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่โปร่งใส ไม่สะอาด....เรื่องภายในประเทศเป็นที่ยอมรับกันว่า การทุจริตได้ฝังรากลึกอยู่ใน

สังคมไทยมายาวนาน จนกลายเป็นการยอมรับวัฒนธรรมการฉ้อโกง เห็นเรื่องการโกง การเอารัดเอาเปรียบ ระบบอุปถัมภ์เป็นเรื่องธรรมดา ทำกันมาโดยต่อเนื่อง มีคนจำนวนน้อยพูดว่าเมื่อมีอำนาจถ้าไม่เอาระบบอุปถัมภ์จะเป็นคนไม่รักพี่ไม่รักน้องไม่รักเพื่อน มีอำนาจก็ไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์

“พวกเราต้องไม่ยอมให้คนไม่มีความรับผิดชอบทุกวันๆ เพราะฉะนั้นเราต้องหาวิธีขจัดให้ตัวแ้วตัวน่ารังเกียจให้หมดไปจากประเทศเราให้ได้”

ชาติจะยืนยงมั่นคงอยู่สมดังเจตนารมณ์ท่านประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษได้ กำลังพลที่สำคัญคือ ข้า-ราช-การ

ถ้า “ข้าราชการ” ทุกหมู่เหล่า บริสุทธ์ แกร่งอาจหาญ ก็คือปราการปกป้องแผ่นดิน ที่มั่นคงพร้อมสรรพตลอดกาล

ข้า...ผู้รับใช้ ผู้รับงาน

ราช...พระราชา

การ...ภารกิจการทำงานของแผ่นดิน

ข้าราชการ คือผู้ปฏิบัติภารกิจในนามพระราชาเพื่อประโยชน์สุขของปวงชน

ข้าราชการที่ทุจริต ประพฤติมิชอบต่อหน้าที่พึงสำเหนียกและสำนึก ยังไม่สายเกินที่จะ “คิดใหม่ทำใหม่” ณ ปีใหม่ ไม่มีคำว่าสายสำหรับการเริ่มทำ “กรรมดี” เพื่อแผ่นดินโดยธรรม

ด.ต. ยิง W.ต.อ.

ข่าว ผกก.สภ.อ.ปลวกแดง ระยอง ถูกตำรวจระดับลูกน้องในโรงพักเดียวกันยิงตายคาห้องทำงานเพราะคับแค้นใจที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมเกี่ยวกับหน้าที่การงานการปกครอง ทำให้นึกคิดว่าในที่ทำกรของตำรวจเอง ตำรวจยังปกป้องคุ้มครองตนเองไม่ได้ ประชาชนจะไว้วางใจอบอุ่นใจได้อย่างไร

- คนรุ่นใหม่ ราชบุรี

☞ ตำรวจได้ชื่อว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” เพราะฉะนั้นต้องพร้อมสรรพทุกขณะทั้งกายและจิตใจที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ด้วยใจเป็นธรรม ผมเคยเป็น “สารวัตรใหญ่” สภ.อ. บ้านค่าย ระยอง ๕ ปี ริเริ่มโครงการนำตำรวจออกไปทำนาเพื่อชำระล้างคราบโคลนข้าราชการและให้ตำรวจได้สัมผัสสหายตเหงื่อแรงงานของชาวนาทุกซอกของชาวบ้าน เมื่อปฏิบัติหน้าที่จะได้เอื้อเฟื้อเกื้อกูลชาวบ้าน เกือบ ๒๐ ปี ต่อมาแนวคิดนี้จึงปรากฏในสังคมตำรวจ มีบางสถานีตำรวจนำตำรวจไปทำนาเพื่อจูนเจือครอบครัว สภ.อ.บ้านค่าย มีเขตติดต่อกับ สภ.อ.ปลวกแดง ก่อนที่ราชการจะปรับตำแหน่งสารวัตรใหญ่ สถานีตำรวจเป็นผู้กำกับสถานีตำรวจ ถ้าการบริหารงานการปกครองตำรวจในสถานีตำรวจให้อยู่ในระบบระเบียบไม่ได้ก็ยากที่จะบำบัดทุกข์บำรุงอาณาประชาราษฎร์ได้ครับ ที่สำคัญยิ่งก็คือตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน ผู้นำต้องทำตนเป็นเยี่ยงอย่าง และปกครองหน่วยงานโดยธรรม

ยุคเล่นไลน์กันโลก

ดีใจจัง มีวิธีเขียนจดหมายถึงคุณศิลปินโดยไม่ต้องติดแสตมป์ “เราคิดอะไร” ฉบับ ที่ ๓๐๕ ธันวาคม ๕๘ แค่นี้ก็หนาว ๙. เดือนกุมภาพันธ์เตรียมฟังตน ศก.เงิน ..สุด..อีก น่าจะ ศก..เงิน ทรุดอีกนะครั้บ

- อำนาจ เอกทักษิณ นนทบุรี

☞ ขอขอบคุณครับที่ช่วยแจ้ง คำที่ถูกต้องเป็น ‘ทรุด’ อย่างที่ตั้งข้อสังเกตมาครับ เรื่องเศรษฐกิจที่จริงก็ทรุดทั้งโลกนั่นแหละครับ เพราะเป็นระบบที่เอาเงินในอนาคตมาใช้ และมีกลุ่มคนที่วางระบบเงินทั้งโลกเอาไว้ สามารถป่วนโลกได้เลย กลุ่มนี้ไม่มีทางยอมเสียผลประโยชน์ ใครที่ไม่เป็นฝ่ายของตนก็โดนโจมตี โดยใช้สื่อมากมายในมือโฆษณาชวนเชื่อไปเรื่อยๆ ถูกกล่าวหาใส่ไข่มามากๆ ประเทศก็ระส่ำระสายได้ เศรษฐกิจโลก และของบ้านเมืองไหนจะเป็นอย่างไรก็ตามแล้วแต่ หากเศรษฐกิจไทยรู้ “พอเพียง” เพราะยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ ก็จะผ่านพ้นวิกฤตไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องนี้ชาวอโศกไม่วิตกเลย เพราะพ่อท่านฝึกฝนปลูกฝังวิद्याพุทธพวกเรามาพร้อมแล้วทุกกระบวนท่า ตั้งแต่วัยรุ่นยันวัยเฒ่า ยุคนี้พัฒนาเริ่มแต่วัยเด็กเพราะเปิดโรงเรียนในชุมชนด้วย

บันเพ็พอ

ได้ไปร่วมกิจกรรมปั่นเพื่อพ่อที่จัดขึ้นใน กทม.พร้อม ๆ กับกิจกรรมในต่างจังหวัดในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ที่ผ่านมามีเห็นผู้คนที่มาร่วมปั่นหน้าตา ยิ้มแย้มแจ่มใส ระหว่างที่รอปปล่อยตัว ต่างคุยกันเหมือนพี่เหมือนน้อง ทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน โอบอ้อมอารีย์ แม้ในขณะที่ปั่นก็อบอุ่น แบ่งปันเส้นทางกันไปตลอด เมื่อยกก็พัก และที่ประทับใจมากคือพี่น้องสองข้างทาง แม้ไม่สะดวกร่วมปั่นกับพวกเราก็ออกมายื่นข้างถนนส่งเสียง ให้กำลังใจตลอดเส้นทาง และแม้จะเริ่มปิดขบวนปั่น และเริ่มเปิดเส้นทางบ้างแล้ว ชาวต่างชาติก็ยังคงมาร่วมให้กำลังใจแก่พวกเรานบนสะพานพระราม ๘ แม้ภาษาไทยจะไม่ปรากฏจากปากเขา แต่ภาษากายแสดงชัดถึงความยินดีปรีดากับการปั่นเพื่อพ่อ อดที่จะปลาบปลื้ม ลืมไม่ลงจริงๆ ภูมิใจที่ได้มีโอกาสร่วมเป็นพลังน้อยๆ ในขบวนปั่นเพื่อพ่อที่ยิ่งใหญ่

- คนไทยข้างทาง กทม.

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

✍ มวลชนสำนึกซึ่ง วิทยุญาณ
 เลื่องระบือภูบาล แซ่ซ้อง
 ติดตามภาพข่าวสาร เสด็จเยี่ยม ชนแธ
 ไทยอยู่เฉกพี่น้อง ร่วมบ้านเดียวกัน

สื่อสาร:

เอาตามที่ได้รับหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” และหนังสือ “ดอกหญ้า” จากสมณะชาวอโศกท่านแบ่งให้อ่าน อ่านแล้วสาระดีมาก อยากจะอ่านเล่มอื่น ๆ ด้วย จึงให้หลานสาวโอรเงินสมัครสมาชิกหนังสือพิมพ์ให้สองปี ดำเนินการให้ด้วยนะ

- สมาชิกเลขที่ ๓๕๖ เชียงใหม่

✍ สำนักพิมพ์ได้ดำเนินการทางทะเบียนสมาชิกให้ท่านแล้ว เลขที่ ๓๕๖ พร้อมกันนี้ได้ส่งหนังสือเล่มอื่นๆ ที่สำนักพิมพ์พอมืออยู่จัดถวายท่านมาด้วยครับ ขอบพระคุณที่สนใจติดตามอ่าน “เราคิดอะไร” กราบนมัสการครับ ท่านอ่านแล้วมีข้อคิดเห็นอะไรจะเสนอแนะ ชี้แจงก็นิมนต์ครับ

อุปถัมภ์เปิดตาคนไทย

การประมูล ๔ G คลื่นความถี่ ๙๐๐ MHz เริ่มตั้งแต่ ๙.๐๐ น. ของวันที่ ๑๕ ธ.ค.๕๘ ที่กสทช. ลั่นสุดลง ณ เวลา ๐.๑๕ น. ในวันที่ ๑๙ ธ.ค.๕๘ โดยมีรอบในการประมูลจำนวน ๑๙๘ รอบประมูลใช้เวลาทั้งสิ้น ๖๕ ชั่วโมง ๕๕ นาที (ไม่รวมเวลาหยุดพักการประมูล) ได้เงินเข้ารัฐรวม ๑๕๑,๙๕๒ ล้านบาท เล่นเอาคนไทยตบอกรางดาวว่างแทบเป็นลมตาย...ที่ผ่านๆ มาสมัยไหนๆ นั้นนะ แสดงว่าไม่ได้มีการประมูลเพื่อประเทศเลยใช้ไหม ที่จริงสมบัติของชาติมีค่าเท่าต้นตะลิ่งแต่ทะเลาะไปอยู่ในกระเป๋ากลุ่มโน้นกลุ่มนี้แน่เลย

ฟังคุณเปลวพูดดีกว่า...ผมก็อยากฝากท่านไปบอกนายกฯด้วยเหมือนกัน...ท่านเริ่มไว้ดีแล้ว ต่อแต่นี้ ขอให้พอกันที กับระบบ “ให้สัมปทาน” ผูกขาด เปลี่ยนมาเป็นระบบ “ประมูล” เคาะแข่งขันราคาอย่างทีกสทช.ทำให้เป็นประวัติศาสตร์

“ไม่ตึกตึก-ไม่โก่งชาติ” บ้านเมืองเจริญ

ถึงเคยมีการประมูล แต่ไม่เคยมีการประมูลครั้งไหน บริสุทธ์-โปร่งใส เท่า ๒ ครั้ง ที่กสทช.ทำ...รัฐบาลคสช.มี”คณะกรรมการนโยบายและกำกับดูแลรัฐวิสาหกิจ” ที่เรียกกันว่า “ซูเปอร์บอร์ด” มีใช่หรือ? เป็นมรรค-เป็นผลถึงไหนกันแล้วละ จะ ๒ ปีอยู่แล้ว สำรวจตรวจตราครบหรือยังว่า ระบบรัฐทุกวันนี้ยังงุบงิบอยู่กับระบบ “สัมปทาน” อีกกี่แห่ง?

...ระบบ “สัมปทาน” ลินค้าปลอดภาษี ทั้งในเมือง และในสนามบิน ที่ให้ “คิง เพาเวอร์” ผูกขาดอยู่เจ้าเดียนั้น มูลค่าเป็นแสนล้าน แต่ระดับพันล้านเท่านั้นมั้ง..ที่เข้าคลังแต่ละปี?

เข้ากระเป๋ากการท่าฯ”ตะหาก....

...ดูตัวอย่าง กสทช.เขาบ้าง ตอนคลื่นทั้ง ๑๘๐๐, ๙๐๐,๑๒๐๐ อยู่กับการโทรศัพท์บ้าง การสื่อสารบ้าง ร้อยตาปี-สี่ตาชาติเคยทำเงินเข้ารัฐระดับแสนล้านมัย

- ออกีแป้นจะแตก

✍ เมื่อฟ้าสาง ดวงตะวันพันขอบฟ้าสาดส่องแสงจ้าสดใส ประจักษ์ชาติไทยจักพบยุคพัฒนา ประชาธรรมาธิปไตยด้วยพลังพลิกแผ่นดิน!

☞ ussณาทิการ

การเงินสมาชิก

รับแจ้งจาก กองธรรการว่าสมาชิก “เราคิดอะไร” ที่โอนเงินต่ออายุสมาชิก หรือสมัครสมาชิกใหม่ แล้วกรณายินยันกับฝ่ายธรรการ สนพ.กลั่นแกลนด้วยที่ ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗ เพื่อความชัดเจน ด้านงานทะเบียนกองธรรการ

การบริหารเงินของสมาชิกต้องมีให้ขาดตกบกพร่อง ในขณะเดียวกัน การบริหารจัดการ “เราคิดอะไร” ก็เช่นกัน ต้องพยายามเพิ่มพูนคุณค่าสารประโยชน์เท่าที่จะทำได้!

บ้านป่า นาคอย

เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคมที่ผ่านมา ผมและชาวคณะโรงเรียนผู้นำ ซึ่งอยู่บ้านป่า
นาคอย กาญจนบุรี ได้มีโอกาสไปร่วมในพิธีถวายดอกไม้จันทน์ งานพระราชทาน
เพลิงพระศพสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชที่วัดเทวสังฆาราม (วัด
เหนือ) กาญจนบุรี ซึ่งมีผู้ไปร่วมงานมากมาย ข้าราชการแต่งตั้งชุดชาว ประดับ
เหรียญตรา, เครื่องราชอิสริยาภรณ์ นับเป็นพิธีใหญ่ยิ่งที่สุดตลอดเวลา ๒๐ กว่าปี
ที่ผมอยู่เมืองกาญจน์มา

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ขณะพระชนมายุอย่าง ๑๔ พรรษา
ทรงบรรพชาที่วัดเทวสังฆารามนั้น ซึ่งพูดตามภาษาชาวบ้านทั่ว ๆ ไป ก็เหมือนกับ
การบวชเณรตามประสาเด็ก ๆ บวชชั่วคราว บวชเล่น ๆ แต่หาได้เป็นเช่นนั้นไม่
เป็นการบวชเณรอย่างเอาจริงเอาจัง ท่องจำบททำวัตรสวดมนต์แคล้วคล่อง
สามารถเทศน์ปากเปล่าให้ญาติโยมฟังได้อย่างน่าทึ่ง

เมื่อพระชนมพรรษาครบ ได้ทรงอุปสมบทที่วัดเทวสังฆาราม และทรงได้รับ
นามฉายาว่า “สุวัฑฒโน” ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้เจริญดี” ต่อมาได้เสด็จไปอยู่ที่

ส่งเสด็จพระเจ้าบรมโกศ

หนังสือพิมพ์รายวัน
แนวหน้า
มันคง ตรงไป ตรงมา www.naewna.com
ปีที่ 36 ฉบับที่ 12660 วันพฤหัสบดีที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2558 ราคา 10 บาท

วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ ฯ ทรงศึกษาและทรงสอบได้เปรียญธรรม ๙ ประโยค สมเด็จพระญาณสังวร ฯ ได้ทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจต่อปวงประชาชน คณะสงฆ์และประเทศชาติมากมาย ทรงมีส่วนร่วมในการก่อตั้ง “มหาวิทยาลัยพุทธศาสนาแห่งแรกของประเทศไทย” คือ “มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ทรงเป็นพระเถระไทยรูปแรกที่ได้ดำเนินงานพระธรรมทูตในต่างประเทศอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้พระพุทธศาสนาและคณะสงฆ์ไทยเป็นที่รู้จักและแพร่หลายไปทั่วโลก ทรงเป็นพระอภิบาลเมื่อครั้ง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ทรงผนวชเป็นพระภิกษุเมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๙ ปี พ.ศ.๒๕๔๓ สมเด็จพระญาณสังวร ฯ เสด็จเข้ารับการรักษาพระองค์ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย คณะแพทย์ได้ถวายการผ่าตัดพระอัมตะ (ลำไส้ใหญ่) และพระอัมตะคุณะ (ลำไส้เล็ก) ทรงรับการรักษาอยู่จนถึงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ก็สิ้นพระชนม์ด้วยการติดเชื้อในกระแสพระโลหิต สิริพระชนมายุได้ ๑๐๐ พรรษา ๒๑ วัน

๒

สี่ สั้น ชีวิต

ทีม สมอ.

ท่ามกลางความไม่มี
เขาค้นพบชุมชนทรัพย์
ที่อำนาจเงินซื้อไม่ได้
เขาแจกจ่ายให้แก่ผู้คนในสังคม
สร้างวัฒนธรรมแห่งการให้
เขามีความสุขกับความพอเพียง
เป็นอีกสี่สั้นชีวิตที่สวยงาม
มอบเป็นของขวัญปีใหม่แก่ทุกคน

ผู้ป่วยรายใดที่มีฐานะยากจนให้รับยา
และการรักษาทั้งหมดได้เลย
แล้วจ่ายเท่าที่พอให้ได้ โดยไม่เดือดร้อน

ความยากจนคือทรัพย์สินของมนุษย์

ผมเกิดปี ๒๔๙๙ ที่บางบัวทอง คุณพ่อเป็นครูสอนภาษาจีน คุณแม่เป็นแม่บ้าน สมัยนั้นเมืองไทยยังสงบร่มเย็น มีชุมชนคนจีนที่ย้ายมาตั้งรกรากอยู่เมืองไทยหลายแห่ง คุณพ่อผมตระเวนไปสอนตามชุมชนต่าง ๆ เพราะอยากให้ลูกหลานรู้ภาษาจีน พวกเราก็ย้ายตามคุณพ่อไปเรื่อย ๆ

จนในที่สุดไปปักหลักอยู่ที่ลพบุรี ตำบลลำานารายณ์ อำเภอชัยบาดาล ผมยังจำได้ว่ากลางคืนที่นั่นต้องจุดตะเกียงเพราะไม่มีไฟฟ้า

ฐานะครอบครัวไม่ใช่ยากจน แต่ต้องเรียกว่าไม่มีเลย ยากจนคือมีน้อย ๆ แต่บ้านผมไม่มีจริง ๆ คุณแม่ทำงานหนักมาก รับทำงานทุกอย่างจนถึง

นายแพทย์สมเกียรติ

● คุณหมอพอเพียง..ขวัญใจผู้ยากไร้ ● กิจธรรมเชษฐ

ค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อให้ลูก ๆ มีอาหารกิน และได้เรียนหนังสือเราไม่มีแม่แต่ทุนประกอบอาชีพ บางทีพ่อก็จะมีอะไรกินหรือเปล่ายังไม่รู้ จบชั้น ม.ศ.๓ ปี ๒๕๑๖ ผมเข้าเรียนต่อกรุงเทพฯ ก็ อยู่อย่างขัดสน คุณแม่ส่งเงินมาให้เดือนละ ๔๐๐-๕๐๐ บาท ต้องจ่ายทั้งค่าหอพัก ค่าหนังสือ

ค่าอาหาร ค่าใช้จ่ายทุกอย่างรวมอยู่ในเงินนี้หมด ตอนนั้นผมยังหารายได้พิเศษไม่เป็น ก็พยายามใช้ เท่าที่มี

ตั้งแต่เล็กจนโต ผมไม่เคยเป็นทุกข์เพราะ ความไม่มี มันเหมือนเรามาเรียนรู้ภาวะความรู้สึก ของคนที่ต้องอยู่กับความไม่มีเป็นแบบนี้เอง

●●
**ผมสอบได้คณะแพทย
 ที่จุฬาฯ
 รุ่นเดียวกับคุณหมอมโน(เลาหวณิช)
 แต่ไม่ค่อยสนิทกัน
 เพราะคุณหมอ
 ศรัทธาธรรมกายมาก
 พยายามชวนผมไปด้วย
 แต่ผมไม่มีกำลังทรัพย์จะตามไป**
 ●●

ไม่เคยน้อยใจว่าทำไมเราจน ตอน ๔-๕ ขวบผมก็
 รู้ความแล้ว ช่วยแม่ทำงานได้แล้ว พอ ๖-๗ ขวบ
 ผมก่อไฟหุงข้าว ทำกับข้าวได้ ช่วยเรียงของ
 ช่วยขายของได้ สิ่งที่ดีที่สุดคือคุณแม่เลี้ยงลูก
 ด้วยความรัก ความเมตตา ผมซาบซึ้งกับการ
 ทำงานหนักของแม่ จึงไม่รู้สึกรำคาญอะไร เพราะ
 อิ่มเอมกับความรักของแม่ เห็นแม่ทำงานหนัก
 เพื่อเราเราก็ช่วยแม่ทำงานอย่างเต็มใจมีความสุข
 คุณแม่เป็นครูคนแรกที่นำยกย่อง ท่านวางพื้น
 ฐานความรัก ความเมตตาแก่ลูก ทำให้เรา
 ทำงานได้ไม่ว่าหนักเบาโดยไม่ทุกข์ ตอนผมเรียน
 ที่โรงเรียนเตรียมอุดม เจอเพื่อนที่ไม่ค่อยมีอะไร
 เหมือนผม ก็ได้ช่วยเหลือพึ่งพากัน ซึ่งผมเข้าใจ
 ซาบซึ้งมากเรื่องน้ำใจไมตรีของเพื่อนมนุษย์ที่
 ช่วยเหลือกันและกันในยามขาดแคลน

ผมเรียนที่โรงเรียนนารายณ์พิทยาศาสตร์ เข้า ๆ
 ออก ๆ อยู่ ๒ ครั้งเพราะไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน
 อาศัยว่าเรียนดีเลยได้พักชั้น ๒ ครั้ง แต่รวม ๆ
 แล้วผมจบช้ากว่าเพื่อนที่เรียน ป.๑ มาด้วยกัน ๒
 ปี พอจบมัธยมก็มาเรียนพาณิชย์อยู่ ๑ ปี ซึ่งเขา
 ให้เรียนฟรีเพราะเห็นว่าเรียนดี และคาดหวังให้
 ไปเรียนต่อคณะพาณิชยศาสตร์การบัญชี ที่มหา-
 วิทยาลัยธรรมศาสตร์ จบแล้วจะให้สอนที่
 โรงเรียนพาณิชย์ลพบุรี ตอนนั้นผมรู้สึกว่าเรียน
 ง่ายมาก อาจารย์คนหนึ่งบอกผมว่า เก่งขนาดนี้

ไปเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมเถอะ จะได้เรียน
 สาขาวิชาที่ได้ใช้ความสามารถเต็มที่
 ผมเข้ากรุงเทพฯตามที่คุณครูแนะนำโดย
 ไม่รู้ว่าโรงเรียนเตรียมมาเป็นอย่างไร จบจาก
 เตรียมอุดมผมสอบได้คณะแพทยที่จุฬาฯรุ่นเดียวกับ
 คุณหมอมโน แต่ไม่ค่อยสนิทกันเพราะคุณหมอ
 ศรัทธาธรรมกายมาก พยายามชวนผมไปด้วย
 แต่ผมไม่มีกำลังทรัพย์จะตามไป ผมต้องสอน
 พิเศษด้วยการติวนักเรียน ม.ศ.๓ ม.ศ.๔ ที่จะสอบ
 เอ็นทรานซ์เพื่อเป็นทุนเรียนหนังสือ

เลือกเป็นแพทย์ที่มีอุดมการณ์

สมัยนั้นแพทย์เป็นอาชีพที่มั่นคง จบแล้วผม
 จะมีรายได้ไปจุนเจือครอบครัวและช่วยส่งน้อง ๆ
 เรียนต่อได้ อีกอย่างแพทย์เป็นอาชีพที่ช่วยคนอื่น
 เป็นอาชีพไม่บาป ไม่ต้องโกง ตอนเรียนก็เรียน
 อย่างไม่มีนั่นแหละ ต้องไปสอนพิเศษเพื่อเป็น
 รายได้เสริมจากที่แม่ให้เดือนละ ๕๐๐ แม้ว่าต้อง
 เรียนหนัก แต่ก็ เป็นชีวิตที่เราารู้สึกว่าชีวิตคือ
 การต่อสู้ เมื่อผ่านภวะนั้นมาเราก็เข้าใจคนที่
 ตกอยู่ในฐานะอย่างนั้นได้ดีว่าเขาเครียดยังไง ถูก
 ปัญหาอุปสรรคกดดันยังไป

ช่วงเป็นแพทย์ฝึกหัดที่โรงพยาบาลกลางในปี
 ๒๕๒๔ ผมได้พบและสนิทสนมกับแพทย์รุ่นพี่
 หลายท่านที่เป็นแพทย์ผ่าตัดทั่วไปบ้าง ผ่าตัด

●●
ผมคิดเสมอว่าคนไข้เป็นผู้มีบุญคุณต่อเรา
ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม
เพราะเราเรียนด้วยเงินภาษี
ซึ่งมาจากประชาชน ส่งเราเรียนจบ
ทั้งค่าสร้างอาคาร ค่าเครื่องมือค่าอุปกรณ์
การเรียนล้วนมาจากภาษีของประชาชน
แล้วเราจะไปคิดค่าวิชาจากเขาได้ไง
มันละเอียดใจ
 ●●

กระดุกและข้อบ้ำง ท่านก็เอ็นดูผม เช่น คุณหมอปราโมทย์ คุณหมอนันต์ คุณหมอสุริษา คุณหมอวิกรม ท่านเหล่านี้เป็นตัวอย่างที่ดีให้ผมทั้งด้านความรับผิดชอบต่อหน้าที่ การเอาใจใส่ดูแลคนไข้อย่างจริงใจ การช่วยเหลือคนไข้ในทุกโอกาสที่พอทำได้ นับว่าได้หล่อหลอมพื้นฐานเหล่านี้ให้ผมมาก

ผมออกมาทำงานใช้ทุนที่โรงพยาบาลสมเด็จฯ พุทธราชที่จังหวัดพิจิตร ก็ได้พบคุณหมอที่ดีอีกท่านหนึ่งคือ คุณหมอสมาน รุ่งสีทอง ผู้อำนวยการโรงพยาบาล ท่านเป็นผู้นำที่ดี เป็นหมอตัวอย่างให้ผม มันเหมือนบุญวาสนาชักนำให้เราได้อยู่ในครรลองคลองธรรมของความเป็นแพทย์ที่ดี ผมว่าความรู้ด้านการแพทย์ก็เรื่องหนึ่ง อาชีพแพทย์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรียนจบแพทย์ก็มีความรู้เรื่องแพทย์ส่วนใครจะตีความว่าแพทย์คืออะไร ก็แตกต่างกันไปตามภูมิธรรม และประสบการณ์ของแต่ละคน ผมเชื่อว่าทุกคนพยายามเป็นคนดีเท่าที่จะดีได้ ไม่มีใครอยากถูกตราหน้าว่าเป็นคนเลวแน่

แพทย์มีหน้าที่ช่วยคนให้พ้นทุกข์

เขามาหาเรา เขาก็มีทุกข์อยู่แล้ว อาจจะเป็นทุกข์กายหรือทุกข์ใจ เป็นหน้าที่ที่เราต้องแก้ปัญหาให้เขาเท่าที่จะช่วยได้อย่างดีที่สุดก่อน ค่าตอบแทนนั้นเป็นเรื่องทีหลัง ส่วนใหญ่คนไข้ที่มาหาหมอจะ

ยกมือไหว้หมอก่อน เขามีทุกข์ เขาเห็นเราเป็นพระหรือเทวดาที่จะช่วยคลายทุกข์ได้ หมอรับไหว้คือรับรู้ทุกข์ของเขาและต้องช่วยให้ดีที่สุดอย่างที่เขາหวัง อันนี้เป็นสิ่งเตือนตัวเรากอย่างหนึ่งว่าเราดีพอที่จะให้เขาไหว้ด้วยศรัทธา ด้วยความหวังอย่างนั้นไหม แม้ว่ามันจะเป็นสิ่งสมมติก็ตาม ผมเชื่อว่าหมอทุกคนพยายามตั้งใจทำให้ดีที่สุดขณะช่วยคนไข้ ส่วนจะได้ผลหรือไม่ก็แล้วแต่ความสามารถ ความรู้และประสบการณ์ แต่อย่างน้อยที่สุด แพทย์ก็ต้องช่วยให้คนไข้กลับไปด้วยความทุกข์ที่น้อยลงกว่าตอนเข้ามา หรือทำให้เกิดความสบายใจขึ้น

ค่ารักษาที่คลินิกถูก
เพราะไม่คิดค่าหมอ ไม่คิดค่าวิชา

ผมคิดเสมอว่าคนไข้เป็นผู้มีบุญคุณต่อเราไม่
ทางตรงก็ทางอ้อม เพราะเราเรียนด้วยเงิน
ภาษีซึ่งมาจากประชาชน ส่งเราเรียนจบ ทั้งค่าสร้างอาคาร ค่าเครื่องมือ ค่าอุปกรณ์การเรียน ล้วนมาจากภาษีของประชาชน แล้วเราจะไปคิดค่าวิชาจากเขาได้ไง มันละเอียดใจ ลองคิดดู ถ้าเราส่งคนไปเรียน เราดูแลอุปการะเขา พอจบแล้วจะให้เขาทำอะไร เขาก็คิดค่าวิชาจากเราอีก เราก็คงไม่ชอบใจ อีกอย่างหนึ่งคนไข้ที่มาหาผมส่วนใหญ่ฐานะไม่ต๊นั๊ก เป็นคนหาเช้ากินค่ำบ้าง

●●
คนที่ผมต้องขอบคุณคือภรรยาผม
เธอเป็นภรรยาที่ดีมาก สนับสนุนผมทุกอย่าง
เธอไม่เคยนึกว่าอาชีพหมอดึงเงินเยอะ ๆ ทุกวัน
ต้องได้ไปเมืองนอก ต้องซื้อเพชรพลอย
พ่อดาแม่ยายผมก็เป็นคนโอบอ้อมอารี
เป็นชาวพิจิตร ผมได้ภรรยาตอนไปทำงานที่นั่น
พ่อดาแม่ยายก็สนับสนุนให้ผมทำแบบนี้
ท่านอนุโมทนาด้วยเสมอ

●●

เกษตรกรบ้าง เราต้องช่วยให้เขากลับไปทำงาน
ของเขาได้ ค่ารักษาก็เก็บเท่าที่จะไม่ทำให้เขา
เดือดร้อน เรารู้ว่าเขามีรายจ่ายอีกเยอะ ทั้งค่า
อาหาร ค่าเล่าเรียนของลูกและอื่น ๆ อีกสารพัด
ถ้าคิดค่ารักษาแพงก็เท่ากับไปซ้ำเติมทุกข์ของเขา
เราแก้ทุกข์อย่างหนึ่งให้เขา แต่ไปเพิ่มทุกข์อีก
อย่างหรือเปล่า

ไม่มีเงินก็รักษาได้

ตอนมาอยู่จังหวัดกระบี่ปี ๒๕๓๕ ผมเป็นแพทย์
ผ่าตัดกระดูกและข้อคนแรกของที่นี่ มีคนไข้มา
รักษากันเยอะมาก ทำงานกันสนุกสนาน ตอนนั้น
งานส่วนใหญ่ของโรงพยาบาลคืองานผ่าตัด เป็น
ช่วงที่ผมมีความสุขมากที่ได้ช่วยคนไข้จำนวนมาก
ให้กลับไปทำงานตามปกติได้ ตีใจที่ได้ใช้วิชาที่
ร่ำเรียนมาอย่างคุ้มค่า ทั้งผ่าตัดทั่วไป ผ่าตัด
กระดูกและข้อ ทำให้ผมมีประสบการณ์มากขึ้น

ผ่านไประยะหนึ่งผมก็เปิดคลินิก คนไข้ส่วน
ใหญ่ก็มาให้รักษาโรคข้อและกระดูก ผมสังเกตว่า
คนไข้บางคนที่เป็นต้องรักษาต่อเนื่องไม่ค่อยมา
ตามนัด เมื่อถามหาสาเหตุเพราะเราก็เก็บค่า
รักษาในราคาที่เขาพอจะจ่ายได้อยู่แล้ว ถึงได้รู้ว่า
เขาไม่มีเงิน ผมก็ตระหนักทันทีว่าชีวิตเขาคงขัดสน
ก็ถามเขาว่าทำไมไม่ไปโรงพยาบาล บัตรรักษาฟรี

ก็มี เขาบอกว่าควียาวมาก ซึ่งก็จริง ผมเองรับ
รักษาวันละกว่าร้อยราย และเขาต้องเสียเวลารอ
ตั้งแต่เช้ากว่าจะได้ตรวจในตอนบ่าย ที่เขาเลือก
มาคลินิกก็เพื่อทุ่นเวลาผมก็เลยต้องติดประกาศว่า
ถึงไม่มีตังค์ก็มารักษากับผมได้ คือผมอยากให้
เขาเข้าใจ คนเรายามขัดสนแล้วมีคนมาช่วยนั้น
เรารู้สึกดีอย่างไร

เบื้องหลังความสำเร็จ

ผมผ่านชีวิตที่ไม่มีอะไรมาได้อย่างมีความสุข
จะว่าพอเพียงอย่างในหลวงตรัสไว้ก็ได้ เพราะเรา
ไม่ได้ต้องการอะไรที่ฟุ้งเฟ้อ ไม่ต้องการมีเงิน
มากๆ งานก็มีให้ทำทุกวัน ถ้าเรามีสุขจากการ
ทำงาน สุขจากการช่วยเหลือคนอื่น มันก็สุข
เหลือหลายแล้ว โดยไม่ต้องมีเงินในบัญชีธนาคาร
มาก ๆ คนที่ผมต้องขอบคุณคือภรรยาผม เธอ
เป็นภรรยาที่ดีมาก สนับสนุนผมทุกอย่าง เธอไม่
เคยนึกว่าอาชีพหมอดึงเงินเยอะ ๆ ทุกวัน
ต้องได้ไปเมืองนอก ต้องซื้อเพชรพลอย พ่อดา
แม่ยายผมก็เป็นคนโอบอ้อมอารี เป็นชาวพิจิตร
ผมได้ภรรยาตอนไปทำงานที่นั่น พ่อดาแม่ยายก็
สนับสนุนให้ผมทำแบบนี้ ท่านอนุโมทนาด้วย
เสมอ ผมจึงทำสิ่งที่ผมอยากทำได้อย่างสบายใจ
มาตลอด

●●
 ผมจบจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ที่พระปิยมหาราชทรงตั้งขึ้น
 ผมซาบซึ้งเสมอว่าพระองค์ท่านทรงเลิกทาส
 ทำให้คนเป็นไท
 ผมเป็นหนี้บุญคุณพระองค์
 ผมอยากเทิดพระเกียรติแห่งพระนามท่าน
 โดยช่วยคนให้พ้นจากทาสยาเสพติด
 ตอบแทนพระมหากรุณาธิคุณของท่านด้วย

ความเมตตา กรุณาของมือช่วย

คนไข้คนหนึ่งให้ผมรักษาโรคที่เกิดจากความเครียด กังวล พอได้กินยาก็สบายใจขึ้น ไม่นานก็มาหาอีก ร้องไห้มาเลย ผมก็ถามว่าเป็นอะไร แสบอกกลุ้มใจ ลูกติดยา ติดเฮโรอีนแบบฉีดยา ผมมานึกว่าให้ยาคนไข้ไปรักษาโรคเครียดก็ไม่แก้ปัญหาหมดฤทธิ์ยา ก็เป็นอีก เพราะเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ก็คิดว่าน่าจะลองรักษาต้นเหตุของปัญหาดูบ้าง ผมถามว่าลูกชายป้าอยากเลิกติดยาไหม คนไข้ว่าลูกอยากเลิก แต่คงยากเพราะมันเข้าเส้นแล้ว เวลาไม่ได้เสพยาจะร้องไห้เพราะปวดทั้งตัว ผมก็ให้แกพาลูกมา เขายังหนุ่ม อายุประมาณยี่สิบปี มีเมียสาวรุ่น ๆ อุ้มลูกขวบเศษ ๆ ตามมาด้วย ผมถามอาการ เขาบอกว่าถ้าไม่ได้ยาบ้าจะปวดมาก ๆ หงุดหงิด อยากอาละวาด ผมก็นึกว่า เออวะ...ลองช่วยดูซิ

ผมบอกเขาว่า จะช่วยเต็มที่ แต่คุณต้องช่วยตัวเองด้วย เพราะจะเลิกได้จริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณเอง ผมให้ยาแก้ปวดอย่างแรงไป รวมทั้งยาคลายเครียด แล้วบอกให้เขากอดแม่นาน ๆ ทุกวัน เช้า-บ่าย ให้พลังความรักของแม่ช่วยเยียวยา เพราะเขารู้ว่าแม่รักเขามาก เวลาว่างก็กอดลูกดูแลลูก สรุปว่าเอาความรัก ความตั้งใจมาสู้ และกินยาที่หมอให้ อีก ๔-๕ วันให้มาพบผมอีกที

ต่อมาอีก ๕ วันคนไข้มาพบผม หน้าตาแจ่มใสขึ้น บอกว่าตั้งแต่วันนั้นเขาไม่ติดยาเลย แม่เขาก็สบายใจขึ้น คนนี้แหละเป็นต้นเรื่องที่ทำให้ผมอยากรักษาคนติดยาเสพติด เพราะรู้ถึงความทุกข์ของพวกเขา เมื่อผมรักษาให้คนแรกเลิกได้ เขาก็พาเพื่อนมารักษาอีก ทำให้ผมรับรู้ว่ามีคนติดยาเยอะมาก

**ขอบคุณอกเกิดพระนามไท
 พระคุณแบบไว้นิรันดร์**

ผมพยายามทำให้เขาเข้าใจว่า ทุกคนที่แวดล้อมเขาล้วนอยากช่วยให้เขาหาย ทำให้เขามีกำลังใจไว้อีก ส่วนหมอก็รักษาให้ฟรี ทำให้เขารู้สึกว่าหมอเสียสละเพื่อเขาอย่างจริงใจ อยากให้เขาหาย องค์ประกอบอีกอย่างคือผมจบจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่พระปิยมหาราชทรงตั้งขึ้น ผมซาบซึ้งเสมอว่าพระองค์ท่านทรงเลิกทาสทำให้คนเป็นไท ผมเป็นหนี้บุญคุณพระองค์ ผมจึงอยากเทิดพระเกียรติแห่งพระนามท่านโดยช่วยคนให้พ้นจากการเป็นทาสยาเสพติดตอบแทนพระมหากรุณาธิคุณของท่านด้วย ผมตั้งโครงการ จพ.๑ (จุฬา ๑) ประกาศรับรักษาฟรี โครงการนี้ผมทำถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระปิยมหาราช และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

●●
ผมใช้เงินส่วนตัวจำนวนหนึ่ง
และชักชวนชมรมนิสิตเก่าจุฬาฯที่กระบี่
ให้มาช่วยขยายอาคาร
จัดซื้อพัดลมให้เพื่อบรรเทาทุกข์ของนักโทษ
ให้เขารู้สึกว่าชีวิตมีศักดิ์ศรี
และได้รับการดูแลที่ดีขึ้น
●●

จากประสบการณ์ที่รักษาผู้ติดยามากกว่าพันคน ผมพูดได้เลยว่าถ้าตั้งใจจริง เลิกได้ทุกคน เพราะจริง ๆ แล้วร่างกายไม่ได้ต้องการยาพวกนี้ มันเป็นพิษ มันแค่ความเคยชินที่เสพแล้วสบายขึ้น รู้สึกเคลิบเคลิ้ม ผ่อนคลาย แต่ก็มีพิษ มีโทษมาก ผมพูดให้เขาชัดเจนว่าต้องเลิกเพราะมันเป็นทุกข์ เป็นหลุมขยະที่เหม็นเน่าถ้าไม่รู้ตัวก็จมลึกไปเรื่อยๆ ให้เขารู้ว่าต้องออกจากหลุมนั้น ข้อสำคัญเขาต้องปีนขึ้นจากหลุมนั้นเอง ครอบครัวอาจช่วยหย่อน เชือก หยอนบันได หรือส่งเสียงเชียร์ แต่ตัวหลักคือตัวเขาเอง ถ้าเขามีกำลังใจแล้ว พอเราให้ยาแก้อาการเจ็บปวด ภาวะทรมานของเขาได้ อีกทั้งยังมีครอบครัวให้ความรัก ความเอาใจใส่ ผมบอกว่าเขาเลิกได้ ๑๐๐%

น้ำใจน้องพี่สับสน บังคับให้สังคม

ตอนเปิดคลินิกใหม่ ๆ มีญาติผู้ต้องหามาขอให้ไปช่วยรักษาคนป่วยในเรือนจำ เพราะเขาเป็นห่วงญาติที่เป็นนักโทษ ตอนนั้นผมเป็นที่รู้จักแล้วในสังคมกระบี่ ผมคุยกับผู้คุมว่าผมจะขอไปดูคนไข้รายนี้เพราะญาติเป็นห่วงเหลือเกิน ที่จริงเจ้าหน้าที่ก็ดูแลดี แต่ตอนจะนำส่งโรงพยาบาลค่อนข้างยาก เพราะติดขัดหลายอย่าง คนไข้ก็อาการค่อนข้างหนักและเครียดด้วย แถมคุกยังเป็นสถานที่แออัด คับแคบ นักโทษส่วนใหญ่เป็น

วัยฉกรรจ์ วัยที่อารมณ์ร้อน ความรู้สึกพุ่งพล่านง่าย ดูแล้วน่าเห็นใจที่ต้องไปขังเดี่ยวอยู่ในนั้น

คนเหล่านี้ก็เป็นคนใช้ประเภทหนึ่งเหมือนกัน นอกจากเขาจะทุกข์กายแล้วยังทุกข์ใจมาก ๆ ด้วยคนที่สะสมทุกข์ไว้เยอะ ๆ เครียดเยอะ เวลาออกจากเรือนจำ โอกาสที่เขาจะทำผิดอีกก็มีมาก คนที่จะไปช่วยให้เขามีความหวัง มีความสุขนั้นก็หายาก เจ้าหน้าที่เรือนจำก็ทำหน้าที่เต็มที่ทั้งฝ่ายสอนอาชีพ ฝ่ายควบคุม แต่จำนวนเจ้าหน้าที่มีน้อย งบประมาณก็ไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนอุปกรณ์ผมตัดสินใจช่วยด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์หนังสือ แวนตาอ่านหนังสือ ซึ่งผมใช้เงินส่วนตัวจำนวนหนึ่ง และชักชวนชมรมนิสิตเก่าจุฬาฯที่กระบี่ให้มาช่วยขยายอาคาร จัดซื้อพัดลมให้เพื่อบรรเทาทุกข์ของนักโทษ ให้เขารู้สึกว่าชีวิตมีศักดิ์ศรีและได้รับการดูแลที่ดีขึ้น เหมือนเขาอยู่ในที่ร้อน เราก็เป็นน้ำเย็นหรือลมเย็น ให้เขาได้ผ่อนคลายบ้าง ซึ่งผมเชื่อว่านักโทษหลายคนรู้สึกดีขึ้นว่าสังคมไม่ทอดทิ้ง ยังมีความเข้าใจ ความเอื้ออาทรให้พวกเขา พันโทชมาแล้วหลายคนเป็นคนดี มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันมากขึ้น บางคนออกจากเรือนจำบ๊ีบ รีบแวะมาขอบคุณผมทันที มากันหลายคน ผมก็อึ้งใจที่ช่วยคนเหล่านี้ได้จริง ปัญหาคนติดคุกกับคนติดยาคล้าย ๆ กัน ถ้าช่วยให้เขาเลิกติดยาได้ เขาก็ไม่ก่ออาชญากรรม

การช่วยเหลือกันและกัน ส่วนใหญ่มักเป็นการให้ทรัพย์สินภายนอก ที่ตายแล้วเอาไปไม่ได้ แล้วจะเก็บไว้มาก ๆ ทำไม มีแค่พอกินพอใช้ตามสมควรก็พอแล้ว แต่ในส่วนที่ไม่ใช่ทรัพย์สิน เช่น การให้ความรู้สึกดี ๆ คำพูดดี ๆ การให้เกียรติกัน ก็ทำให้คนมีความสุขได้

จากการติดยา ครอบครัวยังเป็นสุข สังคมก็สงบ เรียบร้อย เขาจะกลายเป็นคนมีน้ำใจ เป็นคนดีได้อีกระดับหนึ่ง แม้เราช่วยพวกเขาได้แค่คนเดียว หลายชีวิตก็ไม่ต้องทุกข์ทรมานไหม้อีกเพราะมันส่งผลกระทบต่อถึงกันหมด ทั้งญาติมิตรของเขา และสังคม คนในคุกโหยหาความมีน้ำใจความเอื้ออาทร ผมเข้าไปดูแลแต่ละครั้งก็พยายามหาอะไรที่เป็นกำลังใจให้พวกเขาเสมอ เพราะผมเชื่อว่า จะช่วยให้เขาทุกข์น้อยลง ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่ดีควรทำอย่างยิ่งในฐานะที่เราต่างเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ในวังสงสารนี้ ผมทำมาเรื่อย ๆ และเห็นว่า ค่ำค่าแม้ใช้เวลาไม่มากนักในแต่ละวันช่วยคนเหล่านี้และทำให้สังคมมองครวมสงบสุข

พระกับหมอกำหนำก็คล้ายกัน

ผมคิดว่า พระอยู่วัด ถ้าท่านมีเมตตา ใครไปหาท่านก็สงเคราะห์ช่วยเหลือโดยไม่เลือกคนมีเงินหรือไม่มี เป็นคนดีหรือไม่ดี หมอก็ก็นั่นแหละ คนมีทุกข์ก็มาหาหมอ คนมีสุขที่ไหนจะมาหาหมอ ผมพูดเล่น ๆ เสมอว่าหมอกับตำรวจไม่ต้องเจอก็นับว่าดีแล้ว ผมเห็นพระที่ท่านช่วยคน ท่านก็ไม่ได้เรียกร้องว่าต้องทำบุญท่านนั้นท่านนี้จึงจะช่วยหมอก็ก็นั่นแหละ ส่วนเขาจะให้คำตอบแทนก็เท่าที่เขาจะให้ได้โดยไม่เดือดร้อน

ผมไม่เคยคิดว่าผมลำบาก

ผมรู้สึกโชคดีกว่าคนอื่น ผมได้ผ่านชีวิตในแบบที่หมอน้อยคนนักจะได้เจอ ทำให้ผมเข้าใจคนเข้าใจโลกมากขึ้น ผมเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด และโลกนี้เป็นเพียงสถานที่ที่เราจะมาในช่วงสั้น ๆ แล้วก็ผ่านไป ถ้าเรามีสติดี ๆ ต้อง

นึกให้ได้ว่าเรามาโลกนี้ทำไม เพราะเราไม่รู้ว่า ต่อจากนี้เราจะไปไหน โลกนี้จึงเป็นสถานที่พักชั่วคราวของเรา ชีวิตก็เป็นแค่ขลุ่ยสั้น ๆ แล้วอะไรคือสิ่งของที่แท้จริง เราได้ซัดเอาสิ่งสกปรกหรือตัวที่ทำให้เราดกต่าออกไปได้มากแค่ไหนเมื่อผ่านชีวิตนี้ไปแล้ว...สำหรับผมพอใจ มีความเกษมใน ชีวิตปัจจุบันพอสมควร แม้ยังไม่ได้ทำดีที่สุด แต่เราเกษมในสิ่งที่ทำ ผมเชื่อว่า ตัวเราคงไม่ใช่แค่ร่างกายที่เราได้มาแต่เกิด น่าจะมีอะไรที่เราต้องทำให้จิตวิญญาณนี้เชื่อมัน ธรรมดาว่าทำได้ทำสิ่งดีและผมเชื่อว่ายังมีดีมากกว่านี้ให้ทำอีก

ส.ก.ส. ส่งความสุขด้วยวิธีง่าย ๆ ใครๆก็ทำได้ ให้ออกกับและกับ

ผมคิดเสมอว่ามนุษย์ควรทำอะไรให้กันได้ การช่วยเหลือเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนควรทำตามปกติ ถ้าทำได้ เพราะการช่วยผู้อื่นนั้น ทำให้คนที่ช่วยมีความสุขก่อนแล้ว คนที่เราช่วยจะได้ผลหรือยังก็ 모르 แต่เรามีความสุขก่อนแล้วจริง ๆ อีกอย่างการช่วยเหลือกันและกัน ส่วนใหญ่มักเป็นการให้ทรัพย์สินภายนอกที่ตายแล้ว เราเอาไปไม่ได้จริง ๆ แล้วเราจะเก็บไว้มาก ๆ ทำไม มีแค่พอกินพอใช้ตามสมควรก็พอแล้ว แต่ในส่วนที่ไม่ใช่ทรัพย์สิน เช่น การให้ความรู้สึกดี ๆ คำพูดดี ๆ การให้เกียรติกัน ก็ทำให้คนมีความสุขได้โลกเลื่อมไปเรื่อย ๆ ผมเพียงแต่พยายามย้อนกลับไปทำสิ่งดี ๆ ที่ควรดำรงไว้ ใครเห็นด้วยก็มาช่วยกันทำตามโอกาส ตามกำลังและความสามารถ และเมื่อมีความคิดอยากจะทำ ก็ลองทำดู แล้วท่านอาจจะทำได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๓๐๕

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุทสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาวิทยาลัยด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

- สมณะโพธิรักษ์

ต่อจากฉบับที่แล้วกันเลยทีเดียวแล้วกัน ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายถึงตอนท้ายๆว่า การปฏิบัติจะไม่บริบูรณ์เลย ถ้า“กายไม่มีอยู่”ให้ประกอบความเพียรปฏิบัติด้วย ในอันเจริญ“สติปัฏฐาน ๔”ตามพระพุทธรพจน์ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕ ตั้งแต่ความเป็น “กายในกาย” ซึ่งปฏิบัติได้แล้วเสร็จ“กาย” ก็ยังมี“รูปกับนาม”อยู่ตลอด เป็น“ธรรม ๒” ซึ่งเป็น“เวทนาในเวทนา(กาย)-จิตในจิต(กาย)-ธรรมในธรรม(กาย)” คือ“องค์รวมธรรม ๒”ใน “ความมี”(อตฺถิหรือโหติ)คือ “หนึ่ง”กับ“ในหนึ่ง” อยู่เสมอ และหนึ่งกับในหนึ่งนี้ก็จะแตกต่างกัน(สิงคะ,เพค)ทั้งนั้น ไม่มีอะไรในภาวะ“๒”ที่เท่ากันจริงหรือเหมือนกันชนิดที่ไม่มีอะไรต่างกัน “ความจริง”(สัจจะ)มีอย่างเดี่ยวเท่านั้น สัจจะที่สองไม่มี(เอกํ ทิ สัจจํ น พุตฺติยมตฺถิ)

ผู้ที่สรุปจบสัจจะ“เป็นหนึ่ง”ไม่ได้สำเร็จเสร็จจริง ก็คือ คนผู้ยังยึดตัวตน ว่า“ตน ถูก-คนอื่นผิด” ก็ยังเป็นผู้ทำ“เอกัคคตาจิต” ให้แก่ตนเองไม่ได้ ผู้นี้ยังมีตน คือ “มานะ”

หรือผู้ยึดว่า“ตนถูก-อีกอื่นไปจากตน นั้นผิด” แล้วก็ยังวางตัวตนไม่ได้ ตนเข้าร่วมกับคนอื่นอย่างสนิทใจไม่ได้ เท่านั้นแหละ จึงยังมีทุกข์นี้เหลืออยู่ในตน ถ้าวางได้ เข้ากับหมู่ให้ได้ ก็จะเจริญด้วยสัลเลขธรรมไปเอง แล้วมันจะสะอาดสนิทเนียนได้ในที่สุด

สำหรับคนที่“กำหนดยึด”หนึ่งเดี่ยว หรือ ยึดหนึ่งเดียวว่า“เที่ยงแท้” แล้วตนเองก็วางใจ

อนุโลม-ปฎิโลมไปตาม“สัพปุริสธรรม ๗” โดยมี“มหาปเทศ ๔”เป็นหลักยึดไม่ได้ ผู้นั้นก็ยังมี“ตน”(อตฺตา) จึงยังเหลือ“ทุกข์”ส่วนนี้

“สัจจะ”จึงมีอยู่ที่“คน” ถ้าผู้ใด“กำหนดในตนเอง”(สัจญา) ว่า ภาวะนี้หนึ่งแหละแท้จริงหนึ่งเดี่ยว(นิจจํ) เป็นอื่นไปไม่ได้ คนนี้ก็“ยึดมั่นถือมั่น”(อภินิเวส)ในภาวะนั้น“โดยตนเอง(เอโก)” จึงมี“ตน”อยู่ ก็ทุกข์เท่าที่ตนยึดนั้น

ส่วนผู้ที่“กำหนดในตนเอง”(สัจญา) ว่า ภาวะนี้หนึ่งแหละแท้จริงหนึ่งเดี่ยว(นิจจํ) แต่ก็วางทิ้งเสียได้ เป็นไปกับหมู่ที่ตนร่วมอยู่ได้ด้วยดี ผู้นี้ก็“ไม่ยึดมั่นถือมั่น”(นาภินิเวส)ในภาวะนั้น“โดยตนเอง”(เอโก) ผู้นี้ก็คือผู้จบกิจถึง“ความไม่มีตน”(อนตฺตา) สบายไป เจริญต่อ นี้คือ ความเป็น“สัจญายะ นิจจานิ”

ดังนั้น “สัจจะหลากหลายต่างๆกัน เว้นจากสัจญาว่าเที่ยงเสีย ไม่มีเลยในโลก”[น เหว สัจจานิ พฺหุณี นานา อัญญตฺระ สัจญายะ นิจจานิ โลเก] ผู้นั้นก็“จบกิจ”ในความเป็น“ธรรม ๒” สำหรับตน ชื่อว่า เป็นผู้ทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น “หนึ่ง”(เอกัคคตา=ปุงลึงค์)ได้แล้วนี้ บัดนี้สามารถทำ“หนึ่ง”ให้เป็น“นปุงสกสิงค์”(หมดสิ้นความเป็น เพค หรือไม่มีความแตกต่าง) คือ“กลางๆ หรือ สู่ญ”ได้อีก เป็นที่สูงสุด เป็นผู้สิ้นเกลี้ยง ความเป็น“เจ้าทิฏฐิ”[ทิฏฐิก : ตักกัจจ ทิฏฐิสฺส ปกัปปยิตฺวา สัจจํ มุสาติ พฺยธัมมมาหุ]ได้สัมบูรณ์

ฉะนั้นแล คำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ศาสตราของโลก(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๓)

หรือแม้จะเป็น“จิตสังขาร”หรือ“วจีสังขาร” ก็ต้องมี“ธรรม ๒”คือ“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้ แต่เป็นภาวะภายใน เป็น“กรรมของกริยา” = object) กับ“นาม”(ภาวะที่เป็นจิตหรือวจีโดยตรงของผู้รู้เอง เป็น“ประธานอาการของจิต-อาการของวจีในใจ” = subject)อยู่ ไม่ขาด“ธรรม ๒”(เหตุ ธรรมมา)ให้ศึกษา จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของ “นามธรรม”(จิต-เจตสิก)ที่เป็น“รูป”ให้ศึกษา ได้ แม้จะปฏิบัติได้สำเร็จแล้ว“ธรรม ๒”ก็ยัง อยู่ คือ มี“ภาวะที่ถูกรู้”(รูป)กับ“เราผู้รู้”(นาม) เพียงแต่ว่าในขณะที่ยังไม่สำเร็จสัมบูรณ์ นั้น เราสามารถมี“ธรรม ๒”คือ “เราเป็น ๑”(เอก)ได้จริง กับ“อื่นๆ”(ปร)อยู่ แต่เราก็เป็น เอก เป็นหนึ่งในตัวเรา ผู้ยินยอม ไม่ยึดมั่น ถือมั่น อ่อนน้อมพร้อมที่จะอนุโลม-ปฏิโลม ไปกับความพอเหมาะพอดี ประโยชน์สูง- ประหยัดสุด ที่เป็น“มติหมู่”และร่วมไปกับ หมู่อื่นๆอย่างเต็มใจ-สบายใจ-มีกำลังใจเต็ม ผู้ปฏิบัติจึงต้องมุ่งรู้ลึกเข้าไปหา“นาม ธรรม”เป็นสำคัญเสมอ แต่ไม่ได้ทิ้งภายนอก ไปตลอดการศึกษา กระทั่งบรรลุอรหัตต์ และที่สำคัญนั้น“ส่วนที่จะถูกจัดการ ชำระหรือตรงที่จะกำจัดแก้ๆ”นั้น ก็คือ“จิต หรือมโนหรือวิญญาณ” ไม่ใช่ส่วนภายนอก โดยเฉพาะของผู้อื่น อย่าไปกำจัดของใคร

เรากำจัดเฉพาะส่วนที่เป็น“จิต-มโน- วิญญาณ”เท่านั้น ในส่วนที่เป็น“อกุศลจิต” หากจิตสำเร็จผลแล้ว ภายนอกก็จะอนุโลม-

ปฏิโลมอย่างไร ก็เท่าที่เรามีบารมีจะสามารถ ยืดหยุ่นให้ผู้อื่นได้เท่าที่ผู้ใดมีสมรรถนะ และเรียวแรงเราจะมีพอ ไม่ประมาท เมื่อ นั้นเราก็ไม่ต้องฝืน ไม่ต้องสะกดอะไรต่อไปอีกแล้ว ก็จะไม่สบาย เรียบร้อย ฉลุย ส่วนร่างกายหรืออาการที่มีอยู่ภายนอกของเรา และพฤติกรรมต่างๆ จะเร็ว จะแรง จะแข็ง จะใหญ่ จะหนัก จะช้า จะนุ่ม จะอ่อน จะน้อย จะเบา อย่างไรก็เหมาะสม ตามกิริยาที่ประมาณแล้วโดยการประมาณ ของตน(มัตตัญญุต)ในโอกาสนั้นๆเป็นอยู่ ที่ ทำกรรมอันดีที่สุด เพียงแต่“กายกรรม”นั้น ไม่มี“อกุศลจิต”เป็น“ตัวชักนำ”(อสังขาริกัง) เห็นไหมว่า มันมีนัยสำคัญที่ละเอียด ลึกซึ้งกันปานฉะนี้

ดังนั้น นักปฏิบัติธรรมของพุทธ จะไม่มั่ง ไม่สงสัยเลยที่พระพุทธรูปเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ โดยเฉพาะ ประเด็นสำคัญที่ว่า “ตถาคตเรียก กาย นี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

เพราะ “กาย” คือ “องค์รวมของรูปกับ นาม” ถ้าไม่มี“ธรรม ๒”นี้เราก็เรียนรู้ไม่ได้ ขอย้ำนะ ว่า ปฏิบัติธรรมโดยหลับตา ไม่มี“กายภายนอก”นั้น“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ๆ ไม่มีทางบรรลุธรรมแบบพุทธเด็ดขาด ยกเว้นคนที่มี“ปัจเจกภูมิ”หรือ“สยง อภิญญา” อันเป็น“ของตน”มาก่อนแล้ว เพราะจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน

สภาวะธรรมของความเป็น“สัตว์” จากสัตว์ชั้นต้นสัตว์นรก-เทวดาโลกียะ-เทวดาโลกุตระ-รูปพรหม-อรูปรพรหมจนถึงขั้นเป็น“เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์”(ความเป็นสัตว์ที่อยู่ในภาวะที่ ๙ ของสัตตาวาส ๙) พระพุทธเจ้าทรงกำชับชัดๆเลยว่า ให้ศึกษาด้วยความมี“กาย”ต้องไม่ปราศจาก“กาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙,๑๕๑) จึงจะบรรลุเป็นอรหันต์ได้

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติไม่ว่า สายศรัทธาหรือสายปัญญา ที่เริ่มจากศรัทธาอนุสารี(ผู้ปฏิบัติที่มีศรัทธานำการปฏิบัติ) หรือธรรมาอนุสารี(ผู้ปฏิบัติที่มีปัญญา นำการปฏิบัติ) จะต้องมี“กาย”เป็น“สักขี”พยานหลักฐานสำคัญยืนยันทนอยู่เสมอ(กายสักขี) จึงจะชื่อว่า เป็นผู้มีความจริง”(สังขจะ)ครบบริบูรณ์ ด้วยการเชื่อมผนึก(integrate) ซึ่งเชื่อมทั้งส่วนนอก-ส่วนในให้บริบูรณ์ ทั้งผนึกส่วนรวม-ส่วนตัวเข้าด้วยกัน(integration) จึงจะเป็นบูรณาการ(integrity) ได้ความจริงทั้งที่เป็น“สมมุติสังขจะ” และทั้ง“ปรมาตถสังขจะ”บริบูรณ์สัมบูรณ์ถ้วนรอบแห่ง“สังขจะ ๒”

ผู้บรรลุธรรมของพุทธนั้นจะต้องบรรลุด้วยการปฏิบัติที่มีองค์ธรรม“ธรรม ๒”เสมอ(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) และบรรลุธรรมด้วยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สังขจะ ๒”หรือ“รู้ชัด”ในฐานะที่ตั้งแห่ง“ทิวลิป”ของตนให้เป็น“สัมมาทิวลิป”สัมบูรณ์ ทั้งไม่ยึดมั่น“ความรู้ชัด”นั้นด้วย ถ้าขึ้นยึดมั่น“ความรู้ชัด”เราก็มี“อิตตา”

ผู้ไม่ยึดมั่นแม้“ความรู้ชัดของตน”นี้แล

คือ ผู้“หมดตัวตน”หรือ“ไม่มีตัวตน”

ซึ่งตนมีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงที่รู้ชัด”นั้นแล้วอย่างสัมบูรณ์ ต่อจากนั้นก็อยู่กับสังคมกับโลก ชนิดที่ไม่ยึดมั่น“ความรู้ชัดของตน”อันได้“กำหนดรู้กระทั่งเที่ยงแท้”(สัญญาะ นิจจานิ)นั้น ไปกอดต้นสังคมหรือไปเบียดเบียนสังคม เป็นผู้ใช้“สัพบุริสธรรม ๗-มหาปเทศ ๔”ประมาณสัดส่วนองค์ประกอบธรรม(มัตตัญญู) ให้อยู่กับสังคมอย่าง“พอเหมาะ”(บโหติ) ตามโลกหรือตามความเป็นสังคมที่ควรจะเป็น โดยการอนุโลม-ปฏิโลมอย่างไม่มีตัวตน ด้วยประการฉะนี้

นี่คือ “ความไม่มีตัวตน”ที่สัมบูรณ์

พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๓๐,๓๔,๓๘,๔๒,๔๔,๔๖,๔๗,๔๘,๔๙,๕๐ มากมายหลายข้อที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันความชัดเจนนี้ เมื่อคนนั้นไม่ยึดมั่นถือมั่นก็จะทราบความเกิดขึ้น-ความดับไป คุณและโทษของ“เวทนา”ทั้งหลาย กับทั้งกลุบายเป็นเครื่องออกไปจาก“เวทนา”เหล่านั้น ตามความเป็นจริง จึงทราบความดับเฉพาะตน เพราะไม่ยึดมั่น ผู้ปฏิบัตินั้นจึงหลุดพ้น

ฉะนั้นแลคือ คนผู้นี้ได้ปฏิบัติตามแบบ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”เป็นลำดับมาจริง ซึ่ง“วิโมกข์ ๘”นี้ตั้งแต่ข้อ ๑ ไปจนถึงข้อที่ ๘ ศึกษากันตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นจาก“รูปธรรม”ตาม“วิโมกข์ ๘”ระบุไว้ชัดว่า ข้อ ๑ “รูปี รูปานิ ปัสสติ” ผู้ที่“มีรูป”(รูปี)ให้รู้ ต้อง

รู้ชนิดสัมผัสอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เห็น” (ปัสสติ)ภาวะนั้นไปตลอด เห็นให้บริบูรณ์ด้วยความ เป็น“กาย”ที่เป็น“รูปทั้งหลาย”(รูปานิ)

การปฏิบัติจึงปราศจากความมี“กาย”ที่เป็น“รูป”ไม่ได้ ตลอดทางของการปฏิบัติจนกระทั่งถึงความเป็น“นิโรธ” ซึ่งแบบพุทธที่ สัมมาทิวัญญีเรียกเต็มๆว่า สัจญญา เวทิต นิโรธ

และต้องมี“นาม”ประกอบกันไปตลอด เป็น“ธรรมะ๒”เสมออีกด้วย เช่น ในข้อหนึ่ง นี้ มีคำว่า“รูป”นั้นชัดแล้ว ส่วนความเป็น “นาม” ก็คือ คำว่า “ปัสสติ”ที่แปลว่า“เห็น”..ไฉ

ข้อ ๒ ของวิโมกข์ ๘ ยิ่งชัดเจนขึ้นไป อีกคือ “อชฌัตตังอรูปลัญญี (เอโก) พหิทา รูปานิ ปัสสติ”

ข้อนี้คือ ผู้ศึกษาจะต้องปฏิบัติไปตาม ลำดับ ตั้งแต่ขั้น“กามภพ” แล้วก็“รูปภพ” ขั้น“อรูปลภพ”จะเป็นขั้นปลาย

ส่วนข้อ ๓ ของวิโมกข์ ๘ ความว่า “สุกัณเฑาะ อธิมุตโต(อธิมกโข) โหติ” ก็คือ การปฏิบัติขั้นผู้ปฏิบัติต้อง“สัมผัสวิโมกข์” ที่ตนปฏิบัติมาตั้งแต่ข้อ ๑-๒ ว่า มีผลหรือไม่

แล้วจึงต่อไปขั้น“อรูปลภพ” จนขั้นปลาย ของอรูปลภพก็คือ เนวสัจญยานาสัจญญาตนะ และที่สุดสูงสุดก็คือ “สัจญญา เวทิต นิโรธ”

“วิโมกข์ ๘”นี้ผู้ศึกษาจะดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖ และเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๕๐

การศึกษาของพุทธจะต้องมี“ธรรมะ๒” ที่เรียกว่า “กาย” คือ องค์ประกอบของรูป

กับนาม อยู่ใน การปฏิบัติไปด้วยกันตลอด

มี“กาย”คือ “องค์ประกอบของรูปกับนาม” เป็น“ธรรมะ ๒”ในการปฏิบัติศึกษาไป ด้วยเสมอตลอด ลำดับแห่งการศึกษา ก็ จากขั้น“กามาวจร” แล้วจึงเป็น“รูปาวจร” ไปสู่ขั้น“อรูปลาวจร” แม้หลับตาก็ขาด“กาย”ไม่ได้

สามารถผ่านมรรคผลของ“รูปลภพ”ได้ แล้วก็ต่อด้วยขั้น“อรูปลภพ” และที่สุดขั้น “นิโรธ”(สัจญญา เวทิต นิโรธ)แท้ๆ ก็ต้องศึกษา ด้วยความเป็น“กาย”อยู่ตลอด มี“สัมผัส” (ผัสสะ)อยู่ตลอดการปฏิบัติ มี“เห็น”(ปัสสติ)อยู่ ตลอด“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”

นั่นก็คือ มี“ธรรมะ ๒” อันเป็น“องค์ ประกอบของรูปกับนาม”นั่นเอง

แม้จะละเอียดสุดขั้น“อรูปลภพในภายใน”เท่าใดก็ต้องเพียรกำหนดรู้(อชฌัตตังอรูปลัญญี) ซึ่งต้อง“สัมผัส”และ“เห็น”(ปัสสติด้วยวิปัสสนา ญาณ)ทั้ง“รูปลภพ”และทั้ง“นามภพ”รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงด้วยปัญญาอันยิ่ง(สัมมปปัญญา)

ต่อเมื่อสุดๆจริงๆขั้น“นิโรธ”ที่เรียกว่า “สัจญญา เวทิต นิโรธ”โน่นแหละ ผู้ปฏิบัติ สามารถทำได้ถึงขั้น“ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง” (เทว รัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธมา ภวันติ)

ซึ่ง“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“องค์รวมของ รูปกับนาม”(ธรรม ๒)ล้วนเรียกว่า“กาย”ให้เรา ได้ศึกษาทั้งนั้น

● เก้าสมัย ใหม่เสมอ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายहनันตี

ประชาชนเริ่มมีสุข

ประชาชนที่ออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาล ก่อนรัฐบาลยุค คสช. ที่มาจากการเลือกตั้งที่ มหาอำนาจบางประเทศในอเมริกาและยุโรป ต่าง ๆ รับรองว่าเป็นแนวทางประชาธิปไตย ที่ถูกต้องนั้น เพราะเห็นว่าประเทศชาติจะเสียหาย คงสบายใจขึ้นหากได้รู้ความรู้สึกนึกคิดของ รัฐบาลยุค คสช. ที่มี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ว่าท่านก็รู้ปัญหาของรัฐบาล ที่ผ่านมาเช่นกัน จากคำให้สัมภาษณ์ ดังนี้

พล.ต. สรรเสริญ แก้วกำเนิด โฆษกรัฐบาล....

“ความจริงแล้วสังคมก็คงอยากรู้ว่าจุดยืนที่ท่านเพื่อ คนเพียงคนเดียวของนายจตุพร ควรเปลี่ยนได้หรือ ยัง รวมทั้งการปล่อยให้ผู้ที่ถูกขังในให้กระทำผิดรับ โทษไป ขณะที่ผู้บงการหรือสั่งการจริงยังคงหลบหนี

ประเทศไทยควรปลดล็อคการยึดติดแบบไร้ ความชอบธรรม และคุณธรรมเช่นนี้ แล้วควร ก้าวผ่านความขัดแย้งไปสู่สังคมที่พร้อมเดินหน้า พัฒนา เราเสียเวลาประเทศไปมากแล้ว”

(น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับ อว. ๘ พ.ย.๕๘)

พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้พูดถึง ความจำเป็นที่ต้องออกคำสั่ง คสช. ด้วย ม.๕๔ เพื่อคุ้มครองการทำงานของข้าราชการ ที่เข้าไปบริหารจัดการข่าวในโครงการจำนำข้าว ของรัฐบาลยุค น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่ผ่านมา เพื่อจะได้ไม่ต้องไปเกรงกลัวต่อการข่มขู่ใด ๆ ก็ตาม หรือกลัวถูกฟ้องร้องในภายหลัง ว่า

“เพราะฉันเข้าใจชะด้วย อย่าไปบิดเบือน เพราะว่าตอนนี้หลายคนก็ถูกขู่ โดยใครไม่ทราบ นะ ว่าถ้ากลับมามีอำนาจทางการเมืองอีก ก็ให้ ระมัดระวังให้ดีแล้วกัน...” (น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับ ส. ๗ พ.ย. ๕๘)

พล.อ.ประยุทธ์ ได้พูดถึงโครงการรับจำนำข้าว ด้วยว่า

“.. ถ้ายังมีโครงการแบบนี้อีก เราก็ไม่ได้มานั่ง ตรงนี้เพราะประเทศล้มไปแล้ว เพราะไม่มีเงิน วันนี้จึงต้องมาแก้ไขให้ได้” (น.ส.พ. ไทยโพสต์ฉบับ ๕ พ.ย. ๕๘)

ที่ประชาชนออกมาประท้วงรัฐบาลก่อนยุค คสช. นั้น มิใช่มองเห็นปัญหาการโกงกินอย่าง มหาศาลในโครงการรับจำนำข้าวเท่านั้น ยังมี โครงการหรือนโยบายอื่น ๆ อีกที่ทาง ปปช.กำลัง ดำเนินการให้กฎหมายเป็นกฎหมาย ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก

อีกเรื่องหนึ่งที่ถือเป็นเรื่องใหญ่มาก คือ เรื่อง ของพลังงาน ประชาชนหลายคนก็หวังว่า ท่านคง จะเข้าใจได้กระจ่างไม่แพ้โครงการรับจำนำข้าว ที่ผ่านมา แล้วหาวิธีแก้ไขให้ผลประโยชน์ของชาติ ให้ตกเป็นของประชาชนส่วนใหญ่ มิใช่คนบางกลุ่ม เท่านั้น ประชาชนที่ออกมาเสียสละจนหลายคน บาดเจ็บ พิการและเสียชีวิต เพราะถูกกระทำ โดยรัฐบาลใจร้ายเป็นจำนวนมาก จะได้มีความสุข มากขึ้น เพราะได้รับความสุขที่ถูกคนโกงแย่ง ไปกลับคืนมา

๓

คิดอะ คนละตัว
• แรงรวม ชาวหินฟ้า

**เส้นทางเช็ก 1.2 หมื่นล้าน
ยิงเครือข่ายธรรมกาย**

ศุภชัย ศรีศุภอักษร
อดีตประธานสหภาพวิปยุเนี่ยนทองอิน
และวิภาวังก์เขตพระธรรมกาย

**ส่งจ่ายเช็ก 6 กลุ่ม
รวม 1.2 หมื่นล้าน**

ว.พร:ธรรมกาย
ณ.พร:กัศยวอดอง

- วัดพระธรรมกาย 589 ล.
- พระธัมมธม 225 ล.
- พระวิฑู 100 ล.
- พระอุปัชฌาย์ 119 ล.
- พระพนมศรี สุชาภาโม 100 ล.

บริษัท เอส ดับบลิว โอลด์ กรุ๊ป 127 ล.

- ศาสนา วัฒนาศิริบุญคุณ ผู้บริหารบริษัท อดีตพระอุปัชฌาย์ พระธรรมกาย

สหกรณ์ปุ๋ยเชียงใหม่กลนครบุรี
ปล่อยกู้ทำบุญ 4 สาขา

- วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี (สายโนนสุเมธ)
- วัดพระธรรมกาย สายบ่อ จ.ร้อยเอ็ด
- วัดพระธรรมกาย สายบ่อ จ.ยโสธร
- วัดพระธรรมกาย สายบ่อ จ.ยโสธร
- วัดพระธรรมกาย สายบ่อ จ.นครราชสีมา

กลุ่มญาติโยม
ก.ก. 1,000,000.00

สหกรณ์ปุ๋ยเชียงใหม่
รับบริจาค 2,566 ล.

- จินตนา วรพันธ์กุล เป็นผู้บริหาร (อดีตบริษัท กิตติพัฒน์ ณ.ระนอง นวนคร)
- วัฒนาธรรม นานิธรรมรักษ์ ผู้บริหาร (นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ จ.นครปฐม)

พรกฏเคย

ทำไมการสะกดจิตในธรรมกาย ? จึงอันตรายกว่าของรัสเซีย!

ไม่น่าเชื่อว่าในยุคนี้ พ.ศ.นี้ ที่เรากำลังเดินหน้าเข้าหากลิยุค จะมีการโกงเงินชาวบ้านเป็นหมื่นล้านเพื่อเอามาทำบุญให้วัด โพลสตทุเคยรายงาน ว่า นายศุภชัย ศรีศุภอักษร ได้นำเอาเงินบริจาคให้เครือข่ายธรรมกายเป็นเงินถึง ๑.๒ หมื่นล้าน แบ่งเป็นวัดธรรมกายสาขาใหญ่ และพระระดับสำคัญ ๆ ในวัด ๑,๑๓๓ ล้าน นอกนั้นก็เป็นวัดสาขาตามจังหวัดต่าง ๆ ของธรรมกาย และบริษัทต่าง ๆ ซึ่งมีคนของวัดพระธรรมกายดูแลอยู่

ระดับคนที่มีสติปัญญาอย่างนายศุภชัย ย่อมรู้ดีว่า การโกงเงินของชาวบ้านเป็นหมื่นล้านเพื่อเอามาให้วัดนั้น ก็ย่อมถูกจับได้สักวัน แต่การที่เขากล้าโกง เขาต้องเชื่อว่า ผลที่ได้รับจากการทำบุญใหญ่ย่อมจะได้ผลตอบแทนที่แสนจะคุ้มค่า

และวิเศษวิเสโสกว่าเป็นไหนๆ ยิ่งตามไปดูชาวบ้านที่ถูกหลอกให้มาทำบุญ ก็จะถูกพูดอย่างปลอบปลื้มใจว่า แม้เงินจะหมดแล้ว แต่ก็ยินดีที่จะเอาเงินค่าเทอมลูกมาเทให้กับวัดเพิ่มเข้าไปอีก บางคนได้แสดงความปลอบปลื้มใจ ที่ได้ทำตามคำสอนของหลวงพ่อ โดยปิดบัญชีทางโลกให้หมดเกลี้ยงแล้วเอามาเทให้กับวัดจนหมดหน้าตัก หลายคนพูดเหมือนกับถูกสะกดจิตว่า เราจะได้รวยสวนกระแสกันแล้ว เหมือนกับที่หลวงพ่อได้พูดขึ้นมาเอาไว้

อะไรเป็นเหตุให้คนเหล่านี้ยินดีที่จะถูกริดนา-ทาเร้นจนหมดเนื้อหมดตัวไปตาม ๆ กันเจาะลึกกับพิสดารการโกงใน วิชชาธรรมกาย ได้ ณ บัดนี้

การสะกดจิตหมู่ในธรรมกาย

วิเทศมนตรี มุตตามระ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๐๑๕

...ผมเคยมีโอกาสไปปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ กับหลวงพ่อดมชโย ๒ หรือ ๓ ครั้ง ที่หลาย ๆ คน (นอกวัด) เรียกว่าคอร์สอัสตวิชาวรรณกาย สถานที่ที่ไปปฏิบัติธรรมเป็นบ้านพักของกรมป่าไม้ อยู่ติดกับวัดพระธาตุดอยสุเทพ คนที่ได้ไปปฏิบัติธรรมบนดอยกับหลวงพ่อกัน ต้องได้รับการคัดเลือกเป็นพิเศษ

ในขณะที่เรานั่งสมาธิก็จะมีพระพูดซ้ำ ๆ นำจิตใจเราให้สงบ บอกขั้นตอนต่าง ๆ ให้เราฟัง บางคนเรียกวิธีการนี้ว่าการสะกดจิตหมู่ก็คงจะใช้ เพราะอานุภาพของจิตเมื่อหยุดนิ่งมีเสียงนุ่ม ๆ ซ้ำ ๆ ไฉมนำ ทำให้รู้สึกได้ถึงความสุขสงบจริง ๆ

ทำไมผมถึงถอนตัว?

ผมได้รับทราบแล้วว่าทำไมคนถึงยอมอุทิศชีวิตตัวเองให้วัด ทำไม? เพราะเมื่อใจสงบนิ่ง เกิดความสุขขึ้นมา ความรู้สึกราวกับความสุขนั้นเป็น ปาฏิหาริย์ และคนเหล่านั้นก็คิดว่า นี่แหละคือมรรค คือหนทางที่พาเขาไปสู่ทางพ้นทุกข์หรือนิพพานได้ **เมื่อยึดติดในความสุขก็ยิ่งศรัทธา เมื่อศรัทธาก็ยิ่งถูกชักนำ** เมื่อศรัทธาแล้วไม่เอาสติเอาปัญญามาไตร่ตรอง แกรมถูกชักชวนชักจูงว่านี่แหละคือมรรค คือหนทางสู่นิพพาน จากศรัทธาที่ขาดปัญญา ก็นำไปสู่การเป็นโมหะหรือความลุ่มหลง เมื่อ

ลุ่มหลงก็พร้อมจะทุ่มเททุกอย่างให้ **ยิ่งลุ่มหลง เขาก็ยิ่งชักจูง พุดงาย ๆ ก็คือหากินกับโมหะของคนที่หลงเชื่อ!**

ช่วงแรกผมก็สะดุดว่านี่ไม่ใช่คำสอนตามศาสนาพุทธ แต่ผมก็รู้สึกว่าจะอย่างน้อย ๆ เขาก็สอนให้คนเป็นคนดี อย่างน้อย ๆ คนที่เข้าวัดก็ถือศีลห้า คงไม่กล้าทำบาป ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่คดโกง ฯลฯ อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้เขาละการทำบาปได้ในระดับหนึ่ง ผมจึงยังฝึกฝนปฏิบัติกับทางวัดต่อไปเพื่อหาคำตอบที่ตัวเองสงสัยให้ได้

แต่สุดท้ายสิ่งที่ผมพบก็คือคนที่เข้าวัดพระธรรมกายอาจถือศีลห้า อาจเกรงกลัวต่อบาป **แต่สิ่งที่บ่มเพาะขึ้นกลับกลายเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่า** อย่างที่ผมอยากจะเรียกว่าบาปอย่างละเอียด คือเขาเกิดความโลภในบุญ เกิดความอยากได้ใคร่มี มีการอวดอ้างถึงขั้นว่าได้เป็น เห็นแล้วว่าผู้ที่ทำบุญมหาศาลได้มีวิมานสวยงามรอเขาอยู่ แล้วบนสวรรค์ชั้นไหน มีข้าทาสบริวารรอรับใช้ เทพบุตรเทพธิดาที่จะไปจุติเป็นเจ้าของวิมาน บนสวรรค์ มั่นกลายเป็นความโลภ ความหวังในผลของบุญที่ทำ จนน่ากลัว!

อันตรายยิ่งกว่ารัสปูติน!

โดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

สายธรรมกายนี้ น่ากลัวมาก ไม่ใช่วิธีทำสมาธิ โดยการสะกดจิต แล้วผนวกกับการเอาโลกธรรม อามิสมาล่อ สะกดจิตให้เป็นทาสอัสตดา โดยไม่รู้ตัว อัสตดา ๓ คืออะไร ทั้งโอฟาริกอัสตดา (อัสตดาที่เป็นวัดอุทยานนอกใหญ่โตหรูหรา) มโนมยอัสตดา (อัสตดาที่จิตปั้นสวรรค์วิมานหรือรูปต่าง ๆ ขึ้นมาเองได้สำเร็จ) อรูปอัสตดา คืออะไร ตนเองหลงในอัสตดา ๓ แล้วมาหลอกให้คนอื่นหลงด้วย พยายามครอบงำให้ตกเป็นทาสบริวารของผู้สะกดจิต เป็นนักสะกดจิตที่ยิ่งใหญ่มาก สร้างภพชาติ สร้างวิมานหลอกคนไปมากมายเลย

อาตมาจะอ่านบทความเรื่องการสะกดจิตก่อน

การสะกดจิต

(จากเว็บไซต์ <http://happybookpublishing.com>)

จิตนั้นเป็นพลังงานชนิดหนึ่งที่มีความเร้นลับ ซึ่งมีพลังมากกว่าพลังงานใด ๆ ที่มนุษย์ค้นพบมาเสียอีก ในสมัยโบราณนั้นให้ความสำคัญกับการฝึกจิตมาก จุดประสงค์เพื่อที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของจิตให้สูงยิ่งขึ้น

ตั้งแต่ครั้งอดีต ไม่ว่าจะ เป็นชนชาติใดก็ตาม มีความพยายามที่จะเรียนรู้เรื่องจิต จนในที่สุดก็ประสบความสำเร็จในการควบคุมจิตใจของผู้อื่นให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการ หรือที่เราจะรู้จักในชื่อว่า “การสะกดจิต”

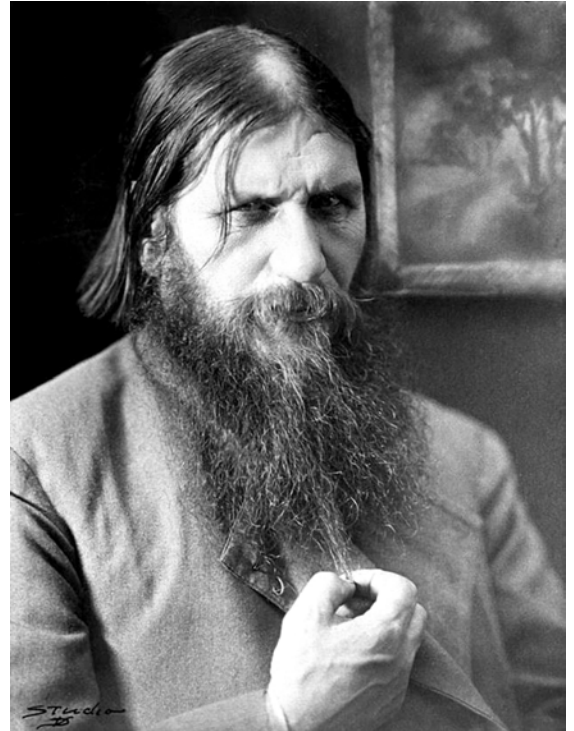
“การสะกดจิต” นั้นหมายถึง วิธีการที่ทำให้ผู้ถูกสะกดจิต มีสภาวะทั้งทางร่างกายและจิตใจผ่อนคลาย แต่ไม่ใช่การทำให้หลับ หลังจากนั้นผู้สะกดจิตก็จะทำการสั่งจิตของอีกฝ่ายหนึ่งให้ทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการ ซึ่งไม่จำเป็นต้องขอความร่วมมือจากอีกฝ่ายเลย

การสะกดจิตนั้น สามารถเปลี่ยนแปลงทางด้านความประพฤติและอุปนิสัยเช่น เปลี่ยนจากคนขี้เกียจเป็นคนขยัน เปลี่ยนจากคนกินน้อยให้กินมากขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถช่วยในเรื่องของสุขภาพจิตได้อีกด้วย ทำให้คนที่อยู่ในภาวะเศร้าซึมกลับมาเป็นคนร่าเริง

การสะกดจิต มีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษว่า Hypnotism ซึ่งต้นกำเนิดมาจากภาษากรีกที่ว่า Hypnos ที่มีความหมายว่า “หลับ” จึงทำให้หลายคนเชื่อว่าวิชาสะกดจิตที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้มีที่มาจากยุคกรีกโบราณ

เมื่อกล่าวถึงเรื่องของการสะกดจิต หากไม่กล่าวถึงคนผู้หนึ่งคงไม่ได้ นั่นคือ “**รัสเซีย**” บุรุษที่ได้ชื่อว่ามีพลังในการสะกดจิตสูงจนสามารถสะกดจิตเชื้อพระวงศ์แห่งรัสเซียให้อยู่ในอำนาจจนนำมาซึ่งหายนะของราชวงศ์รัสเซียในที่สุด

รัสเซียนั้นมีชื่อเต็มว่า “กริกอริ เยฟิโมวิช รัสเซีย” (Grigori Yefimovich) เป็นนักบวชที่มีพลังจิตสูงในยุคปลายราชวงศ์โรมานอฟของ

● รัสเซีย

จักรวรรดิรัสเซีย เกิดเมื่อ ๑๐ มกราคม ค.ศ.๑๘๖๙ เมื่อครั้งยังเด็กก็เป็นเด็กธรรมดาที่เกิดในตระกูลเกษตรกรในบริเวณไซบีเรีย

ต่อมาเมื่อเป็นหนุ่มก็บวชเข้าเป็นนักบวชในนิกายคริสต์ ซึ่งถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนทำให้เขาค้นพบกับพลังในการควบคุมจิต แต่ก็ยังถือว่าเป็นขั้นเริ่มต้นเท่านั้น ในปี ค.ศ.๑๙๐๑ เขาได้เดินทางไปแสวงบุญที่กรีกและเยอรมนี เป็นเวลา ๒ ปี เชื่อกันมากกว่ากรีกนั้นเป็นสถานที่ที่สอนให้รัสเซียได้เข้าถึงวิชาสะกดจิตอย่างแท้จริง จนสามารถใช้ได้อย่างชำนาญ

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๔ ก็เกิดเหตุการณ์ที่เป็นโอกาสให้รัสเซียได้ใกล้ชิดกับบรรดาราชวงศ์ของรัสเซีย เมื่อพระราชโอรสองค์โตของพระเจ้าซาร์ที่ ๒ แห่งรัสเซีย เจ้าชายอเล็กไซที่มีพระอาการประชวรด้วยโรคฮีโมฟีเลีย (Hemophilia) เป็นโรคที่เลือดออกง่ายแต่หยุดยาก ซึ่งในขณะนั้นบรรดาแพทย์ทั่วประเทศรักษาไม่ได้

แต่ทางรัสเซียกลับรักษาได้โดยการบังคับทางจิตของเจ้าชายอเล็กไซและให้จิตนั้นไปบังคับให้

หลอกกันไม่รู้แล้วไม่รู้จบ ล้วงตบกินไล่คนอย่างกับผีกระสือ

มีอย่างไหนตั้งสกรรม์เครดิตยูเนี่ยนมงคลเศรษฐกิจ (ประธานคือนายศุภชัยคนเดียวกับคลองจั่น)

แล้วก็หลอกให้คนไปกู้หนี้ ทำสัญญาเอาเงินมาจากโน่นได้ ได้เงินมาแล้วเอามาทำไม
เอามาบริจาคให้วัดให้หมดโดยเงินไม่ได้ผ่านมือ ทำสัญญาว่ากู้เท่านั้นเสียดอกเท่านั้น
ผู้กู้มีหน้าที่อย่างเดียวกันได้แต่นั่งจ่ายดอกเบี้ย หาเงินต้น (ที่วัดอุปโลกนขึ้น) มาคืน
แล้วบอกว่าได้บุญ ๆ เอาบุญมาหลอก ทำได้ถึงขนาดนี้ คนก็งมงายไปเชื่อได้ขนาดนี้

เลือดหยุดไหล ซึ่งนั่นก็เป็นการเริ่มต้นเข้าไปมี
บทบาทของรัสเซียในอาณาจักรรัสเซียและยังมี
มีอีกหลายเหตุการณ์ที่บันทึกถึงความสามารถ
ของบุรุษผู้นี้ในการใช้การสะกดจิต ซึ่งนั่นคงเป็น
ตำนานในการสะกดจิตอีกบทหนึ่งของโลก

จริง ๆ วันนี้เอาตมาจะพูดเรื่องสะกดจิตของ
ธรรมกาย พูดอย่างวิชาการณะ ตัวท่านธัมมชโย
จะรู้ว่าตนสะกดจิตหรือไม่ แต่ตัวท่านเป็น
นักสะกดจิตตัวยง เอาตมาเรียนมา ทำมา ให้นั่ง
สบาย ๆ หลับตาเข้า ไม่ต้องเคร่งเครียด เบา ๆ
ทำสงบ ๆ ทำใจใส ๆ ว่าง ๆ ทำมาแล้วเป็นพัน ๆ
ครั้ง เอาตมาทำมาจนเมื่อย

ใครตกเป็นทาสธรรมกาย จะถูกสะกดจิต
เหมือนรัสเซียทำ แล้วใช้เล่ห์หลอก เอาความ
ดีงามแบบผิวเผินมาแปะไว้ แล้วหลอกให้ไปหา
เงินมาให้ ตนเองเสวยอำนาจ ยศศักดิ์เต็มที่ใช้
การสะกดจิตให้คนอื่นตกอยู่ใต้อำนาจ แล้วเป็นทาส
โลกธรรมอย่างแรง เขาไม่ได้เอาแคในประเศไทย
ด้วย เขาเอาทั้งโลก ประเทศไทยเรื่องเล็ก

เจตีย์เขาไม่ใช่รูปแบบธรรมดา ต้องเป็นแบบ
จางบิน เอาองค์ประกอบตกแต่งที่ถือว่าแก่นะ
ศาสนาพุทธสอนให้คนไม่ตกเป็นทาสโลกกับอตตดา
แต่นี้เขาสอนให้คนตกเป็นทาสโลกกับทาสอตตดา
เขาสอนกัลยาณธรรม ธรรมดาว่า อย่าทำชั่ว
บางอย่างเป็นเรื่องพื้นฐาน คนก็ได้ประโยชน์
ส่วนนี้ คนที่ไปกับธรรมกายไม่ทำชั่วพื้นฐานพวกนี้
แล้วเลิกอบายมุขได้ เมื่อละได้ชีวิตจะเจริญ
สร้างสรรได้ แต่เมื่อเจริญก็เอาสิ่งที่ได้มา มาให้
แก่..รัสเซียเมืองไทย

ขอภัยนะ อันนี้น่าจะกลัวกว่ารัสเซีย เพราะ
อย่างรัสเซียนั้นหยาบ คนรู้ได้ สุดท้ายก็ถูก
ฆ่าตาย แต่ไม่ฉลาดเท่าธัมมชโย คนก็นึกว่าดี
ประเสริฐ แต่ลึกกว่า... นี้ร้ายกว่ารัสเซียมาก

เขาผนวกกับนักธุรกิจ แต่พอพวกมันโกง
สกรรม์เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่นถูกจับได้ ก็ทำเป็น
ยอมรับเพราะจำนนก็บอกว่าเอาเงินคืน ก็พอ
มีบริวารที่จะมาช่วย เขาก็ว่าจะได้บุญ ได้วิมาน
ถ้าได้เอามาทานให้แก่คนนี่ งานนี้ สุดยอดแล้ว
ใช้บุญเป็นวิมานหลอกคนจนสำเร็จ

ต้องบอกตรง ๆ ไม่ได้เกลียดชังธรรมกายเลย
แต่สงสารอย่างสุดซึ้ง สงสารจริง ๆ ว่าคุณจอมอยู่
ในสังสารวัฏ คุณจอมอยู่ในเวทนา (อารมณ์สุขจาก
โลภีย) คุณหลอกกันไม่รู้แล้ว ไม่รู้จบ ล้วงตบกินไล่
คนอย่างกับผีกระสือ มีอย่างไหนตั้งสกรรม์
เครดิตยูเนี่ยนมงคลเศรษฐกิจ (ประธานคือนาย
ศุภชัยคนเดียวกับคลองจั่น) แล้วก็หลอกให้คนไป
กู้หนี้ ทำสัญญาเอาเงินมาจากโน่นได้ ได้เงินมา
แล้วเอามาทำไม เอามาทาน เอามาบริจาคให้วัด
ให้หมดโดยเงินไม่ได้ผ่านมือ ทำสัญญาว่ากู้เท่านั้น
เสียดอกเท่านั้น เสร็จแล้วก็เอามาทำทานหมด
ผู้กู้มีหน้าที่อย่างเดียวกันได้แต่นั่งจ่ายดอกเบี้ย
หาเงินต้น (ที่วัดอุปโลกนขึ้น) มาคืน แล้วบอกว่า
ได้บุญ ๆ เอาบุญมาหลอก ทำได้ถึงขนาดนี้ คนก็
งมงายไปเชื่อได้ขนาดนี้

เพราะฉะนั้นเอาตมาจำเป็นต้องเปิดเผย ต้อง
บอกความจริงด้วยความเมตตาสงสารว่า มันจม
ไปในสังสารวัฏหนักจนไม่มีที่อะไรจะตกไปได้แล้ว
อตตวิบาตจนไม่มีนรกขุมไหนลงไปได้อีกแล้ว

มันตกนรกที่ต่ำสุดจนไม่มีที่ไปแล้ว มันเป็นนรก ร้ายแรงจริง ๆ แล้วเขาก็ทำหน้าตาเฉย หลอก แล้วคนก็หลงไปหมด ครอบครัวเถรสมาคมทั้ง เถรสมาคมไปหมดเลย

ขอภัยจริง ๆ อาตมาไม่ได้มาอวดดีว่าต้อง มาเชื่ออาตมา ให้ตั้งใจใช้ปัญญาตรวจสอบสักจะ ความจริง ใช้ปัญญาของแต่ละท่านศึกษาจริง ๆ เลยว่ามันเท็จมันจริงอย่างไรกัน ถ้าเกิดไปหลง อย่างนี้แล้วก็ไปนั่งหลับตาใส ๆ ๆ แล้วก็จะมี วิมาน มีสมบัติมากมาย หลอกไปเป็นการใช้วิชา สะกดจิต ให้นั่งสมาธิหลับตา แล้วก็มีการสอน ควบคุม อาจารย์ที่ควบคุมให้หลับตาเข้าไป แล้วก็ พุดกล่อม พุดนำทาง พุดกล่อม นั่นคือ hypnotize เป็นวิชาสะกดจิต

อาตมาตั้งแต่เป็นฆราวาสเรียนสะกดจิต ก็เรียนมา ได้ทำ ได้ฝึก ได้ใช้งาน สะกดจิตแล้ว ก็กำหนดให้เขาคิดอย่างโน้น ทำอย่างนี้ ตั้งแต่ เป็นฆราวาส อาตมาทำมาจริง ๆ โดยใช้จิตวิทยา ก็ทำได้และเขาก็ใช้วิชานั้น และก็สะกดทุกวี่ทุกวัน

ใส ๆ ๆ ๆ แล้วก็ฟังคำสั่งของผู้ที่สะกด จึง สะกดได้หมดเลย เชื่องมง่ายไปหมดเลย ยิ่งกว่า ข้าทาสผู้ปล่อยไม่ไป สั่งให้ไปตายก็ตาย สั่งให้ไป หาเงินก็ไปหา ซอก ๆ ๆ เอามาให้หมดทุกอย่าง เลย ใช้ไปหมด ครอบครัวไปหมด มันถึงขั้นนี้แล้ว หนักยิ่งกว่ารัสปุตินในรัสเซียยุคโน้น นี่แหละเมือง ไทยจอมมารร้ายอันนี้

แล้วคนนี้ก็กระไร ไปถูกร้อยจุมูก แล้วช่วย กันไปทำลายศาสนาพุทธจนกระทั่งปานนี้ ยังไม่ เงยหูเงยหัว ซ่องนี้ซ่องเดียว สถานีนี่แห่งเดียว ใครไปดูสถานีนอื่นขบถ กลัวไปเป็นขบถเลยไม่ดู สถานีนอื่นเลย ใครจะพูดอย่างไรไม่รู้ ปิดหูปิดตา หมดเลย ถูกสะกดจิตไว้เสร็จหมดเลย แถมสะกด จิตในไทยไม่พอ ยังไปต่างประเทศด้วย

คนเหล่านั้นเขาไม่ได้ยินนะ เพราะเขาไม่ดู จริง ๆ ไม่ฟังจริง ๆ อื่น ๆ แม้ฟังก็ไม่เข้าใจ อย่า ไปพูดถึงเข้าใจเลย เพราะไม่ยอมรับฟังอะไร ๆ คือถูกสะกดจิตเอาไว้แบบไม่มีฟังเสียงผู้อื่น

(ปรโตโมสะ) ถูกสั่งเอาไว้ ว่าอย่าไปนอกใจนะ นอกใจไม่ได้นะจ๊ะ

คนฟังแล้วหาว่าอาตมาไปโกรธไปแค้น วัตรธรรมกาย อาตมาไม่ได้โกรธแค้นธรรมกาย อาตมาไม่อยากจะธรรมกายลงนรกมากกว่านี้ แล้วก็พูดไปเพื่อเตือนสติพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ให้ได้รู้ตัวตื่นชะบั้ง อย่าไปถูกร้อยจุมูกเอาไว้

พวกเขาโดยเฉพาะคนที่ เป็นสาวกผู้ซื่อสัตย์ จะไม่ได้คิดเลยว่า ถูกสะกดจิตเอาไว้ ก็นำเสนอสาร ก็เตือนสติผู้ที่มีพลังในสังคม มีทุนทางสังคม มี อำนาจในทางสังคม ถ้าท่านไม่จัดการธรรมกาย ธรรมกายจะเป็นเสือดิตปัก ที่จะทำลายประเทศไทยอย่างไม่เหลือซาก

ขอยืนยันว่าเขาไม่มีความรู้อะไรในการ พัฒนาประเทศหรอก เขาไม่มีการส่งเสริมอะไร เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อบ้านเมือง ได้แต่คุยไม้ จะสร้างคุณธรรม ก็เอาอบายมุขหยาบ ๆ มาล่อ คนเท่านั้นเอง แถมตัวเองก็เต็มไปด้วยอบายมุข หยาบคายจะตาย ทั้งหลงใหญ่ หลงโต หลงมาก หลงหรุ อบายมุขทั้งนั้นแหละ หลงสวย หลงงาม โอ้โฮ พริ้ง สร้างวิมาน ทั้งวาดภาพ ทั้งใส่เข้าไป ในจิต แล้วก็ปั้นสร้างอยู่ในภพ

เขาไม่รู้ว่า เขาจับมโนมยอัตตา (สวรรค์-วิมาน หรือรูปต่าง ๆ ที่จิตปั้นสร้างขึ้นมาเอง) กับ โอฬาริกอัตตา (ตัวตนวัตถุภายนอกที่มักจะไป ลุ่มหลงกับความหรูหรา ใหญ่โต) และเข้าไปฝังลึก ใต้กันบึ้งของจิตเป็นอรุปอัตตา (อัตตาที่หารู มิได้ เช่น สอนนิพพานผิด ๆ) ไปด้วย เขาสร้าง นิพพานเป็นอัตตาด้วย ผู้รู้ทั่วถึงเขาก็ไม่ฟัง เพราะเขาสะกดจิตจนคนเป็นทาส เป็นบริวารที่ ปล่อยไม่ไปแล้ว อันตรายมาก ดูหนุ่มนวลแต่หยาบ- คายกว่ารัสปุติน

สร้างทั้งรูปแบบยิ่งใหญ่ องค์กรประกอบต่าง ๆ นานาให้คนหลง แล้วเขาก็ทำได้เพราะคนอวิชชา ตกเป็นทาสเขาอย่างยิ่ง ต่างกับพระพุทธเจ้าที่ สอนให้คนฉลาด ไม่ตกเป็นทาสโลก ทาสอัตตา ของพระพุทธเจ้าพาลอนพาล้างทั้งโลกและอัตตา

แต่ที่นี่ทำให้คนหลงติด หลงจมจนถอนตัวไม่ขึ้น หลอกบุญใหญ่บุญมาก บุญยิ่งใหญ่เป็นมหัศจรรย์จะ (อยากใหญ่ อยากมาก) อนันต์ ไม่มีที่สิ้นสุด เป็นเรื่องน่ากลัวที่สุด

อาตมาไม่โกรธเกลียดแต่กลัว ชวนชวนพองสยองเกล้า หากสังคมไทยให้ลัทธินี้ครอบงำประเทศแล้ว จะตกต่ำยิ่งกว่าประวัติศาสตร์สมัยรัฐปุตินอีก เพราะเขาผนวกอะไรหลายอย่าง (ทั้งโลกธรรม+อามิส+อวดอุตริ ระลึกชาติ) ใช้เล่ห์กล ฉลาดแกมโกงยิ่งกว่ารัฐปุติน

ธรรมกายเป็นลัทธิที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับของพระพุทธเจ้า ยิ่งกว่าเทวดา เพราะเทวดาเป็นสายที่ใช้ฤทธิ์ ไม่ใช่โลกธรรม แต่สายธรรมกายนี้ติดยึดหนักกว่าเทวดา ซับซ้อนกว่า ที่อาตมาพูดนี้เหมือนถล่มทำร้ายธรรมกาย แต่ขอยืนยันว่าอาตมาไม่ได้ทำร้าย เขาทำความร้ายของเขาเอง อาตมาเปิดเผยความร้ายนี้

อาตมาสู้รบปรบมือกับเขาไม่ได้ อาตมาเล็ก ๆ ไม่มีอำนาจอะไร เขามีอำนาจที่ผูกโยงกับอำนาจรัฐ (รัฐบาลก่อน) แต่รัฐบาลนี้ไม่ได้ ก็หวังว่า รัฐบาลตอนนี้จะมีดวงตาเห็นว่า นี่คือผีร้ายแรงของสังคม ต้องจัดการไปตามความจริงก็จบ ถ้าชู้เอี้ยกัน ไปไม่รอด เพราะเชื่อโรคร้ายแรงฆ่าตายยาก เชื่อพันธุ์นี้ะ ตายยากมาก

ที่จะเน้นวันนี้ชัด ๆ ก็คือการสะกดจิต นี่เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยรู้ทันกัน อาตมาไม่พูดว่าอัมมชโย จะรู้ว่าตนทำสะกดจิตใหม่ แต่บอกเลยว่าคุณทำการสะกดจิต จะบอกว่าบกร่องโดยสุจริต ก็เป็นความผิดที่ใหญ่มาก เลวร้ายมาก ให้คนหลงวิมานมงาย สร้างอัตตา สร้างภพชาติให้คนติดหลง มอมเมาด้วยภพชาติ สร้างวิมานลม ๆ แล้ง ๆ มันเป็นของหลอก ขอยืนยันว่าลม ๆ แล้ง ๆ นี้ไม่มีจริง แทนที่จะได้วิมานที่เขาหลอกกลับจะได้นรกกันเสียอีก! ☹

อันตรายธัมมชโย/ธรรมกาย

วัดพระธรรมกาย

เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนา
และต่อสังคมไทยอย่างลึกซึ้งถึงรากฐาน

ชนิดที่ว่า ถ้าสำนักวัดพระธรรมกายทำสำเร็จตาม
จุดมุ่งหมายที่สำนักตั้งเอาไว้ก็

จะส่งผลให้พระพุทธศาสนา
ในประเทศไทยซึ่งเป็น
พระพุทธศาสนาอย่างเถรวาท

ต้องสูญสิ้นอันตรายไป

วิทยานิพนธ์โดย ว.วชิรเมธี

๑.อันตรายต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนา

วันนี้ฉันจึงเดินทางมาเข้าเผ่าถวายเป็นเครื่องสักการะพระศพได้อย่าง
ภาคภูมิใจ ไม่รู้สึกละอายที่ได้กระทำในสิ่งที่ยากยิ่งตามที่เคยได้รับปาก
พระองค์ท่านเอาไว้ให้ลุล่วงไปได้เปลาะหนึ่ง

ยังเหลือแต่ต้องตามล้างตามเช็ดพวกอลัชชีชั่วให้หมดสิ้นไปจาก
พระธรรมวินัย ซึ่งก็ต้องใช้เวลาอีกไม่ใช่น้อย

แต่ไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน ลำบากยากแค้นเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย
ปานใด หม่อมฉันก็จะไม่หวาดหวั่นย่อท้อ จักทุ่มเททั้งชีวิตและทรัพย์สิน
เท่าที่มี เพียรพยายามจนสุดกำลังเพื่อพิชิตอลัชชีของพระธรรมวินัย
ให้จงได้ บอกแล้วว่าหากไม่สามารถจัดการมันสักได้ หม่อมฉันสักเอง
เพราะทนอยู่กับพวกหนอนช้ำพวกนี้ไม่ได้

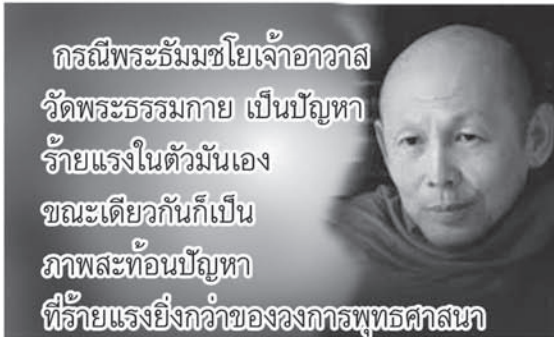
พุทธะอิสระ

๒.เป็นอลัชชีของพระธรรมวินัย

การปฏิรูปสงฆ์ในเมืองไทย ถ้าทำไม่ได้ นั่นคือความเสื่อมสลายของพุทธ พุทธศาสนาจะเหลือแต่รูปแบบ ไม่มีแก่นเนื้อหาระ ถ้าปฏิรูปคณะสงฆ์ไม่ได้ ก็อย่าไปปฏิรูปประเทศเลย พระสงฆ์มีแค่ 2 แสนรูป แต่คนไทยมีตั้ง 73 ล้านคน

พระไพศาล วิสาโล

กรณีพระธัมมชโยเจ้าอาวาส วัดพระธรรมกาย เป็นปัญหาร้ายแรงในตัวมันเอง ขณะเดียวกันก็เป็นภาพสะท้อนปัญหาที่ร้ายแรงยิ่งกว่าของวงการพุทธศาสนา

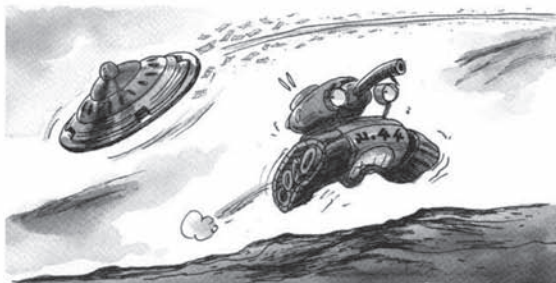

ปัญหาธรรมกาย = ก้อนน้ำแข็งที่ลอยขึ้นมา และสะท้อนให้รู้ว่า มีภูเขา น้ำแข็งที่อยู่ข้างล่าง ศอบปกป้องคุ้มครองของ กั้นอยู่แน่นอน?

๓. ปัญหาธรรมกายร้ายแรงและขณะเดียวกันก็ยิ่งสะท้อนปัญหาที่ร้ายแรงยิ่งกว่าของวงการพุทธศาสนาไทย

...เคยมีสักครั้งไหมในประวัติศาสตร์ไทย ที่บรรพชิตต้องคดีถึง 52 คดี แล้วก็ได้รับความช่วยเหลือจนคดีออกหมด เห็นไหมว่าเรามีพลังภายในแค่ไหน มีร้ายชนะประเทศชาติ มีร้ายเป็นใหญ่เพียงนี้ นี่คนใกล้ชิดคือ ดร.มโน ยืนยันไว้ นี่คือสังคมประเทศไทย ถ้ารัฐบาลก็ไม่จัดการกับธรรมกายจะไม่รอดเหมือนกันไปไม่ได้ไปไม่ออก เพราะมีอิทธิพลมากทั้งในสังคมในประเทศไปจนถึงต่างประเทศ ไปเที่ยวได้หลอกลวงต่างประเทศต่อว่า ฉะนั้นแหละตัวแทนของพุทธ มีธรรมกายของพุทธ มันก็เลยยิ่งพังวินาศวอดวายกันใหญ่โต

...ขอภัยต้องพูดชัด ๆ ว่า ถ้าไม่กอบกู้ศาสนาขึ้นมาให้ได้ก่อน ไม่สำเร็จ เพราะพระพุทเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า ต้องเอาจิตใจเป็นตัวตั้ง(มโนบุพพัง คมาธัมมาฯ) จิตใจนี้แหละที่จะพาเจริญ จะทำให้เกิดผลสำเร็จ ถ้าไม่หันมาแก้เรื่องจิตใจ ทำให้เกิดคุณธรรมขึ้นมาก่อน ลงท้ายทำไม่สำเร็จ ไม่เจริญหรอก ขอยืนยัน

พ่อครู สมณะไพริริกษ์

๔. มีอิทธิพลมากทั้งในประเทศไปจนถึงต่างประเทศ

- นักบวชใจบาปหยาบช้า
แฝงมาในคราบคนดี
ทำร้ายทำลายปณิธิ
เร่วรี้ก่าจัดตั้งไป.

ภาพ อนุพงษ์ จันทระ

นักบวชใจบาป

(ทัทธรชาตก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ ภูเขาคิชฌกุฎ เขตกรุงราชคฤห์ นครหลวงของแคว้นมคธ สมัยนั้นเหล่าภิกษุสนทนากันโดยธรรมสภาว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย **พระเทวทัต** ไร้ความละอาย ไม่ใช่คนดี คบหากับ**พระเจ้าอชาตศัตรู** ทำอุบายเพื่อปลงพระชนม์**พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ทรงพระคุณสูงสุด ด้วยวิธีการต่างๆหลายครั้งหลายครา”

ขณะนั้น พระศาสดาเสด็จมาพอดี ท่านทรงรู้เรื่องที่ว่าพวกภิกษุสนทนากันแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้นที่พระเทวทัตพยายามฆ่าเรา แม้ในกาลก่อนก็ได้พยายามฆ่าเรามาแล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องในอดีตมาสาธก(ยกตัวอย่างให้เห็น)

ในอดีตกาลนานโพ้น มีอาจารย์ทิศาปาโมกข์(อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)คนหนึ่ง อาศัยอยู่ในกรุงพาราณสี ได้อบรมสั่งสอนศิลาปะแก่**พวกราชชาดก**(ชายหนุ่มในวรรณะพราหมณ์) ๕๐๐ คน อยู่มาวันหนึ่ง อาจารย์บังเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เราเอาแต่สอนศิษย์ทั้งหลายอยู่ในเมืองนี้ พวกเขาไม่สำเร็จการศึกษาได้เลย เห็นทีเราจะต้องเปลี่ยนวิธีใหม่แล้ว”

คิดได้อย่างนั้น ก็ตัดลึนใจบอกทุกคน ให้ตระเตรียมของกินของใช้ที่สำคัญจำเป็น แล้วพาเดินทางไปยัง**ป่าหิมพานต์**(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) สร้าง**บรรณศาลา**(ศาลาที่มุงบังด้วยใบไม้กิ่งไม้) อยู่ในที่ไม่ไกลจากหนทาง อบรมสั่งสอนศิษย์อยู่ ณ ที่นั้น

บรรดาญาติทั้งหลายของมาณพเหล่านั้น หรือแม้แต่ชาวแคว้นแคว้นต่างพากันเล่าลือไปทั่ว

“ได้ยินมาว่า อาจารย์ทศปาโมกข์พาลูกศิษย์ ไปอยู่ที่ป่าแห่งโน้น พร่ำสอนศิลปะแก่มาณพทั้งหลาย”

แล้วช่วยกันนำของกินของใช้ไปให้ แม้กระทั่งให้แม่โคนมพร้อมลูกโค เพื่ออาจารย์จะได้ดื่มน้ำนมโค

บริเวณไม้ไกลบรรณศาลานั้น มีเที้ย(สัตว์ เลี้ยงคลานชนิดหนึ่งหรือเรียกว่าแลน, ตัวเงิน ตัวทอง)ตัวหนึ่งอาศัยอยู่กับลูกอ่อนสองตัว แล้ว ไกลออกไปอีกหน่อย ก็มีราชสีห์กับเสือโคร่งซึ่งเป็นสหายกัน แวะเวียนมาดูแลคุ้มครองแก่อาจารย์ ทศปาโมกข์นั้น

ทุกๆวัน อาจารย์จะพร่ำสอนบอกรัตนศาสตร์ต่างๆ แก่พวกมาณพ แต่มีนกกกระทาตัวหนึ่งทำรังอยู่ที่ บรรณศาลานั้น ได้ยินเสียงอาจารย์สอนบ่อยๆเข้า ก็เรียนรู้อาจจะจบไตรเพท(พระเวท ๓ อย่าง เป็นคัมภีร์ คัดกวีสิทธิ์สูงสุดของพราหมณ์) ทั้งที่พวกมาณพ ทั้งหลายยังไม่อาจเรียนรู้ได้จบเลย

แต่แล้ว เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น อาจารย์ทศปาโมกข์ได้ถึงแก่ความตาย พวก มาณพช่วยกันเผาศพอาจารย์ ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ นกกกระทาเห็นอย่างนั้นแล้ว เอ่ยปากถาม

“พวกท่านพากันร้องไห้ด้วยเหตุใดกัน”

“พวกเรายังเรียนไม่สำเร็จ อาจารย์ก็ด่วน จากไปเสียก่อนแล้ว”

“ถ้าเป็นเพราะเหตุนี้ พวกท่านอย่าเสียใจเลย เราจะบอกศิลปะทั้งหลายแก่พวกท่านเอง เรา เรียนรู้จบไตรเพทจากอาจารย์ได้แล้ว”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรกัน”

“ก็เมื่ออาจารย์กำลังสอนพวกท่าน เราได้ฟัง ด้วย รู้ด้วย เข้าใจด้วย สามารถเรียนรู้อาจจะจบไตรเพท ได้ ทั้งทำได้จำได้คล่องแคล่วขึ้นใจ”

กล่าวจบ นกกกระทาก็สวดไตรเพทให้เหล่า มาณพฟัง ตั้งแต่ต้นจนจบ อย่างสิ้นไหลไม่ติดขัด ใดๆเลย ทำให้มาณพทั้งหมดพากันว่าเจียรนตี ย่อมเป็นลูกศิษย์เล่าเรียนศิลปะกับนกกกระทา

ผู้เป็นบัณฑิต นับแต่นั้นมา นกกกระทาก็ได้ดำรง อยู่ในตำแหน่งอาจารย์ทศปาโมกข์ บอกลสอน ศิลปะแก่มาณพทั้งหลาย

แม้แต่ราชสีห์กับเสือโคร่ง ก็มาเป็นเพื่อนน กกระทาด้วย บางครั้งก็แวะมาเยี่ยมเยียนนกกกระทา บางครั้งนกกกระทาก็ไปแสดงธรรมแก่สัตว์ทั้งสอง แล้วค่อยกลับมาที่บรรณศาลา

“ข่าวใหญ่! นกกกระทาเป็นผู้รู้จบไตรเพท เป็น อาจารย์สอนมนต์แก่มาณพทั้ง ๕๐๐ คนที่ป่า ทิมพานต์”

ข่าวนี้แพร่สะพัดไปทั่วชมพูทวีป(ประเทศ อินเดียสมัยโบราณ) มหาชนพากันป่าวร้องเฉลิม ฉลองเล่นมหรสพเป็นการใหญ่ พวกญาติมิตรของ เหล่ามาณพนั้น ต่างก็ส่งข่าวชักชวนพวกมาณพ ให้มาร่วมฉลองด้วย

“จงมาดูมหรสพที่ฉลองนี้กันเถิด”

มาณพทั้งหลายรู้ข่าวนี้แล้ว อุดใจไว้ไม่ไหว ต้องขอลานนกกกระทาผู้เป็นอาจารย์ อ้างว่าขอไป เยี่ยมบิดามารดาเครือญาติสักพักหนึ่ง แล้วจะ กลับมาเรียนให้สำเร็จการศึกษาโดยเร็ว จากนั้นก็ กลับไปสู่เมืองของตนๆ

ครั้นเหล่ามาณพไปกันหมดแล้ว ที่บรรณศาลา สงบเงียบยิ่งนัก ปราภฏชฎิล(นักบวชที่เกล้าผม มุ่นเป็นมวยสูง ถือลัทธิบูชาไฟ)คนหนึ่ง เดินทาง ท่องเที่ยวมาถึง ณ ที่นี้

ประจวบเหมาะที่เห็นแม่ลูกอ่อนได้พบชฎิลเข้า ยิ่งเห็นเป็นนักบวช จึงต้อนรับเป็นอย่างดี

“ท่านนักบวชเชิญพักตามสบายเถิด บรรณ- ศาลากว้างขวางร่มเย็น มีข้าวผลไม้ที่ตรงนั้น มี น้ำอยู่ที่ตรงนี้ ท่านขบฉันได้ตามความพอใจ ตอนนี้ ไม่มีใครอยู่เลย พวกมาณพทั้งหลายกลับไปเยี่ยม บ้านกันหมดสิ้นแล้ว อีกนานกว่าจะคืนกลับมา”

จบคำเหย้าก็ไปหาอาหารของตนบ้าง

รุ่งเช้าวันใหม่ ชฎิลตื่นนอนแล้ว เทียวแสวง- หาอาหารกิน ได้พบลูกเที้ยสองตัวกำลังเล่นอยู่ ก็ ฉวยโอกาสจับลูกเที้ยทั้งสองมาทำเป็นกับข้าว บริโภค

พอถึงเวลาเที่ยง ชฎิลรู้สึกหิวโหยขึ้นมาอีก

มองซ้ายมองขวาเห็นนกกระทาผู้เป็นบัณฑิต และเห็นลูกโคตัวน้อยอยู่ข้างบรรณศาลา ก็ไม่รอช้าเลย **ลงมือจับนกกระทาและลากลูกโคมาฆ่า ทำเป็นกับข้าวทั้งหมด**

ตกเย็น เท่านั้นยังไม่พอ เมื่อได้เห็นแม่โคเดินมา ก็ฆ่าแม่โคนั้นเสีย **ย่างเนื้อกินอย่างเอร็ดอร่อย** แล้วนอนหลับกรนอยู่ที่โคนต้นไม้

เหยียดกลับจากการไปหาอาหาร เทียวหาลูกน้อยทั้งสองของตน หาอย่างไรก็ไม่พบ เป็นทุกข์ยิ่งนักนอนชมอยู่โคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

รุกขเทวดา(เทวดารักษาต้นไม้)เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น อดไม่ได้ด้วยความเห็นใจ จึงปรากฏกายบอกความจริงแก่เหยียดให้รู้

“นางเหยียด เจ้าจงรู้เถิด คนที่เจ้าให้ที่พักอาศัยอยู่กินนั้นแหละ ได้ฆ่ากินลูกน้อยที่บริสุทธิ์ทั้งสองของเจ้าไปแล้ว เจ้าจงไปกัตชฎิลนั้นให้จมเขี้ยวเถิด อย่าปล่อยให้มันมีชีวิตชั่วร้ายต่อไปอีกเลย”

ได้ยินอย่างนั้น เหยียดยังสลัดสังเวช(เกิดสำนึกดี) จากความรู้สึกสลัดใจในสิ่งที่ไมดี) กล่าวอย่างปลงตกว่า

“คนชั่วหยาบช่าร้ายแรงเช่นนี้ ลบหลู่ผ้าครองที่ตนนุ่งห่มอยู่ ข้าพเจ้ารังเกียจยิ่งนัก ไม่ขอเจาะเจออีกเลย แล้วจะให้ข้าพเจ้าไปเข้าใกล้กัตฆ่ามันอย่างไรเล่า

อีกทั้งคนอกตัญญูอย่างนี้ มักมากขี้โลกแสวงหาโอกาสอยู่เป็นนิตย แม้จะให้แผ่นดินทั้งหมด ก็ไม่ทำให้คนโลกพอเพียงได้เลย”

กล่าวจบ เหยียดก็จากไปอาศัยที่แห่งใหม่อยู่ด้วยเกรงว่านักบวชชื่อนั้นอาจมาจับตนฆ่ากินก็ได้

ช่วงเวลานั้น ราชสีห์กับเสือโคร่งซึ่งเป็นสหายของนกกระทา ได้มีโอกาสพบกันเข้า ราชสีห์จึงทักทายว่า

“แน่ะเพื่อน เราไม่ได้พบเห็นนกกระทานานแล้วหลายวันที่เดียว ท่านช่วยไปเยี่ยมนกกระทาก่อนเถิด ดูที่ว้ายังสบายดีอยู่หรือไม่”

เสือโคร่งรับคำ แล้วตรงไปยังบรรณศาลานั้นทันที เทียวมองหาอย่างไรก็ไม่พบนกกระทาสังเกตุเห็นแต่รอยเลือด และกองกระดูกสัตว์

หลายชนิดทิ้งไว้ จึงเดินสำรวจ จนกระทั่งเกิดเจอชฎิลช้วนอนกรนอยู่ แลเห็นมีขนนกกระทาติดอยู่ที่มวยผมของชฎิลนั้น จึงคิดว่า

“นักบวชชื่อนี้คงฆ่านกกระทากินแล้วเป็นแนรวมทั้งสัตว์อื่นๆอีกด้วย”

คิดอย่างนั้นแล้ว จึงตรงเข้าตะปบอย่างแรงทำให้ชฎิลช้วนสะดุ้งตื่นทันที พอเห็นเสือโคร่งจ้องอยู่ ก็ตกใจกลัวจนหน้าถอดสี เสือโคร่งชูค้ำรามแล้วคาดคั้น

“เจ้าฆ่านกกระทากินหรือ”

“ไม่ เราไม่ได้ฆ่า”

“ซิชะ! เจ้าคนชั่วช้าเลวทราม ไม่ใช่เจ้าฆ่าแล้วจะมีใครอีกในที่นี่ที่ฆ่า จงสารภาพเถียวนี้ไม่อย่างนั้น เราจะกินเจ้าตอนนี้เลย”

ชฎิลหวาดกลัวจัดละล่ำละลักรีบบอก

“เราฆ่าลูกเหยียด ลูกโคและแม่โคเท่านั้น ไม่ได้ฆ่านกกระทา”

เสือโคร่งแม้ไม่เชื่อคำของชฎิลช้วน แต่อดใจไว้ก่อน แล้วซักถามต่อ

“เจ้ามาจากไหน ทำอะไรมาบ้าง จงบอกมาตามความเป็นจริง”

ชฎิลจึงเล่าเรื่องอดีตของตนให้ฟังทั้งหมด ฟังจบเสือโคร่งก็ชูค้ำรามใส่ แล้วสั่งให้ชฎิลเดินไปข้างหน้า ตนเองคุมอยู่ข้างหลัง พาไปยังที่อยู่ของราชสีห์

พอถึงที่นั้น ราชสีห์เห็นแล้วถามขึ้นด้วยความสงสัย

“ดูก่อนเสือโคร่ง เหตุใดจึงกลับมาเร็วนี้แล้วพานักบวชนี้มาเพื่อประโยชน์อะไรกัน”

“เกิดเหตุร้ายแล้ว เราสงสัยว่า นกกระทาสหายของเราทั้งสองนั้น จะถูกฆ่าตายเสียแล้ว ด้วยการกระทำชั่วของนักบวชนี้ เรามั่นใจว่านกกระทาไม่ได้อยู่เป็นสุขแน่แท้”

“ท่านได้ฟังอะไรมา นักบวชนี้มีความประพฤติชั่วอย่างไร หรือกล่าวความจริงใดให้ท่านรับรู้ จึงสงสัยว่า นกกระทาถูกนักบวชนี้ฆ่าตายไปแล้ว”

“ชฎิลช้วนผู้นี้ทำการค้าขายอย่างพ่อค้าชาว

เมืองกลิงครรัฐ แม่หนทางลำบากก็รับจ้างกระทำ มีการฟ้องร้องก็ร่วมด้วยกับเขา หากเกิด ตีกันสู้กันท่ามกลางมหรสพ ก็สู้รบปรบมือกับเขา ด้วย

กระทั่งทำตัวเป็นนายพรานดักจับนก ก็ กระทำมาแล้ว ชายข่าวเปลือกด้วยเครื่องตวงก็ทำ เล่นสกา(การเล่นพนันอย่างหนึ่ง)ก็ชนะมาแล้ว ไร้ความสำรวมในศีลของตนทั้งหมด แต่ยังเที่ยว ไปบิณฑบาตรรับก้อนข้าวของชาวบ้าน ด้วยมือ ทั้งสองที่เต็มไปด้วยบาปชั่วตลอดมา

เราได้ฟังความจริงเหล่านี้จากปากของเขาเอง แล้วเรายังเห็นชนนกระเทาดูอยู่ที่ชฎา(ผมที่เกล้าเป็นมวยสูง)ของชฎิลนี้อีกด้วย ได้เห็นกอง กระตูกโคแม่ลูก ซึ่งถูกฆ่ากินเนื้อไปแล้ว ฉะนั้นมี หรือว่านกระเทาจะไม่ถูกฆ่ากินไปแล้วเล่า”

ราชสีห์ได้ฟังเหตุผลทั้งหมดแล้ว หันไปชู คำรามใส่ ถามเสียงดังกับชฎิล

“ท่านฆ่านกระเทาผู้เป็นบัณฑิตจริงหรือ”

ชฎิลมองราชสีห์อย่างตกใจกลัวเป็นอย่างมาก ยอมรับสารภาพอย่างรวดเร็ว

“ถูกแล้วท่าน”

เมื่อพูดความจริงยอมรับผิด ราชสีห์คิดว่า จะปล่อยชฎิลไป แต่เสือโคร่งกล่าวว่า

“คนเลวชั่วช้าเยี่ยงนี้ควรตายเสีย”

แล้วก็ตรงเข้ากัดชฎิลนั้นจนถึงแก่ความตาย

ฝ่ายพวกมาณพเมื่อกลับมาที่บรรณศาลา ไม่เห็นนกระเทาผู้เป็นอาจารย์ ต่างก็เศร้าโศก เสียใจใหญ่ แล้วพากันกลับเมืองของตนไปหมดสิ้น

❖❖❖

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“ชฎิลในครั้งนั้นก็คือพระเทวทัตในบัดนี้ นางหี๋ยได้มาเป็นพระกิสาโคตมิเถรี เสือโคร่งได้ มาเป็นพระโมคคัลลานเถระ ราชสีห์ได้มาเป็น พระสารีบุตรเถระ อาจารย์ทศปาโมกข์ได้มา เป็นพระกัสสปเถระ นกระเทาผู้เป็นบัณฑิตได้ มาเป็นเรตถาคตเอง” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๓๑๐, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๗๔๒)

คำร้อง กรรณ

เจ้าป้ายปิ่นดินเปล่าเจ้าป้ายปิ่น

ระวางคือมือตีนเจ้าป้ายปิ่น

เลียนแบบทโมนโผนผกเจ้าตกตาย

ชุกชนผลสุดท้ายกายกระเด็น

เห็นเงื่อมเงาเขาโขดกระโดดข้าม

ชุ่มชุ่มตามประสาที่ตาเห็น

ช่างตัวใหญ่โผนบอดลวดตาเดิน

เจ้าทุกข์เข็ญเช่นฆ่าประสาคน

ธรรมชาติพิลาสล้ำเป็นธรรมชาติ

งามผุดผาดผางดผาพาให้ผล

เขาชุกผาชันกันสายชล

เมฆบนฟ้าพาฝนหล่นพุ่มฟู

ดินก็ชุ่มชุ่มเชิงระเริงชล

ช่วยเพิ่มเสริมผลิตผลชนทุกผู้

ตระกูลแกแย่งเงินโกงเงินกู

นรกให้ดูผู้ใดไว้ดินเดิน

● เป็นต้น นาประโคน

ท ย ัง ฟ ้า ท ะ ลู ต ิน

● ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

<https://karmachangchubthinley.files.wordpress.com/2010/06/2684.jpg>

ก่อนฟ้าสีทองผ่องอำไพ ศีลธรรมต้องเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

ศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ

ท่านพุทธทาสเคยประกาศให้เห็นศีลธรรมเป็นของสำคัญ คอขาดบาดตาย ถึงขนาดโลกต้องฉิบหายแน่ ชินไม่แยแสทั้งศีลสิ้นธรรมกัน

ทุกวันนี้เห็นชัด เช่น ผู้นำโลกแข่งกันค้าอาวุธเอาไปผุดมหานรกทันตาเห็นไม่ว่างเว้น

ศีลธรรมดูเหมือนเป็นของเด็ก ๆ ตื่น ๆ ราวกับไม่มีลึกลับซึ้ง เลยกากันมองข้าม หันไปหลงไหลธรรมะล้าลึกลับประมัตต์ชั้นสูง เชิงอัตตา สุกัญญาตาไกลโพ้นซึ่งจับไม่ติด ดีแต่คิดตรรกะ ได้แค่วาทกรรมจิตว่าง ปล่อยวางตัวกูของกูแล้ว

ส่วนวัตรปฏิบัติคนละเรื่อง เช่น ผมรวยพอลแล้ว(ไม่มีโกง) จะขอแทนคุณแผ่นดิน ทักษิณหาเสียงอวดธรรมะ ไม่ทันนานต้องจบเห่ ประชาธิปไตยลวงโลกสิ้นดี

ประชาธิปไตยที่ให้ชู้โกงเป็นใหญ่มา ๘๓ ปี ประเทศไทยวันนี้ถึงตกต่ำดังที่เห็น

ประเด็นคนไม่ดีก็อย่าให้ขึ้นมามีอำนาจ ต้องจำกัดตัดโอกาส ขณะเดียวกันต้องส่งเสริมคนดีให้ขึ้นไปรับใช้งานการเมืองเต็ม ๆ ดังในหลวงทรงชี้ทางสว่างให้

ทำนองเดียวกับท่านพุทธทาส ให้ถือประโยชน์ประชาชนเป็นตัวตั้ง

การเมืองเป็นเรื่องบำบัดทุกข์ บำรุงสุข เพื่อประโยชน์สาธารณะ

พระเจ้าแผ่นดินทรงมีหน้าที่ทำประโยชน์สงบสุขให้เกิดขึ้น ตามพระปฐมบรมราชโองการอันว่าเราจะครองแผ่นดินโดยธรรมฯ

การเมืองกับธรรมะจึงเป็นเรื่องเดียวกัน เหมือนเหรียญสองหน้า อาณาจักรกับศาสนจักร

พลเมืองดีทุกคนจำเป็นต้องบำเพ็ญคุณ-ประโยชน์ต่อแผ่นดิน ตามอย่างพระราชราชาเท่าที่สามารถ นี่คือการเมืองภาคประชาพลเมือง

สำหรับการเมืองที่พาดพิงผลประโยชน์ตามสันดานปฤชชน หลุมพรางนี้ก็ควรรู้เท่าทัน ไม่หลงติดกับดักตกเป็นทาสด้วย

การเมืองห่วย ๆ นี้แหละ พระมหากษัตริย์ย่อมทรงเป็นไท อยู่เหนือชั้นความขัดแย้งของนักการเมืองน้ำเน่าเหล่านั้น

ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข จึงเท่ากับได้เสาหลักถ่วงดุลด้านจิตวิญญาณเป็นอย่างดี

เมตตารธรรมคำจุนโลก โลโกปัทธัมมิกา เมตตา

เราท่านล้วนต่างโตมากับทุนนิยม และเคยชินตั้งหน้าอยากจะรวย ๆ ด้วยกันทั้งนั้น กระทั่งแข่งกันรวย ยิ่งช่วยเป็นบำไใหญ่ ก็คนจะเห็นทุกข์ของความรวยล้น มันไม่ง่าย

ในพระสูตรมีอุปมา ผู้มีโคย่อมเศร้าโศกเพราะโค ผู้มีบุตรย่อมเศร้าโศกเพราะบุตร

คนธรรมดาตามองกลับกัน คิดว่ามีนั่นโน่นนี่แล้วจะเป็นสุข พอสุขไปไม่ได้เท่าไรต้องทุกข์อีก

ยิ่งสมัยนี้ชอบสัตรีเลี้ยง รักหมารักแมวกันพิลึกพิลี้ หาเรื่องราวเวรใส่ตัวแท้ ๆ ช่างว่างนัก กินอึไม่มีอะไรทำ หรือเงินเยอะเกิน จนต้องเอาไปเลี้ยงสัตว์มากกว่าคน เห็นสัตว์ดีกว่าคน เซอะ!

เหมือนใจดีจัง ที่แท้เลี้ยงให้เสียสัตว์ กลายเป็นเมตตาเกินประมาณ ทำคุณบูชาโทษ บาปมากกว่ามั่ง

ประเด็นเมตตา เกิดจากการถือศีลตั้งแต่ปาณาติบาต เวรมณี ไม่ทำร้ายชีวิตใด ๆ ใจเกิดเมตตาขึ้นมาแทนเป็นข้อแรก

เมื่อมีน้ำใจเมตตา ปรารถนาให้ใคร ๆ เป็นสุขเรื่องจะไปลักทรัพย์ ผิดกาเมฯ โทกหมัวเมาทำไม่ได้ทั้งนั้น

ด้วยสำนึกดีหิริโอตตปปะ ละอายใจ ละดุ้งบาปนี่คือธรรมโลกบาล ธรรมคุ้มครองโลก แต่ละคนควบคุมภายในตัวเอง ภัยสังคมย่อมจะลดน้อยถอยลงไปในตัวเสร็จสรรพ คสช.

แข่งกันรวย ช่วยพาดจ

ใคร ๆ ย่อมชอบผู้เสียสละ ขณะเดียวกันก็รังเกียจการเอาเปรียบ มันไม่ดี เบียดเบียนกัน มันเข้าใจได้ง่ายดังว่านี่ ในชีวิตจริงมันทำได้ยาก เพราะอ้างว่าไม่พร้อม คงว่ากันไม่ได้ เป็นสิทธิมนุษยชน ต้องให้เวลา ดอกไม้ต้องบานเอง

ฉะนั้นกว่าจะรวยได้ต้องเอาเปรียบคน หรือจะได้เปรียบตามระเบียบอะไรแล้วแต่จะมากจะน้อย ขึ้นอยู่กับต่อมจิตสำนึกมโนธรรมจะคำนึงหิริโอตตปปะแคไหน ยังไงไหม

พูดง่าย ๆ หากได้เปรียบไม่เกินค่าแรง ยุติธรรมอันควรได้สำหรับตนเองคงสบายใจได้ดี

เกิดไปรับเอาเกินกว่าค่าแรงตัวเอง ย่อมจะรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ต่ำหนืดนได้ไหม

ผลต่อเนื่อง ค่าเอาเปรียบต่าง ๆ จากเรามันกลายเป็นต้นทุนของคนอื่นต่อ ๆ ไป แน่นนอน เขาต้องขายแพงขึ้น

ตัวอย่าง น้ำมันแพง ค่าแรงขึ้น ๓๐๐ ราคาของก็แพงขึ้นตามส่วน

ขึ้นราคาสูงเท่าไร ผู้คนกินใช้ด้วย ย่อมเดือดร้อนเพิ่มตามนั้น

นั่นคือ ถ้าจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจต้องลดราคาลงไปทุก ๆ ทอด ค่าครองชีพต่ำลง เงินในกระเป๋า มีค่าสูงขึ้น เศรษฐกิจจะดีตรงนี้แหละ และจะเป็นไปได้มากน้อยอยู่ที่คนจะเมตตากันได้ถึงไหนบ้าง

น้ำใจเมตตารธรรมตั้งว่ามาถึงสำคัญยิ่งใหญ่อะไรจะเป็นจริงเมื่อเรากล้าจน กล้าสะพัด แทนกล้าสะสมนั่นเอง

มหัศจรรย์แบบคนจน

แบบคนรวยมีให้เห็นดำตา ใคร ๆ ก็เอาอย่างข้าวของอันไหนราคาแพง ดี มีกำไรเพียบก็แห่กันไปปลูกเพื่อไทยเงินก้อนโต ๆ ได้เงินมาเยอะจะได้ซื้อกินสูบตีเมเสพตามเศรษฐกิจโลกนิยม

ไม่ทันก็ลืบปีกระแลบริโลกนิยมทั่วโลกพาเกิดขยะท่วมโลกา ผลาญพว้าจนธรรมชาติหมุนเวียนไม่ทัน ลูไม่ไหว จนโลกร้อนขึ้นทุกวัน

กระทั้งต้องประชุมปัญหาโลกร้อนที่ปารีส

เศรษฐกิจแบบคนรวยถึงไปไม่รอด เห็นหรือยังเอ่ย ในหลวงทรงปรัชญาญาณล้ำเหลือ เมื่อเดือนไว้นานปีแล้วว่า อย่าไปก้าวหน้าอย่างมากอย่างประเทศอุตสาหกรรมเขา เวลาดตกต่ำจะถอยหลังอย่างน่ากลัว ให้เรามีพอสสมควร ทำแบบคนจน สามัคคีเมตตากัน ก็จะไปได้ยั่งยืนทำนองนี้

เป็นอันว่า เราหลงเดินทางผิดตามลัทธิทุนนิยม+บริโลกนิยมมานานกว่าครึ่งศตวรรษมาแล้ว

น่าจะเห็นทุกข์ในการเป็นทาสประเทศต่างด้าว

แทนที่จะแขวนชีวิตเศรษฐกิจไว้กับการส่งออก เราน่าจะหันมาพึ่งตนเอง ปลอดภัย ไม่มีดอกเบีย เชื้อมันเศรษฐกิจพอเพียงเป็นทางรอด

ผลสำเร็จอยู่ที่หัวใจสำคัญคือ มั่นคง สันโดษ สันตุภูมิ ประมั่ง ธนัง สันโดษเป็นทรัพย์ยอดยิ่ง

น้ำใจรู้จักสามัคคีมีเมตตาในทุก ๆ มิติ เฉพาะอย่างยิ่งทางเศรษฐกิจอาชีพที่สวนกระแส เมื่อแพร่หลายเข้าใจครัทธาตามในหลวงพาทำ จะสนุก เป็นสุข ภูมิใจในการทำงาน ช่วยกันทำของดี ๆ ถูก ๆ ซื้อง่ายขายคล่อง คนมีคนจนกล้าให้กันไป กันมา เป็นสวรรค์ทันตาเห็นทั่วทั้งบาง

อุทาหรณ์ลัทธิทุนนิยมเอาแต่เม็ดเงินเป็นใหญ่ ไม่เห็นหัวใจคนเลย ตั้งหน้าขูดรีด ฟันกำไรสูงสุดเท่าไร ก็หลงดีใจไป ที่แท้หัวใจอำมหิตต่อผู้คน นั้น มันให้โทษแก่ท่าน ทุกชั้นนั่นถึงตัว โดยไม่ต้องแข่ง ทุนนิยมจึงแข่งกันฆ่าตัวตายไปเรื่อย ๆ

เป็นอันว่าอำนาจทางการเมือง หรืออำนาจทางเศรษฐกิจก็ตาม จะเกิดโทษภัยหรือเป็นคุณประโยชน์ก็มากน้อย สุดแท้แต่คนถือครองจะเป็นโจรหรือเทวดา ต่างคนต่างสร้างสวรรค์บนดินของตัวเอง ส่วนจะไปสวรรค์แท้สวรรค์ลวงเป็นสวรรค์ในอก นรกในใจแบบไหน นั้นย่อมเป็นปรากฏการณ์จริงตามกรรมของสัตว์โลก

คำตอบอยู่ที่ศีลธรรมในวิถีชีวิตทุกจิตวิญญาณ

ได้ฤกษ์ผ่าตัดสังฆจักรเสียที

ประเทศกำลังเร่งเดินหน้าหลังจากเกิดวิกฤตการเมืองดึงเหวเลวร้ายจนต้องผ่าทางตันโดย คสช. ด้านอาณาจักรกลไกรัฐเลยต้องปฏิรูปขนานใหญ่

ความล้มเหลวของบ้านเมือง เกี่ยวเนื่องต้นเหตุตรงตัวจิตวิญญาณ แล้วคนจะดีเลวแค่ไหนอยู่ที่การสั่งสม สืบทอดวัฒนธรรมสังคมนุพุทธจากบรรพบุรุษสืบต่อถึงปัจจุบัน

จวบในยุคลือสารโลกไร้พรมแดน กระแสวัฒนธรรมค่านิยมตะวันตกเป็นตัวแปรอันทรงอิทธิพล หลังไหลเข้ามาพาคนรุ่นใหม่เปลี่ยนแปลงในเชิงเสื่อมทรามมากมายจนน่าใจหาย

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ศาสนจักรเป็นองคา-

พยพเสาสหลักที่จะหล่อหลอมชีวิตจิตวิญญาณให้ ผ่องราลิก มโนธรรมสำนึกดี มีน้ำใจเมตตา รู้รักสามัคคี เป็นต้น

แม้เราจะปฏิวัติการเมืองหวังเป็นประชาธิปไตยตามกันฝรั่งมากกว่า ๘๓ ปี พร้อมทั้งเดินหน้าพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่า ๕๕ ปี แทนที่จะมีอะไรดีขึ้น กลับถอยหลังลงนรกทันตาเห็น...

เป็นเพราะขาดการพัฒนาคน เช่น การศึกษากระดับปริญญาท่วมล้นเกลื่อนกลาด ยิ่งฉลาดยิ่งโกงเก่ง นักการเมืองกลายเป็นนักโกงเมือง เข้าทางพ่อครุว่า **การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้!**

ตกลงคนไทยยุคนี้เพี้ยนเปี้ยนไป จะโทษใครดีหนีไม่พ้นต้องโยนบาปวัดวา พระคุณเจ้าไม่ค่อยเอาไหนชะเลยหรือเปล่า

พิธีปลงพระศพสมเด็จพระสังฆราชพระญาณสังวรที่ผ่านไป ยิ่งใหญ่อลังการสมพระเกียรติสังฆบิดรแห่งพุทธศาสนจักร สะท้อนให้เห็นความสำคัญของสังฆจักรซึ่งขับเคลื่อนธรรมจักรให้เป็นที่ศรัทธาบูชาเชิดชูของชาวพุทธทั้งแผ่นดิน

สถาบันสงฆ์ควรจะเป็นผู้นำทางชีวิตจิตวิญญาณ จูงนำสังคมให้จำเริญสงบสันติสุขยิ่ง ๆ สืบไป แทนที่จะเป็นตัวถ่วงจุดศีลธรรมให้ต่ำทรามเลวร้ายขยายทั่วทุกวงการ

ทางการเมือง ทันทึเมื่อเปลี่ยนตัวยึดบัลลังก์รัฐาธิปัตย์ บ้านเมืองสงบสุขในฉับพลัน

ทางการศาสนา พุทธบริษัทขึ้นปล่อยชั่วคราวชี้ติช่างสงฆ์ต่อไปอีก ๆ ประเทศจะมีอะไรเหลือละ?

ความล้มเหลวที่แล้ว ๆ มาด้านอาณาจักรอยู่ที่ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย ไม่ทำหน้าที่โดยสุจริตของกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่ตำรวจถึงอัยการเป็นสำคัญ

กรณีธัมมชโยประจักษ์ชัดเหลือเกิน ปล่อยให้ปาราชิก ๒ หนได้ยังงั้นนอ มืออย่างหรือจู่ ๆ อัยการสูงสุดถอนฟ้องคดีเฉยเลย ตัดหน้าตัดตอนกันทำศาลพิพากษา ทั้งที่ผ่านกระบวนการพร้อมส่งศาลพิจารณาได้แล้วเช่นนี้เป็นต้น

ฉะนั้นจะปล่อยให้หัวเรือใหญ่มหาเถรสมาคม

เป็นจระเข้ขวางคลองขัดขวางความถูกต้อง
ทำนองคลองธรรมของพระธรรมวินัยอันสุดแสน
สำคัญได้อย่างไร?!

เมื่อสังฆจักรขาคัก ตาบอด พากงล้อธรรม
จักรผิดครรลอง จะเดินหน้าประเทศไทยตามพระ-
ปฐมบรมราชโองการ เราจักครองแผ่นดินโดย
ธรรมฯ ได้ถึงไหนกระไรหนอ!

ถือศีลถึงจิต พิชิตอวิชชา

ชีวิตย่อมมีปัญหาเมื่อบ้าตามกิเลสตัณหาพา
อยากยังไม่เสร็จ แทนที่จะหลงเป็นทาสสมัครใจ
ตาม ๆ กัน หันมาจัดหนักหักใจ ปักหลักถือศีลอยู่
ในระเบียบ ควบคุมตัวเองบ้างเถิด

การคุมประพฤติภายในด้วยองค์สาม นำองค์
สี่ มีสัมมาทิฐิเป็นประธาน ขนาคู่สัมมาสติ
ควบสัมมาวาจา เพื่อดำเนินชีวิตกิจกรรมทั้งสี่
มีจิต พุท ทำ ดำรงชีพประจำวันให้อยู่ในครรลอง
สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ
กระทั่งสัมมาอาชีวะ

การเดินมรรค ๓ นำมรรค ๔ สิริรวมคือ
มรรคองค์ ๗ กระบวนมรรคชีวิตทั้งหมดนี้แหละ
เป็นอาริยสัมมาสมาธิตามมหาจัตตาริสกสูตร

ชีวิตมากปัญหาเพราะตัณหาจัดหนัก เลย
ดักดานอยู่ในวังวนมิจฉาทิฐิ สัมมาทิฐิในกุศล
ธรรม อกุศลธรรม ข้างละ ๒๐ รวมทั้งหมด ๔๐
ตามชื่อพระสูตร

ธรรมะกระแสหลักสอนกันมาผิด ๆ ถือศีล
รักษากาย วาจา พานั่งสมาธิสงบใจ จะเกิด
ปัญหาต้องวิปัสสนาอีกต่างหาก

เมื่อสำคัญปฏิบัติธรรมแยกส่วนจึงเกิดสำนวน
สันตโศกศีลเคร่ง เก่งสมาธิธรรมกาย ให้ปัญญา
เด่นเป็นสวนโมกข์ ผู้รู้ไม่จริงว่าตามภูมิ

ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นสังฆศีลธรรมองค์รวม
ไตรสิกขาในกระบวนมรรค ๘ ผล ๒ (วิมุตติ วิมุตติ-
ญาณทัสสนะ)

การถือศีลเคร่งเสมอ จะยกระดับจิตคือสมาธิ
อธิศีลเกิดอธิจิต(สมาธิ)พร้อมปัญญา สมาธิพุทธ
จึงต้องเกิดจากศีลเป็นที่ตั้ง มีศีลเป็นที่ไป ถึง

จะเป็นผลใหญ่ได้อานิสงส์ยิ่ง (มหัศจรรย์ มหา-
นิลังสา)

สมาธิฤทธิหลับหูหลับตานั่งนิ่ง แค่สะกดจิต
กดข่มสงบได้ช่วงนั่งสบาย เลิกนั่งก็ไม่พ่นอบาย
เหมือนเดิม

ลัทธิธรรมกายเลยขายสมาธิหลับตา เฟ่ง
กลืน บั่นมโนภาพ ปฏิบัตินอกพุทธ หลุดเป็น
ธรรมโกยธรรมโกง และตุ้มเป๊ะ

การถือศีลให้เป็นสมาธิพุทธ หลุดพ้นนิวรรณ์
ต้องสังวรอินทรีย์ มีโภชนเมตต์ัญญุตฯ จำกัด
บริโภคนิยม กินสุบตีเมเสพ พร้อมตื่นรู้เท่าทัน
ตัณหาอวิชชา คือ ซาคริยานุโยคะ

เมื่อถือศีลบริสุทธิ์ถึงจิตยอมหมดปัญหาเดือด-
เนื้อร้อนใจ ไม่เกิดวิปฏิสารตั้งเคย จากอวิปฏิสาร
ยอมเกิดปรามอภัย ปีติ ปัสสัทธิ สุข สมาธิ
ยถาภูตญาณทัสสนะ นิพพิทาวีระคะ ผลานิสงส์
สูงสุดที่วิมุตติญาณทัสสนะนั้นเอง

ตั้งนั้นศีลที่เป็นกุศลย่อมบรรลอรุหัตผลโดย
ลำดับ(กัมตถิยสูตร)

น่าเสียดายชาวพุทธเรามากเข้าใจถือศีลเพียง
ตื่น ๆ แค่วันหนึ่งคืนหนึ่ง หรือเหมือนรักษา
สัญญา ไม่ผิดวินัยกฎหมาย ไม่ต่อเนืองครบ
เครื่องกายวาจาอันมาจากใจ เลยไม่เข้ามรรคจน
บรรลุผลนิพพานสักที

แม้จะรับพรพระจนชินชาว่า สีเลนะ นิพพุตัง
ยันติ ศีลพาไปสู่นิพพาน ก็สาธุสงเดชกันไปอย่าง
นั้นแหละ

เพราะไม่เข้าใจนิพพานใกล้ตัว ตั้งแต่
อบายมุขทุกข์หยาบใหญ่อันควรลดราวาคอก
หรือไม่มีปัญญาศรัทธาว่า อารมณโมโหโทโส
เครียดนั้นโน่นนี้ รีบกวาดทิ้ง ถีบไล่ไล่ส่งพัน ๆ ไป
ก่อน มันจะวิเศษทันตาเห็นยังงี้บ้าง...

ทุกข์ร้อนของชีวิตแต่ละคนจนถึงบ้านเมือง
เป็นเรื่องต้องแก้ปัญหาให้ถึงตัวตัณหาผีเปรต
ต้นเหตุวิปฏิสารจะผ่านพ้น บรรเทาเบาบาง
เมื่อให้ศีลธรรมคุ้มครองกายธรรมเป็น ๆ เห็นตัว
ทั่วหัวใจทุกคนในแผ่นดินพุทธ

๒

คู่มือ

เอาชนะความโกรธ

“โกรธ” คือใจ โโมโหคือบ้า รู้ทั้งรู้แต่ก็เอาชนะไม่สำเร็จ

เหตุก็เพราะ “รู้” เป็นแค่ “พลังจินตนาการ” เข้าใจแจ่มแจ้งแตงแต่ “ใจมันไม่ยอม” เราเรียก “เจโตอ่อน”

แต่บางคนพลังจิตเข้มแข็ง เลิกลดละเจ่งเบ้งเก่งไปหมด

ใช้อำนาจจิตปราบปราม กระทบกิเลสจนหมอบราบคาบแก้ว

แต่ประธานโทษ มันยังไม่ตายขอรับ!

พวกนี้เรียก “ปัญญาอ่อน” หรือพลังเหตุผลยังด้อยยังเด็ก ๆ

จึงต้องคิด ต้องตรากตรองให้มากขึ้น

บทที่ ๑ ตระหนก

“โกรธ” เป็นอารมณ์มหัศจรรย์ เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่

เรื่องใหญ่ก็ยังมีโทษมากกว่าโดนเสาร์

เป็นผู้นำ ผู้บริหาร มีแต่พาชาติไปฉิบหาย

เป็นผู้จัดการ มีแต่พาวบริษัทล่มจม

เป็นประชาชนทำให้การดำเนินชีวิตผิดพลาด

บทที่ ๒ ตระหนก

หากเห็นเป็นนรกจริง ๆ ไม่กำจัดทิ้ง ชีวิตมีแต่จะพังพินาศ

ไม่ได้การแล้ว ต้องรีบฝึกฝนก่อนจะสายเกินไป

บทที่ ๓ เตรียมความพร้อม

จำเลยจะยอมรับยุทธศาสตร์ ๓ ข้อนี้ได้ไหม
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ “มันอยู่ที่ใจ” บางเรื่องเกิดเหตุการณ์เดียวกัน ทำไมคนอื่นไม่โกรธ

บางเรื่องเกิดเหตุการณ์เดียวกัน ทำไมเราถึงโกรธแท้จริงมันอยู่ที่ “ใจ” ของใครของมัน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ มันไม่มีตัวตน ไม่คงทนถาวร ความโกรธเกิดแล้ว ไม่ก็นาทีก็หายไป

บางคนอาจโกรธเป็นปี เป็นเดือน เป็นวัน แต่สุดท้ายก็ละลายหายไป เหลือไว้แต่ความทรงจำ

พอย้อนรำลึกอาจหัวเราะที ๆ กูนี่หนอช่างอะไร!

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ชั่วคนอื่นเรื่องเล็ก โกรธของเราเรื่องใหญ่

มุ่งมันยอมสำเร็จ

ขณะอารมณ์กำลังแผดเผา เรามักจะพุ่งเป้า ออกนอกตัว

ทำไมคนนั้นอย่างนั้น ๆ อย่างนี้ ๆ

มันแย่จริง ๆ มันเลวจริง ๆ

มันแก้งเรา

มัน...ไอ้พ่อแม่ไม่สั่งสอน

จะโทษก็หมิ่นก็พันข้อ เราจะไม่นำมาจับประเด็นหลัก-ประเด็นรอง

จับงานหลักกับงานรอง

โหนว่าจะจำ.... โหนว่าไม่ลืม?

จะเอาชนะอารมณ์โกรธเป็นเรื่องสำคัญ ความชั่ว ความบกพร่องของคนอื่น...เรื่องจับจ้อย!

คิดได้อย่างนี้ภาษาของท่านประกาศเลย

“บัดนี้โยมกำลังเข้าสู่ภิตรรมขั้นสูง”

“บัดนี้โยมกำลังไหลเข้าสู่ปรมัตถธรรม” สาธุๆ

มาถูกทางยอมถึงจุดหมาย ไม่ผิดพลาด

ยุทธศาสตร์ ๓ ข้อ ประดุจเงื่อนโซ่ที่บาทหลวงถามทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวก่อนจะสวมแหวนแต่งงาน

ยอมรับยุทธศาสตร์ทั้ง ๓ ข้อ บัดนี้โยมทั้งสองได้เป็นสามีภรรยาไปแล้ว!

แปลไทยเป็นไทยก็คือ การเอาชนะความโกรธ ย่อมเป็นจริงในไม่ช้า ในไม่นาน ในเร็ว ๆ นี้

๓ ยุทธศาสตร์เหมือนเป็นองค์แรกแห่งมรรคองค์ ๘

เมื่อสัมมาปฏิฐิปฏิบัติขึ้น

ล้มมาล้งกับปะย้อมวังตามมา
ขบวนรถไฟมรรคองค์ ๘ ร้องวู้ด ๆ ไหลไป
ตามสายพาน

ไม่ว่าจะคิด จะทำ จะพูดล้วนเป็นไปเพื่อ “ความ
โมโหโกรธ” ทั้งสิ้น

ทำให้เก่งให้เชี่ยวชาญขึ้น จนถึงขั้นเป็นอาชีพ
(ล้มมาอาชีพะ)

ฝึกมา ๓๐ ปีทำไมไม่สำเร็จ?

เรื่องจริงไม่อิงนิยาย

จุดอ่อนของนักรบเอาชนะชนะอารมณ์โกรธมักจะ
ละเลย ดูแคลนข้อปฏิบัติพื้น ๆ การกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ

มนตราที่ ๑ ห้ามแสดงออกทางกาย ทางวาจา
คนโกรธมักพูดจากระแทกแตกตัน

คนโกรธมักแสดงกิริยาไม่สุภาพ ไม่มีล้มมา-
การวะ

ต้องหาเชือกกล้วยมัดงูเหลือมให้อยู่หมัดด้วย
“ศีล” ด้วย “ข้อบังคับ”

ไม่แสดงออกทางกาย ทางวาจา อนุญาตให้
ระเบิดอยู่ในใจ!

นี่แหละ ๆ เมื่อละเมิดมนตราที่ ๑ จึงไม่มีทาง
สำเร็จ

มนตราที่ ๒ ฝึกธรรมวิจย ฝึกเคี้ยวเอื้อง
อย่าปล่อยให้เหตุการณ์นั้น ๆ ผ่านไปโดยไร้

ความหมาย

ต้องนำกลับมาทบทวน สอนตนให้ “โมโหโกรธ”
ให้สำเร็จ

วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า
ความโกรธจะไม่ลดลงก็ให้รู้กันไป

พลังธรรมวิจยเป็นการฝึกปรี๊ด ซ้อมรบให้
คล่องแคล่ว เมื่อเจอตัวจริงจะได้มีกำลังต่อสู้
พอพืดพอเหวี่ยงกัน

มนตราที่ ๓ ฝึกประจัญบานด้วย “ผัสสะ”
จำไว้เลย จำไว้จนตาย

เอาชนะโกรธ ถ้าไม่เจอโทษภัย ย่อม
ไม่มีทางสำเร็จ

ทำสมาธิจนรากงอกก็ไม่มีทาง!

ขั้นประจัญบาน เราจะเจอกับ “เสือ” ตัวเป็น ๆ
แล้วสู้กับมัน

ควบคุม ลังสอน ลังสอน ควบคุม

ทำซ้ำ ทำซ้ำ ทำซ้ำ

เสือร้ายก็จะเริ่มเชื่อง เริ่มเฉื่อย

แต่เราจะเริ่มแหวไว คล่องแคล่ว แข็งแรงขึ้น

การตรวจสอบความก้าวหน้า ตรวจสอบได้ ๓ ทาง

ก) ความถี่ (f) ก็จะลดจำนวนครั้งเมื่อเทียบกับ
วันก่อน ๆ

ข) มวล (m) ก็อนความโกรธจะลดขนาดลง

ค) ความหนาแน่น (d) ความโกรธจะอยู่กับเรา
ไม่นาน

จากหลาย ๆ วันเป็นไม่กี่วัน

จากหลาย ๆ ชั่วโมงเป็นไม่ถึงชั่วโมง

นี่แหละเขาเรียกว่าเขาเรียกว่า “ตัวชี้วัด”

พ่อครู...ผู้บุกเบิกเอาชนะโทสะด้วยผัสสะ

พ่อครูได้บุกเบิกสอนให้เอาชนะอารมณ์โกรธ
ด้วย “ผัสสะ”

ไม่มีผัสสะก็ไม่มีวันล้างจิตตัวนี้

พระเกจิฯ หลายท่านมักจะแนะนำให้ทำสมาธิ
ทำที่จิตให้นิ่ง ให้เย็น

บรรดาลูกศิษย์จึงมักปลื้มตัว หาเวลาให้ใจอยู่
ว่าง ๆ อยู่นิ่ง ๆ

แต่นั้นมิใช่การล้าง

พ่อครูบัญญัติวิธีการนั้นว่า “แนวทางหินทับหญ้า”

มันไม่ได้แก้ปัญหาคือ แต่หนีปัญหา

“หินทับหญ้า” จึงเอาแต่สงบ สันโดษ ไม่
อยากเจอคน กลัวคนจะมาทำลายความสงบ!

บทสรุป

ทำมากได้มาก ทำน้อยได้น้อย

บางที บางคน ดันทุนชาตินี้มีน้อย ความโกรธ
จึงรุนแรง

จึงทำร้ายทำลายคนอื่นมากมาย

เมื่อรู้ว่าชาตินี้ต้นทุนต่ำก็ต้องยังบำเพ็ญเพียร

ฝึกฝน ฝึกปรี๊ด มุ่งมั่น พินฝน

เจียมตนให้มาก พากเพียรให้สุด ๆ

คำสาปของปีศาจตนไหนก็ต้องพ่ายแพ้ “กรรม
ใหม่” ของเรา

ขอให้โชคตินักรบทุกคน

หมายเหตุ : คำทักทายเมื่อเจอกัน...สบายดีมั๊ย?

ตอบ สบายดี...เสียมันหลับนะ!

๒

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๕

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก “กาย” แยก “จิต” แบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ ที่เรารู้จักจาก “อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยมี “ธรรม ๒” เป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม ก็จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัยที่มีความเป็น “อตตตา” เป็นนัยสำคัญแห่งการ “เกิด-ดับ” แล้วกำจัด “ตัวตน” เฉพาะที่เป็น “อกุศลจิต” ใน “อตตตา” ให้ “ดับ” (นิโรธ) ลีนไปจากจิตใจเราอย่างถาวรนิรันดร์

อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุคนี้ หรือยุคไหนๆ ก็ตาม ได้แน่นอน เพราะ ต่างก็แสวงหากันอยู่ทั้งนั้น และรู้ยิ่งกันทั้งนั้น

[แล้วได้อธิบายไป กระทั่งถึงตอนที่ว่า...]

ผู้ปฏิบัติ “สัมมาสังกัปปะ ๗” ได้ผลจะมี “วิชา ๕” เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร ๓” ได้จริงอย่างสัมมาทิฐิแท้ ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ “มโนมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพโสตญาณ-เจโตปริยญาณ” เจริญขึ้นไปตามลำดับ

ซึ่งเป็น “อนุศาสน์ปาฏิหาริย์” (ปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า) อย่างเป็นจริง จะไม่ใช่ “วิชา ๕” (หรืออภิญญา ๕ ที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์อย่างหลงผิดเด็ดขาด

ผู้ปฏิบัติจึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “สังกัปปะ ๗” อย่างสัมมาทิฐิตามพระวจนะ

คือ ปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ตั้งแต่ “สติปัฏฐาน ๔ - สัมมปชาน ๔ - อิทธิบาท ๔” ก็จะเกิดผลเป็น “อินทริย์ ๕” ไปตามลำดับ กระทั่งบรรลุถึงขั้นสูงสุดเป็น “พละ ๕” ซึ่งก้าวเดินด้วย “โพชฌงค์ ๗” ไปตามทางเดิน คือ “มรรคองค์ ๘” ตลอดเวลาในชีวิตสามัญ

จึงสามารถกำหนดสภาวะธรรมที่เป็น “ตัวตนของกิเลส” (อตตตา) ได้แท้แน่ชัด เพราะปฏิบัติ “สติสัมโพชฌงค์-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์” แล้ววิจย “สังกัปปะ ๗” ที่มี “ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร” ว่า “ตัวตน” ที่จะทำ “ความดับ” (นิโรธ) นั้นคือ “ดับ” เฉพาะ “อกุศลจิต” ตัวใด ต้องให้แม่นยำถูก “ตัวตนของกิเลส” ตัวนั้น จนหมดสิ้นตัวตนนี้ (อนตตตา) ถึงจะเป็น “โลกุตระ” ถูกต้องแน่แท้

[ฉบับที่แล้วอธิบายมาได้ถึงตรงนี้ โปรดอ่านต่อ]

อันแตกต่างกันกับการทำ “ความดับ” (นิโรธ) ที่ “ดับ” จิตไปทั้งจิต จนจิต “ดำ” (กิเลส) มีดมืดขึ้นในใจ ซึ่งเป็น “ความดับ” ที่ปฏิบัติกัน รู้กันแพร่หลายอยู่เป็นสามัญทั่วไป

“ผลธรรม” แบบนี้ไม่ใช่ทางปฏิบัติหรือผลธรรม “ที่จะพาไปนิพพานอย่างประเสริฐ ซึ่งถือกันว่าเป็นธรรมอันแล้ว” (นาลมริยา ชัมมา)

ดังนั้น “วิธีปฏิบัติ” ชนิดนี้จึงมีจกาทิฎฐิ ซึ่งเป็น “วิธีสะกดจิต-วิธีสมถะ” (hypnosis) แท้ๆ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ดับจิตให้“ดำ”(กิณหะ)มีดี เมื่อดำมีดีสนิทก็
พึงใจ พอใจ ถือว่าเป็น“โชค”(สุภ)ที่ทำภาวะ
“ดำ”นี้ขึ้นในใจได้สำเร็จ “อาการ”นี้ของจิต
ใจ จึงชื่อว่า “สุภกิณหะ”

ซึ่งเป็นความหลงภาวะ“ดำ”(กิณหะ)นั้น
แหละเป็นภาวะที่“น่าพึงใจ”(สุภ)

มรรควิธีก็ผิด ผลที่ได้จึงผิดด้วย

ไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” เพราะ

ไม่มี“การวิเคราะห์วิจย”(analysis)แต่อย่างใด
มีแต่การสะกดจิต-การทำสมณะ”(hypnosis)

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“สังขาร ๓” ซึ่งได้แก่ “กายสังขาร”(สังขารคือการ
ปรุงแต่งของ“กาย”หรือการปรุงแต่งของรูปกับนาม) “จิต
สังขาร”(การปรุงแต่งของ“จิต”หรือการปรุงแต่งของ
“ธรรม ๒”ที่เป็น“นามกาย”) “วจีสังขาร”(การปรุงแต่ง
ของ“วจี”หรือการปรุงแต่งของธรรม ๒ ที่เป็น“นามกาย”อยู่
ในใจยังไม่เปล่งออกมาเป็น“วจีกรรม”)

เมื่อไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“สังขาร ๓” หรือยังอวิชชา หรือยังมิจฉาทิฎฐิ
ในความเป็นสังขารอยู่ ก็แน่นอนว่า ผู้นั้น
ไม่สามารถปฏิบัติ“อภิสังขาร” ซึ่งก็มี ๓ คือ
ปญญาภิสังขาร-อปญญาภิสังขาร-อเนญชา
ภิสังขารให้เกิดผลบรรลุธรรมได้เลยเด็ดขาด

กายสังขารก็ยังมิจฉาทิฎฐิ จิตสังขารก็
รู้กันไม่กระฉ่าง โดยเฉพาะวจีสังขารนั้น ผู้
มิจฉาทิฎฐิอยู่อย่างนี้ จะไม่สามารถปฏิบัติ
ถึงขั้น“ปรมาตถธรรม” ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องมี
สัญญาเข้าไปสัมผัส“กาย”(องค์ประชุมของธรรม ๒)

หรือองค์รวมของรูปกับนาม สัมผัสเวทนา
สัมผัสสจิต สัมผัสธรรม จึงจะมีความรู้ที่เป็น
วิปัสสนาญาณ“เห็น”(ปััสสติ)“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน” ซึ่งต้อง“จำแนกแยกแยะ”(analyse)
ทั้ง“รูปราย”ทั้ง“นามกาย”ต่างๆให้รู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“รูป”โดยเฉพาะความเป็น“นาม”
ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”จนถึงขั้น
“วจีสังขาร” ซึ่ง“วจีสังขาร”นี้ยังมีสถานะแค่
สภาวะธรรมของ“จิตในจิต”อยู่ภายในเท่านั้น
ยังไม่ได้แสดงออกมาเป็น“วจีกรรม”ภายนอก

ความรู้แจ้งด้วยญาณปัญญาเช่นนี้แล
ชื่อว่า “วิชา ๘”ที่เริ่มตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”
เป็นไปจนกระทั่ง“อัสวักขมญาณ”ครบ ๘

แต่..เพราะผู้ปฏิบัติใดถ้ายังไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง หรือรู้้อย่างมิจฉาทิฎฐิใน
ความเป็น“อาการ”ความเป็น“กาย”ของจิต-
เจตสิก-รูป ไม่ได้ ก็ไม่มีสิทธิ์จะบรรลุพุทธ
ธรรมอย่างสัมมาทิฎฐิ จนกระทั่งถึงนิพพาน

เรื่อง“อาการ”นี้ เป็นเรื่องสำคัญมากที่
จะต้องศึกษากันให้รู้แจ้งชัดเจนถ่องแท้จริงๆ
“อาการ”นี้เป็นภาษาบาลี ซึ่งมีความหมาย
ลึกละเอียดยิ่งยวด ชั้น“ปรมาตถธรรม”ที่เป็น
ความลึกละเอียดถึงขั้น“จิต-เจตสิก-รูป(จิต)-
นิพพาน” อันวิทยาศาสตร์หรือศาสตร์ใดๆ
ก็ไม่สามารถเข้าถึงความลึกละเอียดนี้ได้
นอกจากพุทธศาสตร์ ศาสตร์เดียวเท่านั้น

“อาการ”ไม่ใช่ภาษาไทย ซึ่งไทยเอามา
ใช้ก็เริ่มมาจากพุทธธรรมนี้เอง แต่มาถึง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ยุคนี้“ความรู้ทางพุทธธรรม”มันเสื่อมมาก จนกระทั่งไม่มีความรู้ความเข้าใจความเป็น “อาการ”ได้ แม้ได้ก็ไม่ถึงขั้น“โลกุตระธรรม”

ถ้าผู้ปฏิบัติใดไม่สามารถเข้าถึง“กาย” (องค์ประชุมของรูปกับนาม ซึ่งเป็นเวทนา ๒ ต่างๆ)ของ ความเป็น“เวทนาในเวทนา”ได้ ก็ไม่อาจจะ “วิเคราะห์แยกแยะ”(analyse)เห็น“อาการ”ของ เวทนาที่ต่างกัน(สิงคะ)ของ“ธรรมะ ๒”สำคัญ คือ “เคหสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็นโลกียธรรม กับ “เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็นโลกุตระธรรม

ผู้ที่มี“สัมมาทิฏฐิ”ถ่องแท้(โยนิโส) และ เข้าถึงสภาวะจริงแล้ว ก็จะอธิบายได้ อย่าง เช่น อาตมาเคยอธิบายลักษณะพระโสดาบัน จะเอา“สังโยชน์ ๓”ก็ได้ จะเอา“ศีล ๕”ก็ได้ เป็น“เกณฑ์กำหนดขนาด”(ปริตตัง) เพื่อใช้ สาธยายระบุคุณลักษณะของ“รูป ๒๘” ของ “จิต ๘๘” ของ“เจตสิก ๕๒”เป็นต้น ให้ฟัง ว่าผู้นั้นมีจิตเข้ากระแส(โสตาบันนะ) ได้อย่างไร

นั่นคือ เราต้องมีปัญญาขั้น“วิปัสสนา ญาณ” รู้ว่าปฏิบัติอย่างไร และ“จิต-เจตสิก- รูป”เป็นไป อย่างไร จิตจึงเข้ากระแสโลกุตระ ธรรม”หรือเป็น“อาริยธรรม”ได้

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ ว่า “ธรรมเหล่านี้เป็น โลกุตระ ; สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมีองค์ ๘ อริยมรรค ๔ สัมมัญผล ๔ และ นิพพาน ธรรมเหล่านี้เป็นโลกุตระ”

รวมทั้งหมดคือ “โลกุตระธรรม ๔๖” ซึ่งบทยปฏิบัติที่เข้าข่าย“โลกุตระธรรม” ก็คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

นั่นก็คือ “โลกุตระ”เริ่มตั้งแต่“กายใน กาย”อันเป็นข้อที่ ๑ ใน“สติปัฏฐาน ๔” หาก สัมมาทิฏฐิ และสัมมาปฏิบัติ ก็นี้แหละคือ เครื่องชี้บ่งถึงความ เป็น“โลกุตระธรรม” ไป กระทั่งจบข้อสุดท้ายคือ “เนกขัมมสิตอุเบกขา เวทนา”อันเป็น“เอกัคคตาจิต” เป็นฐานแห่ง นิพพาน จึงจะเข้าสู่“อรรถมรรค-อรรถผล”

เป็นผู้“โลกสุญ”(สุญญะ โลโก) เป็นผู้ มี “ความหลุดพ้น”(วิมุตติ) “สูญความเป็นโลก”

เพราะว่า สูญจาก“ตน”(อัตตา)และจาก สิ่งที่เนื่องจาก“ตน” ฉะนั้น เรา(ตถาคต)จึง กล่าวว่ “โลกสุญ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๓๓)

ฉะนั้นแลผู้“หลุดพ้น”จากโลกาธิปไตย และอัตตาธิปไตยได้..เป็นผู้มีธรรมาธิปไตย

ความละเอียดมีอีกมาก ผู้สนใจจะหา อ่านได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ “ยุดันท์ท รวรรค สุญญถา” ตั้งแต่ข้อ ๖๓๓ ถึง ๖๕๘

ซึ่งเป็นการมีญาณ“รู้จิตในจิต”ของตน อันมี“เวทนาในเวทนา” มี“ธรรมในธรรม” ที่สามารถทำ“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่ เรียกว่า“กาย”หรือ“ธรรม ๒”

“กายในกาย”ก็คือ“ธรรม ๒” ผู้มีญาณ ขั้นวิปัสสนา(อันเป็นวิชาข้อหนึ่งใน“วิชา ๘”) ซึ่ง สามารถ“รู้กายในกาย” หรือ“รู้เวทนาใน เวทนา” หรือ“รู้จิตในจิต-รู้ธรรมในธรรม”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ล้วนหมายถึง“ธรรม๒”(เหตุ ธัมมา)ทั้งนั้น “ธรรม๒”นี้ก็คือ “กาย”ทั้งนั้น ไซ้ใหม่ เมื่อผู้ปฏิบัติ“สัมผัส”ทางตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย,ใจแล้วสามารถอ่านเข้าไปถึง“จิต”ได้ “จิต”ที่ว่าเป็นคือ“กาย”ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ และข้อ ๒๓๑ หมายถึง “องค์ประชุมของรูป กับนาม”ที่มีภายนอกและภายใน”ขณะยัง ประชุมกันพร้อมอยู่ทั้งหลายนั้น โดยอ่าน “อาการ”ที่เรียกว่า “รูปกาย”(องค์ประชุมของ “สิ่งที่เป็นตัวถูกรู้” ตั้งแต่ภายนอกถึงภายใน นี่คือ“รูป”) และ“นามกาย”(องค์ประชุมของ“สัญญาหรือปัญญา ที่เป็นตัวกำหนดรู้เองแท้ๆ” นี่คือ“นาม”)ได้

“รูป”เป็นภาวะที่“ถูกรู้”(object) เมื่อเป็น “รูปกาย”ก็คือ องค์รวมของภาวะที่ถูกรู้ ซึ่ง ในการปฏิบัติธรรมนั้น “กาย”ก็เป็นภาวะของ “สังขารธรรม”ของ“ธรรม๒”ที่“ตาสัมผัสรูป- หูสัมผัสเสียง ฯลฯ” เป็นต้น

ส่วน“นามกาย”คือองค์รวมของภาวะที่เป็น “ตัวรู้เอง”(subject) องค์รวมของธาตุรู้ ที่สัมบูรณ์ ตอนนี้นำกำลังเป็น“วิชา”(วิปัสสนา ญาณ)เข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”(ตามปกติจ สัมปะบาท)ที่“ธรรม ๒”ซึ่งกำลัง“ปรุงแต่งกัน” (สังขาร)อยู่ มันก็คือ “กาย” ไซ้ใหม่?

จากภาษาที่เรียก“องค์ประชุมของรูป กับนาม”ว่า“กาย” เราก็อ่าน“ธรรมในธรรม” เข้าไปใน“ธรรม๒”(สังขารธรรม)ก็“กายในกาย” นั้นแหละ ซึ่ง“ธรรม๒”นี้ก็คือ“กาย” คือ

สภาวะธรรมของ“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณ บ้าง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆในพระ ไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ อันเป็น“ธาตุรู้” (วิญญาณ) และการรู้ก็เกิดจาก“รูปและนาม” หรือ“นามรูป” ที่มี“อายนตะ”กำลัง ทำให้เรา “รู้”ในภาวะ“ความรู้สึก”(นามกาย = เวทนาหรือจิต) แท้ๆ ที่มีการปรุงแต่งของ“รูป”กับ“นาม” เกิด “เวทนา” แต่ชวณงภาษาที่เรียกเท่านั้นเอง อธิบายมาถึงตอนนี่ เราก็จะเห็นชัดว่า อิทัปปัจจยตา(ความเป็นไปตามความสัมพันธ์แห่งเหตุ ปัจจัย,กระบวนการแห่งเหตุปัจจัย,กฎที่ว่า“เมื่อสิ่งนี้มี สิ่ง นี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น,ภาวะที่มีอันนี้ๆ เป็นปัจจัย)ของรูปกับนาม เมื่อมาถึงตอนนี่เรียก มันว่า“เวทนา” แต่แท้ๆมันก็คือ “กาย”นั่นเอง ไซ้ใหม่?

เห็นไหมว่า“กาย”ก็คือ“จิต”หรือ“มโน” หรือ“วิญญาณ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

“เวทนา”ตัวนี้ แท้ๆมันก็คือ“ความรู้สึก” (เวทนา)ที่ผู้ปฏิบัติเองนั้นแหละกำลัง“กำหนด รู้”(นาม=สัญญา)ความเป็น“จิต”(มโน,วิญญาณ)ที่ กำลังเป็น“ความรู้สึก”(เวทนา)ให้“ถูกรู้”(รูป)

เช่น “ศีลข้อ ๑”ในชีวิตสามัญของเรา ขณะสัมผัสกับ“สัตว์”ตัวหนึ่งขึ้นมา แล้ว เราสามารถอ่าน“อาการ”ของจิตใจของเราได้ เห็น“อาการจิต^{อยาก}ทำร้ายสัตว์หรือ^{อยาก}ฆ่าสัตว์ตัวนี้” ผู้มี“วิชา”มีภูมิรู้สัมมาทิฏฐิ ด้วยว่า นี่คือ “สมุทัย”(นี่คือ พันสังโยชนข้อ ๑) ที่ เราจะต้องกำจัด แล้วเราก็ปฏิบัติกำจัด

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

(ใช้พหุ ๕” ด้วยวิปัสสนาวิธี มีเซห์ลับตาสมาธิ) เป็นต้น

โดยรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “อาการ” ของ “กาย ในกาย” แยก “รูปกาย” แยก “นามกาย” ได้ แล้วก็แยก “เวทนาในเวทนา” ต่อไปได้ว่า เวทนา ส่วนที่เป็น “เคหสิตเวทนา” (มโนปวิจาร ๑๘ ที่เป็นโลกียธรรม) มี “อาการ” ที่เป็นนั้น คืออย่างนี้ๆ

แยก “จิตในจิต” ได้ว่า “อกุศลจิต” ต่างจาก “กุศลจิต” อย่างไร แล้วก็ “ปหาน” (กำจัด) เฉพาะ “อกุศลจิต” ตัวที่เป็น “เหตุ” (สมุทัย) เท่านั้น จัดการ ทำ “บุญ” (บุญญาภิสังขาร) “ธรรม ๒” ให้กลายเป็น “ธรรม ๑” (เอกสมโสรณา ภวันติ) โดย “เหตุแห่ง กายนอก” ก็ยังมีอยู่ ส่วน “เหตุแห่ง กายใน” เรา ก็จัดการกำจัดส่วนที่เป็น “สมุทัย” ที่เรียกว่า “กาย” ก็ดี เป็น “เวทนา” ก็ดี เป็น “จิต” ก็ดี ก็คือ “ธรรม” ส่วนที่เป็น “อธรรม” (อกุศลธรรม) นี้เอง ให้ส่วนนี้เท่านั้น “ดับ” ลงจนสำเร็จให้ได้ [เทว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกสมโสรณา ภวันติ]

“ธรรม ๒” กายนอกก็ยังมีสัมผัส รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง อยู่นั่นเอง แต่เราก็สามารถทำ กายในของเราให้กลายเป็นเหลือเพียง “ธรรม ๑” (เป็นเอกัคคตจิต) ได้จริง อย่างนี้ๆ

นั่นคือ เราสามารถทำให้กิเลสตัวอกุศล จิต-สมุทัยนั้นลดละจางคลายลงหรือนิโรธได้ เราก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง (เห็น) “อาการ” ของ “เนกขัมมลิตเวทนา” (มโนปวิจาร ๑๘ ที่เป็นโลกุตระธรรม) ว่า มี “อาการ” เป็นอย่างนี้ๆ

ฉะนั้นเองคือ เทว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกสมโสรณา ภวันติ ที่ท่าน

แปลเป็นภาษาไทยว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง” ในพระไตรปิฎก (ฉบับหลวง) เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ หรือ “ธรรม ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ส่วน รวมลง เป็นอย่างเดียวกับเวทนา” ในพระไตรปิฎก (ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย) เล่ม ๑๐ ข้อ [๑๑๒]

ผู้ปฏิบัติ “วิเคราะห์ วิจัย” (analyze) เวทนา ในเวทนา” หรือ “จิตในจิต” ให้ยิ่งๆ ต่อขึ้นไปอีก จากความเป็น “กาย” หรือ “ธรรมะ ๒” ฉะนั้นแล้ว

นี่คือ ความเป็นคู่ของ “รูป” กับ “นาม” ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องมีสภาวะ ๒ (เทว ธัมมา) คือ มีรูปกับนาม หรือสภาวะ ๑ “ถูกรู้” และอีกสภาวะหนึ่งนั่น “เป็นตัวรู้” เสมอ แล้วทำ “สภาวะ ๒” นี้ให้กลายเป็นสภาวะเป็น ๑ (ทูเยนะ เวทนายะ เอกสมโสรณา ภวันติ ฯ) ให้ได้

การปฏิบัติธรรมแบบของพุทธจึงไม่ใช่ หลับตาสะกดจิต (hypnotize) เข้าไปทำ “จิต” ให้เป็น “หนึ่ง” อย่าง “สมาธิ” ที่เป็น meditation

แต่ปฏิบัติ “สัมมาสมาธิ” ด้วยมรรค ๗ องค์ ให้เกิด “จิตเป็นหนึ่ง” ในขณะที่มีชีวิตเป็นปกติลืมตา มีสติตื่นมีกรรมกิริยาสามัญ แต่ต้อง “วิเคราะห์แยกแยะ” (analyze) กายในกาย -เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม ที่มี “สัมผัส ๖” อยู่ แล้วจัดการทำ “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) ให้เกิด “เป็นหนึ่ง” (เอกัคคต) ให้เวทนาเป็นหนึ่ง-ให้ธรรมเป็นหนึ่ง” (ทูเยนะ เวทนายะ เอกสมโสรณา ภวันติ)

โดยมีทั้งการปฏิบัติ “สัมมัปปธาน ๔” มี

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ทั้งอิทธิบาท ๔ เป็นไปตามโพธิปักขิยธรรม ๓๗ จนกระทั่งเกิด“สมาธิ” ที่เป็นการทำ “จิต” ให้เป็น“หนึ่ง” ในแบบ“สัมมาสมาธิ” ที่ชื่อว่า supra concentration

การปฏิบัติแบบ“สะกดจิต”(hypnotize) ผู้ปฏิบัติฝึกฝนที่อบรมจิตตนให้เกิด“สมาธิ” ด้วยวิธี meditation นี้ จึงมี“จิตเป็นหนึ่ง” (เอกัคคตาจิต) ต่างกันกับการปฏิบัติฝึกฝนที่ อบรมจิตตนให้เกิด“สมาธิ” ด้วยวิธี supra concentration คนละทิศ มั่นตรงข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลยทีเดียว

เพราะ“สัมมาสมาธิ”(supra concentration) นั้น“แยกแยะวิเคราะห์วิจัย”(analyze) จนจับ มั่นค้นตายได้ตัว“สมุทัย”แล้ว“กำจัด”ตัวร้าย ตัวนี้ มั่นตายลง มั่นดับลง จึงทำให้เกิด “จิตเป็นหนึ่ง” เป็น“เอกัคคตาจิต” ฉะนั้นคือ “จิตเป็นหนึ่ง”แบบพุทธ ที่สัมมาทิฎฐิ

แต่“จิต”ก็ยังมี“ธรรม๒”อยู่เสมอ แม้ กำจัด“ธรรม๑”คือ“อกุศลจิต”ได้หมดไปแล้ว “จิต”ของผู้ปฏิบัติก็เห็นแจ้ง“จิต”(กุศล)ส่วนที่ เหลือ(รูป) เป็น“จิตที่ว่างจากกิเลส”แล้ว มี “นิโรธ”แล้ว เห็น“แจ้ง”(สัจ)ด้วย“วิปัสสนา ญาณ”หรือ“วิชา”(นาม)ของตนอยู่ ยังมี“ธรรม ๒”อยู่นั่นเอง มี“รูป”กับ“นาม”ประกอบกันอยู่ “จิต”ไม่ได้“ดับ”แบบถูกสะกดให้“ดับ” แบบ“ดำ”(กั้นหะมืดลงไป ไม่เห็นแจ้งอะไรเลย ถือว่า “เข้านิโรธ”หรือเป็น“นิโรธ” แล้วก็จะ มีการ“ออกจากนิโรธ”กันอีก แบบ“สมาธิ”

meditation แล้วก็“เข้าๆ-ออกๆ”อยู่อย่างนั้น ไม่รู้แล้ว ไม่รู้เสร็จ ไม่มีภาวะ“จบกิจ”สัมบูรณ์

กล่าวคือ การทำ“สมาธิ”แบบหลับตา meditation นั้น ไม่ทำงานทำการเลี้ยงชีพ (อาชีพ)ใดๆเลย ทำ“การสะกดจิต”(hypnosis) ไม่ทำอาชีพ แต่มีอาจารย์บางคนตีขลุมโมเม ว่า ขณะอยู่หนึ่งๆทำสมาธิอยู่นั้นแหละเขามี “สัมมาอาชีพะ”แล้ว ..ว่างั้นเลย ชี้ตู้เอาแท้ๆ

ไม่มีการเคลื่อนไหวทางกายกรรม-วจี กรรม แม้มโนกรรม(กัมมันตะ)ก็กดข่ม สะกด ให้อยู่หนึ่งๆ ให้“อยู่ในอารมณ์เดียว” ด้วยการฝึกแบบ“สะกดจิต”(hypnoty) ก็อย่างนี้

ซึ่งต่างจากแบบพุทธที่สัมมาทิฎฐิ คือ ขณะทำอาชีพอยู่ ก็ปฏิบัติตนให้ปราศจาก “มิจฉาอาชีพะ”ในงานอาชีพที่เราทำนั้น จนกระทั่งเป็น“สัมมาอาชีพะ”ได้ไปตามลำดับ บริบูรณ์ “จิต”ที่ได้อบรมในขณะปฏิบัติไป ก็ะสั่งสมลงเป็น“สัมมาสมาธิ”

หรือขณะทำการงานทุกอย่าง(กัมมันตะ) อยู่ ก็มีการปฏิบัติตนให้ปราศจาก“มิจฉา กัมมันตะ ๓”ในการกระทำทุกอย่างนั้นจนกระทั่งเป็น“สัมมากัมมันตะ”ได้บริบูรณ์

หรือขณะพูดอยู่ก็มีการปฏิบัติตนให้ ปราศจาก“มิจฉาวาจา ๔”ในการพูดนั้น จนกระทั่งเป็น“สัมมาวาจา”ได้บริบูรณ์

แม้คิดแม้รู้อยู่ที่ปฏิบัติตนให้ปราศจาก “มิจฉาสังกัปปะ ๓”ในการคิดนั้นจนกระทั่ง เป็น“สัมมาสังกัปปะ”ได้บริบูรณ์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เช่น ถ้าเป็น“เวทนา”ก็ยังเป็น“อาการ” สุข แล้วยังแวมวนมาทุกข์อีกอยู่ ไม่ถึงขั้น “ไม่สุขไม่ทุกข์”อย่างเด็ดเดี่ยวยั่งยืน ตลอดกาล ชนิดที่ไม่กลับกำเริบแน่นอน จนกระทั่งไม่มี“อารมณ์๒”อีกแล้ว เหลืออยู่แต่ “เวทนาเดียว” คือ มีแต่ความรู้หรือรู้สึกกับ สิ่งที่กระทบอยู่นั้นก็รู้แต่ความเป็นจริงของ สิ่งนั้น ไม่มีอารมณ์อื่น เช่น อารมณ์ชอบ หรืออารมณ์ไม่ชอบ ไม่มีทั้ง ๒ อารมณ์ มี แต่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่สัมผัสอยู่นั้นตามที่ เป็นจริงนั้นๆเท่านั้น จึงจะชื่อว่า ไม่ทุกข์ ไม่สุข(อทุกขมสุข) นี้แลคือ “อุเบกขาเวทนา”

ซึ่งยังเป็น“ความรู้”(ปัญญา,ญาณ,วิชา) ที่ เป็นความรู้ชนิดไม่มี“อาการ”ของ“ความไม่รู้” เพราะรู้จนไม่ใช่อีกหนึ่งเท่าอีกแล้ว สูงสุดแล้ว จบหมดแล้ว ไม่มีสุดกว่านี้อีกแล้ว ซึ่งถึง สุดท้ายด้วยการพิพากษาจบสิ้นแล้ว หนึ่ง เดียว ไม่มีสงสัย ไม่มีลังเล ไม่มีแวมไหวเป็น อื่นอีก สูงแท้ จริงแท้ คมลึกแมนชัดตรง เด่นแท้ แน่แท้สุดๆ นี้คือ พันอวิชา

กล่าวคือ คุณสมบัติที่ตนเองจะต้องมี จิต-เจตสิกต่างๆ ต้องมีรูป มีนามคู่กันมา เสมอๆ รูปทั้งหมด ๒๘ ก็ต้องอ่านสภาวะ ที่ถูกรู้คือ“รูป”ได้ แม้จะเป็น“จิตในจิต”เรียก ว่า นามกาย ก็อ่านสภาวะ“นามกาย”ให้ชัด ไม่ว่า“จิต ๘๘ หรือ ๑๒๑” หรือ“เจตสิก ๕๒”

“อาการ”ของนาม เช่น อาการของ “เวทนา” เวทนานี้เป็น“นาม” คือ จิตหรือ

เจตสิก เวทนามี“อาการ”ที่จะเรียนรู้อันได้ ถึง ความเป็น“อาการ”ของมัน ซึ่งมีทั้ง“อาการ ภายนอก” และทั้ง“อาการภายใน” ที่รู้ได้ด้วย ๔ ภาวะ ได้แก่

๑. ลักษณะ หมายถึง รูปร่างของ อาการ แม้แต่อาการของความเป็นอากาศ หรือความว่าง กระทั่งอาการสูญคือไม่มี

๒. สัมผัส หมายถึง อาการที่ทำให้ การระดม, อาการที่ทำให้การรวบรวมให้เกิด สิ่งนั้นๆขึ้นมาเป็นของใช้งานได้

๓. อารัมมณะ หมายถึง อาการของ ความรู้สึก, อาการของการรับรส, อาการของ ความรู้ในภาวะที่เราสัมผัสอยู่

๔. สมมุติ หมายถึง อาการที่เป็น ความเห็นร่วม, อาการของความตกลงกันได้,อาการสงบชั่วคราว,อาการพักศึกชั่วคราว

และทั้ง ๔ ภาวะนี้ ก็ปรุงแต่งกันอยู่ แต่ละภาวะ เป็น“ธาตุดิน”(ปฐวี)บ้าง เป็น “ธาตุน้ำ”(อาโป)บ้าง เป็น“ธาตุไฟ”(เตโช,อุณหะ) บ้าง เป็น“ธาตุลม”(วาโย)บ้าง เป็น“ธาตุ อากาศ”บ้าง เป็น“ธาตุวิญญาณ”บ้าง

คือธาตุทั้ง ๖ ธาตุที่ยังไม่ใช่“ธาตุสูญญ” หรือ“สูญญุตธาตุ”(ธาตุที่หลุดพ้นสิ่งนั้นๆ)

แม้ที่สุด“ธาตุสูญญ”ซึ่งเรียกด้วยภาษา ว่า“ธาตุ”นี้ มัน“ไม่มี”หรือ“มีอยู่”ถ้าเป็น“อุตุ นิยาม”มันก็ไม่รู้ตัวมันเอง แต่ถ้ามันมี“ธาตุ รู้”แค่ขั้น“สัญญา”ขึ้นมาตั้งแต่“พีชนิยาม”มัน ก็จะมี“รู้ในความมีนั้น” ยิ่งเป็นขั้น“ปัญญา”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ก็ยิ่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ที่วิจิตรพิสดารมากขึ้นๆ
เราจึงสามารถศึกษา “ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-
ธาตุไฟ-ธาตุลม-อากาศ-วิญญาณ” หรือ “สัญญา”
ได้จาก “อาการ” ว่า มีอาการนั้นอย่างไร มัน
ไม่มีอาการนั้นอย่างไร มันเป็นอยู่อย่างปกติ
สามัญนั้น “อาการ” ใดๆ มันเป็นอยู่อย่าง
ไม่ปกติไม่สามัญนั้นอย่างไร

ทั้งอาการภายในที่มันปรุงแต่ง (สังขาร)
ให้เป็น “ตัวมันเอง” จนสัมบูรณ์ใน “ความเป็น
ตัวเอง” (self) ทั้งที่มันปรุงแต่งที่ไม่ยึดว่า
เป็นตัวมันเลย ก็สามารถกระทบรู้ “อาการ”
หรือสัมผัส “อาการ” นั้นๆ ได้ (ปฏิสัมผัสโส)

“รูปราย” คือ “สิ่งที่ถูกรู้” (object) คือ
ภาวะที่ “สัญญา” เข้าไปรู้ด้วยการได้ “สัมผัส”

“นามกาย” คือ “ตัวผู้รู้” (subject) คือ
สัญญาที่เข้าไปสัมผัสจนสามารถรู้ แล้วศึกษา
เมื่อมีความรู้แจ้งรู้จริงยิ่งๆ ขึ้นก็เป็น “ปัญญา-
ปัญญินทรีย์” จนรู้รอบก็เป็น “ปัญญาพละ”

ทั้งความเป็น “รูปราย” ทั้งความเป็น
“นามกาย” สามารถรู้ได้จาก..อาการ-สิ่งคະ-
นิमित-อุเทศ ด้วยกันทั้งคู่

คำว่า “อาการ” นี้แลที่นักปฏิบัติธรรม
ต้องสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สัมผัส” ทั้งใน
ขณะเป็น “รูปธรรม” ทั้งขณะเป็น “นามธรรม”

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า
ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ ทำให้เหลือเป็น
เวทนาเดียวกันกับเวทนาโดยส่วน ๒ (เว
ธมมา ทวเณน เวทนาย เอกสมัสสรณา ภวนติ ฯ)

จะต้องทำให้จาก ๒ กลายเป็น ๑ จนได้
คำว่า “อาการ” มี ๓๒ (วัตตติงสการ) แล้ว
ก็มีอาการที่ ๓๓ คือดาวติงสการ หรืออาการ
ของจิตที่หลงเสพรสสุขเรียกกันว่า “เวทนา
ดาวติงส์” (คือ อาการที่ ๓๓ ของจิตนั่นเอง เกิดเป็น
มโนมยัตตตาอยู่ในจิตผู้วิเศษ) ซึ่งเป็น “อาการ” ที่
จิตปรุงแต่งขึ้นมาเองด้วยวิเศษ กำหนดเอง
แล้วยึดเองว่าจริงว่าเที่ยง (สัญญาเย นิจจานิ) หลง
เป็นแดนสุข ตามที่ตนติดสารพัดที่สัมผัส
อยู่ภายนอกก็เรียกว่า “กามคุณ ๕”

แต่ถ้าขาดจากภายนอกแล้วเข้ามายึด
เป็น “ตัวตนของตน” อยู่ภายใน ก็ชื่อว่า “รูป
หรืออัตตาที่สำเร็จด้วยจิต” อยู่ภายในจิต ตก
ผลึกเป็นอาสวะหรืออนุสัย (มโนมยัตตตา) ถ้า
เหลือแค่ขั้น “อรูป” ก็เรียกว่า อรูปอัตตา

ผู้หลงเสพรหรือยึดติดอยู่ที่ “มี” (โหติ) จริง
ผู้ปฏิบัติจนกระทั่งหมดความหลงเสพร
สิ้นความยึดติดได้แล้วจริง จึงเป็นผู้ “ไม่มี”
(น โหติ) ภาวะนั้นๆ ในใจสำเร็จจริง

แต่ถ้าตนยัง “มี” หลงเวียนขึ้นมาแวบใด
เมื่อใดอีก ก็เป็น “เท็จ” สำหรับตน คือ ยังหลง
วนมา “มี” สิ่งไม่จริงสำหรับตนอยู่ ก็ต้องทำ
“ความหลง” (โมหะ) ของตนนี้จน “ไม่มี” ในใจ
สำเร็จเด็ดขาดยั่งยืนตลอดกาลสัมบูรณ์ให้ได้

แต่ไม่ไปโทษ-ไม่ไปลบหลู่หรือขัดแย้ง
ผู้ที่ยัง “มี” อื่น เพราะเขายัง “มี” อยู่แท้ บางที่
ตนก็อนุโลม “มี” กับผู้อื่นอยู่ตามความเหมาะสม
ก็ทำตามกาล แต่ “ตน” ไม่มีแล้วจริง

คุณจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ผู้สามารถเข้าถึงที่สุดของสภาพ“มี” (โหด)และ“ไม่มี”(น โหด)ทั้ง ๒ นี้ได้แล้ว และไม่ยึดมั่นถือมั่นในสภาพทั้ง ๒ นี้ได้จริงก็เป็น “อรหันต์”ชั้น“อุภโตภาควิมุติ” ที่จะอนุโลม-ปฏิบัติโลมอยู่กับ“ธรรม ๒ ที่ไร้เพศ”(นปุงสกลิงค์) หรือจะกว่า ๒ ก็ได้โดยผู้นี้ทำความ“สูญ”ให้

แก่ตนได้ยิ่งขึ้นๆจริงแล้ว ตามลำดับของบารมี ส่วนผู้ที่อนุโลม-ปฏิบัติโลมได้แค่สภาพ “ธรรม ๑”หรืออนุโลมได้แค่น้อยๆอยู่(ปุงลึงค์) คือ อรหันต์“ปัญญาวิมุติ” อรหันต์จะไม่ทำอะไรเกินกว่าที่ตนจะทำได้

อย่างเพื่อไว้เสมอ เพราะท่านสิ้นความประมาท(อัปมาท)แล้วแท้ และท่านก็“ไม่มีตน”(อนัตตา)แล้วอย่าง

แน่นอนเด็ดขาดแท้เที่ยง(นิจจัง) ยั่งยืน(ชฺวัง) ฯ

ที่นี้ มารู้จักอาการ ๓๒ ได้แก่ อะไรบ้าง

(๑) เกสา ผมทั้งหลาย (๒) โลมา ขนทั้งหลาย (๓) นขา เล็บทั้งหลาย (๔) ทนต์ ฟันทั้งหลาย (๕) ตา หนึ่ง (๖) มังสัล เนื้อ (๗) นหารู เอ็นทั้งหลาย (๘) อัฏฐิ กระดูกทั้งหลาย (๙) อัฏฐิมิญชัง เยื่อในกระดูก (๑๐) วักกั ม้าม (๑๑) หทัย หัวใจ

(๑๒) ยกนัง ตับ (๑๓) กิโถมกั พังผืด (๑๔) ปิทกั ไต (๑๕) ปิปปาสัง ปอด (๑๖) อันตัง ไส้ใหญ่ (๑๗) อันตคฺคณัง ใส่น้อย (๑๘) อุทรียัง อาหารใหม่

(๑๙) กรีสัง อาหารเก่า (๒๐) ปิตตัง น้ำดี (๒๑) เสมหัง น้ำเสลด (๒๒) ปุพฺโพ น้ำเหลือง (๒๓) โลหิตัง น้ำเลือด (๒๔) เสโท

น้ำเหลือง (๒๕) เมโท น้ำมันข้น

(๒๖) อัสนฺ น้ำตา

(๒๗) วสา น้ำมันเหลว

(๒๘) เขโฬ น้ำลาย (๒๙) ลิงฆานิกา

น้ำมูก (๓๐) ลลิกา น้ำไขข้อ

(๓๑) มุตตัง น้ำมูตร (๓๒) มัตถเก

มัตถลุงคัง เยื่อในสมอง

ทั้ง ๓๒ ประการนี้ พระพุทธเจ้าตรัส

เรียกว่า “อาการ ๓๒”(ทตฺติงสการ)

ก็หมายความว่า องค์กายทั้งหลาย ในร่างกายของคนนี้ต่างก็มี“อาการ”ทั้งสิ้น

นายแพทย์ที่รักษาร่างกายของคน ที่ตรวจด้วย stethoscope(หูฟังของแพทย์ที่ใช้

ฟังอวัยวะภายใน) ก็ล้วนตรวจดู“อาการ”ของคน หรือสัตว์แม้จะอยู่ในร่างกาย เช่น ตรวจ

หัวใจก็ดี ปอดก็ดี เป็นต้น ตรวจรู้ได้ว่าเป็นปกติ หรือผิดปกติ ในส่วนใดส่วนหนึ่งของ“อาการ ๓๒”นี้แล

หรือ “หมอแมะ”ของจีนก็ดี ผู้สามารถตรวจดูอาการจากร่างกายนอกเพื่อรู้“อาการ”ของอวัยวะภายในด้วยการ“แมะ”ก็ดี

ก็ล้วน“รู้”ด้วยการ“สัมผัส”จากเหตุปัจจัยจึงจะมี“อาการ”ให้รู้ ก็นัยะเช่นนี้ทั้งสิ้น

ผู้ปฏิบัติจึงต้องมี“ขันธ”(ขันธ ๕) โดยเฉพาะ“ขันธ ๕”ในปัจจุบันนี้(ทิฏฐธรรม)จะเป็น

ทั้ง“สมมุติสัจจะ”และเป็นทั้ง“ปรมัตถสัจจะ” แต่ถ้ามีแค่“อดีต”หรือ“อนาคต”ก็“สัมผัส”เรียน

รู้ได้แค่“สัญญา” จะไม่บริบูรณ์ด้วย“ปัญญา”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จจริยาบถ อยู่ ทั้งอัสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”เลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙ และข้อ ๑๕๑ จึงจะถือว่าเกิด“ปัญญา”ที่บริบูรณ์ ทั้งภายนอก-ภายใน และทั้งรูป-ทั้งอรูปตาม “วิโมกข์ ๘”ทุกข้อ ก็มี“ผัสสะ”(สัมผัส)ทั้งนั้น

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ถึงข้อ ๗๖ ก็ทรงยืนยันว่า จะสามารถ“รู้”ได้ “เพราะผัสสะเป็นปัจจัย” และแม้ข้อ ๗๗ ถึงข้อ ๘๙ ก็ทรงย้ำหนักแน่นอีกว่า “เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

ไม่มี“ฐานะ”ที่จะปฏิบัติ นั่นก็คือ ไม่มี “กรรมฐาน” ไม่มี“ฐานะ”ที่จะให้“การกระทำ”(กรรม) ไม่มี“ที่ตั้ง,หลักแหล่ง,ตำแหน่ง,เหตุ”(ฐาน)ให้เรา“กระทำ”(กรรม)ให้เรา“ปฏิบัติ”นั่นเอง

เห็นไหมว่า “ปัจจุบัน”(ทิวฐธรรม)ก็สำคัญมาก หรือ“สัมผัส”(ผัสสะ)ก็สำคัญยิ่ง

ที่นี้ก็มารู้กันว่า “อาการ” คืออะไร

คือ“ภาวะ๒”หรือ“ธรรมะ๒”คือ สสาร กับพลังงานที่ดี รูปกับนามที่ดี หรือภาวะที่มากเกินกว่า ๒ ขึ้นไปก็ตาม มัน“ปรุงแต่ง”(สังขาร)กันเกิดเป็น“ธาตุ”ต่างๆขึ้นมา

“อาการ”ของพลังงานจึงสามารถเรียนรู้ได้ ถ้าทาง“วัตถุ”ก็เป็นพลังงานทาง“อตุณิยาม” ซึ่งเรียนรู้กันเป็นวิทยาศาสตร์ของโลกทั่วไป ส่วนทาง“ชีวะ”ก็มี“พีชนิยาม” กับ “จิตนิยาม” ซึ่งทางวิทยาศาสตร์ของโลกก็

เรียนรู้กันอยู่ ทางธรรมก็เรียนรู้ โดยเฉพาะของพุทธเรียนรู้ถึงขั้นโลกุตระธรรม และขอยืนยันว่าเป็นวิทยาศาสตร์อย่างยิ่ง

พุทธนั้นสามารถเรียนรู้“อาการ”ของพลังงานที่ปรุงแต่งกันระหว่างรูปกับนาม มันจะมี ๒ ส่วน ทั้ง“รูป”กับ“นาม”เสมอ เมื่อมัน “ปรุงแต่ง”(สังขาร)กันก็เกิด“อาการ”ขึ้นมา

“อาการ”นี้แหละคือ ภาวะจะเป็น“รูป”กับ“รูป”ปรุงแต่งกันอยู่ก็ได้ ก็เป็นเรื่องของ “อตุณิยาม” ถ้าเป็น“รูป”กับ“นาม”ปรุงแต่งกันอยู่ก็นี้แหละที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้ให้ถึง“ปรมาตถธรรม”เพราะมีนาม

มาเรียนรู้“อาการ”ที่ปรุงแต่งกันของ “รูป”กับ“นาม”ในความเป็นผม,ชน,เล็บ,พิน,หน่ง ให้ถึงนัยสำคัญของมันดูบ้าง นักบวชของพุทธนั้น ผม,ชน,เล็บ,พิน,หน่ง ภิกษุทุกผู้ต้องศึกษาแยก“กาย”แยก“จิต”ในความเป็น “กาย ๕” คือ“กรรมฐาน ๕”นี้ให้สัมมาทิฐิ

ไม่เช่นนั้น ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรม รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ที่จะพาบรรลุอารยธรรมได้เป็นอันขาด

เพราะจะปฏิบัติ“วิโมกข์ ๘”ไม่บริบูรณ์ หรือปฏิบัติ“วิญญาณฐิติ ๗”ให้“ดับ”ความเป็น “สัตว์”(สัตว์โอบปาติกะ)ในตนจนหมดสิ้นไม่ได้

เพราะกำหนดรู้(สัญญา)ความเป็น“กาย”ของ“สัตตาวาส ๙”(ความเป็นสัตว์โอบปาติกะที่อยู่ ในวิญญาณของคน โดยเฉพาะของตน)ไม่ถูกต้อง

คือเข้าใจความเป็น“กาย”ผิดไปเสียแล้ว

* ภิภษชั้วร่ายเลวทราม
 เลี่ยนหนามเนาในศาสนา
 ชับไล่ออกไปอย่าช้า
 พร้อมหน้าไม้แตกแยกกัน.

ภิภษลามก

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ โขลิตาราม ใกล้กรุงโกสัมพี นครหลวงของแคว้นวังสะ

ครั้งนั้น พระอานนท์เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวายอภิวาท(กราบ)แล้ว นั่งในที่สมควรข้างหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสถามว่า

“ดูก่อนอานนท์ อธิกรณ(คติธรรม)เรื่องนั้นระงับแล้วหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คติเรื่องนั้นจะระงับได้อย่างไร เมื่อลัทธิวิหาริก(ลูกศิษย์ที่อุปชฌาย์บวชให้)ของท่านอนรุทธะที่ชื่อว่าพาหิยะ มุ่งแต่จะทำลายสงฆ์ถ่ายเดียว ครั้นภิภษพาหิยะคิดอยู่แต่

อย่างนั้น ท่านอนรุทธะก็เลยไม่คิดจะว่ากล่าวอะไรอีกแม้สักคำเดียว”

“ถ้าอย่างนั้น เมื่อใดอนรุทธะจึงจะจัดการชำระคดีนี้ในท่ามกลางสงฆ์เล่า เพราะคดีเรื่องใดก็ตามที่บังเกิดขึ้นแล้ว เธอทั้งหลายกับสารีบุตร และโมคคัลลานะ จะต้องระงับคดีทั้งหมดนั้นมีใช่หรือ

อานนท์ เธอจงฟังไว้ ภิภษผู้ลามก(หยาบช้าเลวทราม)นั้นเพราะเล็งเห็นอำนาจของประโยชน์ ๔ ประการนี้ จึงยินดีในการทำลายสงฆ์

๑. ภิภษผู้หยาบช้าเลวทรามในธรรมวินัย(ของพระพุทธเจ้า)นี้ เป็นผู้ทูล(ไม่มีศีล)ชั่วร้าย

เลวทราม ประพฤติสกปรก(ทุจริต) น่ารังเกียจ มีกิจการงานที่ปกปิดไว้ มีโช้สมณะ ก็ปฏิญาณ (กล่าวคำมั่นสัญญา)ว่าเป็นสมณะ ไม่ประพฤติพรหมจรรย์(ธรรมอันประเสริฐ) ก็ปฏิญาณว่าประพฤติพรหมจรรย์ ที่แท้เป็นคนเนาใน ชุ่มด้วยกิเลส(โลภโกรธหลง) รุ่งรังด้วยโทษ(ความผิด)

ภิกษุเลวทรามนี้จึงคิดวิตกกังวลว่า ถ้าภิกษุทั้งหลายได้รู้แล้วว่า เราเป็นคนทุศีล ชั่วร้าย เลวทราม ประพฤติสกปรก น่ารังเกียจ มีกิจการงานที่ปกปิดไว้ ไม่ใช่สมณะ ก็ปฏิญาณว่าเป็นสมณะ ไม่ประพฤติพรหมจรรย์ ก็ปฏิญาณว่าประพฤติพรหมจรรย์ ที่แท้เป็นคนเนาใน ชุ่มด้วยกิเลส รุ่งรังด้วยโทษ สงฆ์ก็จะพร้อมเพรียงกันนาสนะ (ขับไล่)เราเสีย

แต่ถ้าสงฆ์แตกกันเป็นพรรคเป็นพวก ก็จะไม่สามารถขับไล่เรา นี้แหละภิกษุเลวทรามเล็งเห็นอำนาจประโยชน์ข้อนี้ จึงยินดีในการทำลายสงฆ์

๒. ภิกษุเลวทรามนี้ **มีความเห็นผิด(มิจฉาทิฎฐิ)** ประกอบด้วยอันทคาคาทิฎฐิ(คือความเห็นที่ยึดเรื่องใดไว้อย่างที่สุด มี ๑๐ อย่าง ๑. โลกเที่ยง ๒. โลกไม่เที่ยง ๓. โลกมีที่สุด ๔. โลกไม่มีที่สุด ๕. ชีวิตกับร่างกายเป็นอย่างเดียวกัน ๖. ชีวิตกับร่างกายเป็นคนละอย่าง ๗. สัตว์ตายแล้วเกิดอีก ๘. สัตว์ตายแล้วไม่เกิดอีก ๙. สัตว์ตายแล้วทั้งเกิดอีก ทั้งไม่เกิดอีก ๑๐. สัตว์ตายแล้วเกิดอีกก็ไม่ใช่ ไม่เกิดอีกก็ไม่ใช่)

ภิกษุนี้จึงคิดวิตกกังวลว่า ถ้าภิกษุทั้งหลายได้รู้แล้วว่า เรามีความเห็นผิด ประกอบด้วยอันทคาคาทิฎฐิ สงฆ์ก็จะพร้อมเพรียงกันขับไล่เรา

แต่ถ้าสงฆ์แตกกันเป็นพรรคเป็นพวก ก็จะไม่สามารถขับไล่เรานี้แหละภิกษุเลวทรามเล็งเห็นอำนาจประโยชน์ข้อนี้ จึงยินดีในการทำลายสงฆ์

๓. ภิกษุเลวทรามนี้ **มีอาชีพผิด(มิจฉาอาชีพะ)** เลี้ยงชีวิตด้วยมิจฉาชีพ

ภิกษุนี้จึงคิดวิตกกังวลว่า ถ้าภิกษุทั้งหลายได้

รู้แล้วว่า เรามีอาชีพผิด เลี้ยงชีวิตด้วยมิจฉาชีพ สงฆ์ก็จะพร้อมเพรียงกันขับไล่เรา

แต่ถ้าสงฆ์แตกกันเป็นพรรคเป็นพวก ก็จะไม่สามารถขับไล่เรา นี้แหละภิกษุเลวทรามเล็งเห็นอำนาจประโยชน์ข้อนี้ จึงยินดีในการทำลายสงฆ์

๔. ภิกษุเลวทรามนี้ **ปรารถนาลาภ สักการะ การยกย่อง**

ภิกษุนี้จึงคิดวิตกกังวลว่า ถ้าภิกษุทั้งหลายได้รู้แล้วว่า เราปรารถนาลาภ สักการะ การยกย่อง สงฆ์ก็จะพร้อมเพรียงกันขับไล่เรา

แต่ถ้าสงฆ์แตกกันเป็นพรรคเป็นพวก ก็จะไม่สามารถขับไล่เรานี้แหละภิกษุเลวทรามเล็งเห็นอำนาจประโยชน์ข้อนี้ จึงยินดีในการทำลายสงฆ์

ภิกษุผู้หยาบช้าเลวทรามเพราะเล็งเห็นอำนาจของประโยชน์ ๔ ประการนี้แล จึงยินดีในการทำลายสงฆ์

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “อาบัติติภยวรรค” ข้อ ๒๔๓)

พระ คือ

ผู้มีความดีชนิดที่คนธรรมดา ๆ ไม่ได้ยาก

ได้แก่การเสียสละ การไม่เห็นแก่ตัว

และความมีปัญญารู้ดีรู้ชั่วแท้ ๆ

แล้วทำตนให้ดีแท้โดยตรง คือ

ผู้ตัดโลภะ โทสะ โมหะ

จากสิ่งที่ตนไปหลงเสพอยู่ติดอยู่เสียได้

● สมณะโพธิรักษ์

รินถ้อยร้อยธรรม ชุด ทับทิม

บทความพิเศษ

● พิมพ์พิมพ์ ชูโต

ระบบ “คนรับใช้ตามสัญญา”
เกิดขึ้นเพราะเป้าหมาย
ทางเศรษฐกิจ
ของชาวอาณานิคมชั้นนำ
และคนชั้นสูง นั่นคือ
“ต้นทุนต่ำสุดและกำไรสูงสุด”
และนั่นทำให้ระบบนี้วิวัฒนาการ
ไปสู่ “การค้าทาส”
ทั้งผิวขาวและผิวดำ

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน ทาสผิวขาว (White Slaves)

ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. ๒๐๐๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖) นักโบราณคดี (archaeologist) ได้ขุดค้นพื้นที่เก่าแก่ยุคศตวรรษที่ ๑๗ แห่งหนึ่งนอกเมืองแอนนาโพลิส รัฐแมริแลนด์ สิ่งที่เขาพบคือโครงกระดูกของเด็กหนุ่มอายุประมาณ ๑๖ ปีซึ่งคาดว่าเสียชีวิตในทศวรรษ ๑๖๖๐ (พ.ศ. ๒๒๐๓) สาเหตุของการเสียชีวิตได้แก่วัณโรค ผลการตรวจพิสูจน์ยังพบร่องรอยของการอักเสบที่ปากและการบาดเจ็บอย่างรุนแรงที่บริเวณหลังอันเกิดจากการทำงานหนัก เด็กหนุ่มไม่ใช่ชาวแอฟริกาหรือคนพื้นเมือง แต่เป็นชาวยุโรปภาคเหนือซึ่งคาดว่า เป็นชาวอังกฤษ กระดูกของเขาถูกพบในหลุมใต้กองขยะ และดูราวกับว่าร่างของเขาถูกทิ้งอย่าง

ไร้ค่าเช่นเดียวกับขยะ นักโบราณคดีเชื่อว่าเขาเป็นหนึ่งใน “คนรับใช้ตามสัญญา” อันประกอบด้วยผู้ชายผู้หญิง และเด็กจำนวนแสน ๆ คนที่ถูกไล่เรือจากอังกฤษไปทำงานใน “แผ่นดินใหม่” และแถบแคริบเบียนตลอดระยะเวลา ๑๕๐ ปีก่อนการประกาศอิสรภาพของสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. ๑๗๗๖ (พ.ศ. ๒๓๑๙) ส่วนหนึ่งของคนเหล่านี้ถูกบังคับและถูกขายให้เป็นทาสผิวขาว (white slaves) เป็นเวลา ๑๔ ปีอีกส่วนหนึ่งได้แก่ผู้ที่ต้องการหนีชีวิตที่เลวร้ายในยุโรปและยอมขาย “แรงงาน” ของตัวเองโดยมีระยะเวลาสัญญาตามที่ตกลงกันซึ่งโดยเฉลี่ยจะมีอายุประมาณ ๗ ปี อย่างไรก็ตามชีวิตของคนกลุ่มหลังก็ไม่ได้ดีไปกว่าคนกลุ่มแรก

เพราะน้อยคนที่จะได้พบกับนายจ้างที่ดี บางคนถูกกระทำอย่างเลวร้ายยิ่งกว่าทาสผิวดำเสียอีก ผู้หญิงถูกนายจ้างข่มขืนและผู้ทีหลบหนีอาจถูกตีจนตาย พวกเขาต้องเผชิญกับอินเดียนแดง โรคภัยไข้เจ็บ งานที่แสนหนักและนายจ้างที่โหดร้ายทารุณ คนจำนวนมากเสียชีวิตบนเรือจากการเบียดเสียดยัดเยียดถ้าพ่อแม่เสียชีวิตลูก ๆ ต้องรับภาระตามสัญญาแทน บางคนต้องเป็นทาสนานถึง ๑๘ ปีสำหรับคนที่รอดชีวิต พ่อแม่ลูกอาจถูกแยกจากกันและทาสจำนวนมากเสียชีวิตก่อนครบอายุสัญญา

ในขณะที่ชาวสเปนพบทองคำมากมายในอาณาจักรแอซเท็ก (Aztec) ในเม็กซิโกและอาณาจักรอินคา (Inca) ในเปรู ชาวอังกฤษที่ขึ้นบกบนพื้นที่ทางฝั่งตะวันออกของอเมริกาที่ต่อมาถูกเรียกว่าเจมส์ทาวน์กลับพบแต่แผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาล ป่าดงและชาวอินเดียนแดงหลายเผ่าที่ทำการเกษตรอย่างสงบ ทางเลือกของชาวยุโรปที่เดินทางไปจากแผ่นดินที่แออัดคือการทำเกษตร การประมงและการค้า อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ลงทุนเดินทางเผชิญโชคคือขุนนาง นายทุนและทหารซึ่งไม่คุ้นเคยกับการใช้แรงงานบุกเบิก การลงทุนเพื่อ “กำไรสูงสุดและต้นทุนต่ำสุด” จึงเริ่มขึ้นและนั่นคือต้นกำเนิดของการค้า “ทาสผิวขาว” และตามด้วย “ทาสผิวดำ” ในเวลาต่อมา สำหรับสินค้าสีขาว(white cargo) ที่ถูกส่งไปจากยุโรปประกอบด้วยบุคคล ๕ กลุ่มดังนี้

๑. กลุ่มแรกที่ถูส่งขึ้นเรือในฐานะสินค้าคือ “เด็กยากจน” ในปี ค.ศ.๑๖๑๘ (พ.ศ.๒๑๖๑) เจ้าหน้าที่ของนครลอนดอนได้ออกกวาดจับเด็ก ๆ ในสลัมท่ามกลางการประท้วงของเด็กตัวเองและครอบครัว พวกเขาถูกส่งไปยังพื้นที่ที่ในปัจจุบันเรียกว่าเวอร์จิเนีย การไล่ล่าสินค้าผิวขาวกลุ่มแรกนี้มีคนรยอยู่เบื้องหลัง พวกเขาอ้างว่าพวกเขากำลังทำงานการกุศลโดยเปิดโอกาสให้เด็กยากจนและอดอยากได้มีโอกาสเริ่มชีวิตใหม่ในอเมริกา เด็กถูกขายให้เกษตรกรเพื่อทำงานในไร่

และร้อยละ ๕๐ เสียชีวิตภายในปีแรก การส่งเด็กไปทำงานในอเมริกาดำเนินอยู่หลายสิบปีทั้งจากอังกฤษและต่อมาจากไอร์แลนด์ จำนวนมากยังอยู่ในวัยเตาะแตะ เมียของชาวไร่คนหนึ่งซึ่ง “นำเข้า” เด็กชาวไอริช ๔ คนแสดงความสงสัยว่าทำไมสามีซื้อเด็กมาเป็นคนใช้ เพราะเด็กที่ซื้อมายังเล็กมาก (อังกฤษเคยส่งเด็กจำนวนมากไปทำงานในไร่ลัมที่ออสเตรเลียด้วย)

๒. กลุ่มที่ ๒ ที่ถูกเนรเทศได้แก่คนชั้นต่ำและอาชญากรสถานเบาซึ่งคนชั้นสูงต้องการกำจัด นักโทษ ๕๐,๐๐๐ - ๗๐,๐๐๐ คนถูกส่งไปเวอร์จิเนีย แมรีแลนด์ บาบาตอลและอื่นๆ ก่อนปี ค.ศ.๑๗๗๖ (พ.ศ.๒๓๑๙) นอกจากนักโทษแล้ว ผู้ใดก็ตามที่ไม่เป็นที่ปรารถนาของสังคมอังกฤษก็ส่งไปเป็น “คนใช้ตามสัญญา” ด้วย ตัวอย่างเช่น คนขอทาน โสเภณี และคนในคริสต์ศาสนานิกายอื่นที่ไม่ใช่ “นิกายอังกฤษ” (Church of England)

๓. อังกฤษได้ยึดเกาะไอริแลนด์เป็นอาณานิคมและปฏิบัติต่อชาวไอริชอย่างเลวร้าย ชาวอังกฤษทั้งแย่งชิงที่ดินการเกษตร ทั้งกดขี่ข่มเหง เมื่อถูกต่อต้านก็เช่นฆ่าล้างอย่างแบบล้างเผ่าพันธุ์ ชาวไอริชที่ถูกแย่งที่ดิน ที่ยากจนและถูกจับเพราะต่อสู้ขัดขืนทั้งชายหญิง และเด็กก็ถูกบังคับให้เป็น “แรงงานทาส” ในอเมริกาตลอดกว่า ๑๐๐ ปี

๔. เมื่อนักโทษ โสเภณี เด็กยากจน หรือผู้ที่สังคมไม่ต้องการหายากขึ้น การลักพาตัวเพื่อส่งไปขายก็เกิดขึ้นเพื่อสนองความกระหายในแรงงานราคาถูกของนายทุนในอาณานิคม เมื่อถึงกลางศตวรรษที่ ๑๗ ธุรกิจลักพาตัวก็เฟื่องฟู ค่าหัวสำหรับการลักพาตัวชายที่แข็งแรงคือ ๒ ปอนด์ และนั่นทำให้เกิดการลักพาตัวถึงประมาณ ๑๐,๐๐๐ คนต่อปี

๕. กลุ่มสุดท้ายได้แก่ผู้ที่ต้องการหนีความยากจนและกดขี่ข่มเหง และต้องการไปเริ่มชีวิตใหม่ พวกเขายอมเซ็นสัญญาเป็น “คนใช้ตามสัญญา” เพื่อแลกกับการโดยสารเรือโดยไม่เสียเงิน

และการได้ที่ดินแปลงหนึ่งเมื่อหมดอายุสัญญา ระหว่างปี ค.ศ.๑๖๒๐ - ๑๗๗๕ (พ.ศ.๒๑๖๓-๒๓๑๘) ผู้สมัครใจเซ็นสัญญาซึ่งประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติมีจำนวนถึง ๓๐๐,๐๐๐ คน อย่างไรก็ตาม เมื่อเดินทางไปถึงพวกเขา มักพบว่าตนเองมีฐานะไม่ต่างจากทาส พวกเขาไม่มีสิทธิครอบครองทรัพย์สินและมีสิทธิอื่น ๆ น้อยมาก แต่ก็สายเสียแล้ว การนำเรื่องขึ้นสู่ศาลก็มีโอกาสชนะน้อยมาก เพราะสารถูกตั้งขึ้นโดยเจ้าของไร่และนายทุน

ระบบ “คนใช้ตามสัญญา” เกิดขึ้นเพราะเป้าหมายทางเศรษฐกิจของชาวอาณานิคมชั้นนายทุนและคนชั้นสูงนั่นคือ “ต้นทุนต่ำสุดและกำไรสูงสุด” และนั่นทำให้ระบบนี้วิวัฒนาการไปสู่ “การค้าทาส” ทั้งผิวขาวและผิวดำ รวมถึง “การเพาะพันธุ์ทาส” เพื่อขายในสหรัฐอเมริกาในเวลาต่อมา ชาวอาณานิคมคนหนึ่งชื่อเดเนียล เดอโฟ (Daniel De Foe) เขียนไว้ในทศวรรษที่ ๑๗ (พ.ศ.๒๒๔๓) ว่า “คนใช้ ตามสัญญาควรถูกเรียกว่าทาสจึงจะถูกต้อง...ทาสคือทาส” เมื่อการส่งคนที่สังคมไม่ต้องการไปอเมริกาต้องชะลอลงหลังประกาศอิสรภาพของอาณานิคม นักโทษชาวอังกฤษก็ทยอยถูกเนรเทศไปสู่ทวีปออสเตรเลียตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๗๘๘ (พ.ศ.๒๓๓๑)

คนชั้นสูงชาวคริสเตียนในสมัยนั้นมักตีความศาสนาของตนว่าพวกเขา ร่ำรวยเพราะพระเจ้าโปรดเพื่อสร้างความชอบธรรมต่อระบบ “ผู้ชนะได้หมด” (winner-take-all) ของเขา และยังอ้าง “ทฤษฎีวิวัฒนาการ” ของชาร์ลส์ ดาร์วินสนับสนุนด้วย นอกจากนี้พวกเขายังคิดว่าคนยากจนและคนอ่อนแอเป็นภาระของสังคม นักคิดชาวอังกฤษในสมัยนั้นชื่อ เฮอริเบิร์ต สเปนเซอร์ ถึงกับกล่าวว่า “การปกป้องผู้อ่อนแอโดยรัฐจะนำไปสู่ความพินาศ การปล่อยให้ผู้อ่อนแอถูกกำจัดตามธรรมชาติจะช่วยสร้างสังคมให้แข็งแกร่ง” ด้วยเหตุนี้ คนยากจนและคนชั้นต่ำจึงถูกนำไปเป็น “ทาสผิวขาว” ในอเมริกา และนักโทษจึงถูกส่งขึ้นเรือไปปล่อยที่ออสเตรเลีย ในสมัยต่อมา

ความคิดนี้ก็ยังคงดำรงอยู่ จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ นายทุนโจรสลัดอเมริกันเคยกล่าวว่า “การเติบโตของบริษัทธุรกิจขนาดใหญ่ก็เป็นเพียงเพื่อความอยู่รอด ไม่ใช่ความชั่วร้าย มันเป็นเรื่องธรรมชาติที่กำหนดขึ้นโดยพระเจ้าเท่านั้น” แม้ในปัจจุบันคนชั้นนำชาวคริสเตียน เช่น นายमित รอมนี (ผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีกับ บารัค โอบามา) ก็กล่าวว่า “คนยากจนต้องรับผิดชอบในความยากจนของตนเอง” ความคิดดังกล่าวปรากฏอย่างชัดเจนในพรรครีพับลิกันซึ่งนิยมลัทธิอนุรักษนิยมใหม่ (Neo-conservatism) หรือ “ทุนนิยมความขบถ” พวกเขามุ่งลดภาษีให้คนรวย ขยายกิจการทุกชนิดให้เอกชน (นายทุน) และลดการช่วยเหลือคนชั้นกลางและคนยากจน

อนึ่ง ในสมัยล่าอาณานิคมพวกเขาก็ปล้นโลกด้วยข้ออ้างว่า มันเป็นเรื่องของผิวดำ (Whiteman’s Burden) ที่จะต้องไปช่วยยกระดับการพัฒนาของประเทศที่ล้าหลังทั่วโลกและดึงให้พวกเขาไปอยู่กับพระเจ้าชั่วนิรันดร์

๒

อ้างอิง:

๑. Don Jordan และ Michael Walsh, : White Cargo : The Forgotten History of Britain’s White Slaves in America”, Mainstream Publishing Co.,Ltd.,Great Britain, ๒๐๐๗ ดอน จอร์แดน เป็นนักเขียนชาวไอริชและนักสร้างภาพยนตร์ เขาได้รับรางวัลมากมายตลอดชีพการทำงาน ส่วนไมเคิลเป็นนักข่าวและเป็นผู้ดำเนินรายการทางโทรทัศน์ผู้ได้รับรางวัลมาแล้ว ๖ รางวัล ในปัจจุบันเขาเป็นนักสร้างภาพยนตร์สารคดีผู้มีความเชี่ยวชาญทางด้านการเมืองและประวัติศาสตร์

๒. Marcus Rediker, “The Slave Ship : A Human History”, John Murry (Publishers), USA,๒๐๐๗, มาร์คัสเรดิกเกอร์ จากมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนียและในปัจจุบันเขาเป็นศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยพิตสเบิร์ก

เนื่องในโอกาสที่พระองค์ทรงเจริญพระชนมายุ ๘๘ พรรษา
ชาวโศกจึงดำริที่จะทำความดีถวายพ่อของแผ่นดิน
ด้วยการตั้งโรงเรียนแจกอาหารฟรีทั่วประเทศ อย่างน้อย ๘๘๘ โรงเรียน

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๖) “ตามรอยพ่อ ผู้เป็นแบบอย่างของผู้ให้”

ผ่านพ้นช่วงวาระวันพ่อแห่งชาติ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ มาแล้ว แต่ทว่าตลอดทั้งเดือนธันวาคม ก็ยังคงอยู่กับบรรยากาศแห่งการทำความดี ก้าวตามรอยพ่อเป็นประจำทุก ๆ ปีของชาวโศก นั่นคือการตั้งโรงเรียน แจกอาหารมังสวิรัตินิฟรี เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “พ่อ” ผู้เป็นแบบอย่างของผู้ให้ ผู้เสียสละอันยิ่งใหญ่ให้กับปวงชนชาวไทยและชาวโลกจนเป็นที่ประจักษ์เสมอมา

และถือเป็นอีกหนึ่ง “ความสุข” ของพวกเรา ที่ได้บำเพ็ญบุญในการเป็น “ผู้ให้” ตามรอย “พ่อหลวงของแผ่นดิน” ซึ่งฉันได้มีโอกาสไปร่วมในวาระแห่งความสุขนี้เช่นเดียวกัน หลังจาก

เคลียร์ภารกิจทางการเรียนให้พอลงที่จะจัดสรรเวลาขึ้นไปทำกุฎาฟ้าผ่า จ.เชียงใหม่ได้ ฉันจึงถือโอกาสนี้ไปช่วยจัดโรงเรียน ๕ ธันวาคมของชุมชนกุฎาฟ้าผ่า น้ำห้อง ๓ (ลานนาอโศก) เป็นเวลา ๑๐ วัน

โดยในปีนี้เนื่องในวโรกาสที่พระองค์ทรงเจริญพระชนมายุ ๘๘ พรรษา ชาวโศกจึงดำริที่จะทำความดีถวายพ่อของแผ่นดิน ด้วยการตั้งโรงเรียนแจกอาหารฟรีทั่วประเทศ อย่างน้อยจำนวน ๘๘๘ โรงเรียน

ด้วยเหตุนี้ชาวกุฎาฟ้าผ่าและเครือข่ายจึงได้ร่วมจัดตั้งโรงเรียนทางภาคเหนือให้ได้จำนวนอย่างน้อย ๘๘ โรงเรียน ซึ่งปรากฏว่าเฉพาะที่กุฎาฟ้าผ่าสามารถจัดตั้งโรงเรียนได้อย่างน้อย ๘๘ โรงเรียน

ภายใน ๗ วันเท่านั้น โดยโรงบุญของชาวภูผา-ฟ้า น้ำเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒-๑๐ ธันวาคม และยังคงทำโรงบุญต่อไปเรื่อย ๆ ถือเป็น การได้กำไรบุญเพิ่มที่ได้เสียสละจนทะลุเป้าหมาย

บรรยากาศการจัดตั้งโรงบุญของชาวภูผา-ฟ้า น้ำในปีนี้มี การขยายเครือข่ายแห่งบุญ โดยการหาร้านค้าที่ต่าง ๆ เช่น ร้านเล็ก ๆ อย่างขนมครกที่ตลาดแม่ไฉ้ ร้านกุยช่ายที่กาดนัดมีโชคหรือร้านอาหารในมหาวิทยาลัยแม่ไฉ้ และร้านอาหารเจต่าง ๆ เป็นต้น

เป็นการได้มิตรในการทำดีเพื่อพ่อหลวงอย่างสุขใจทั้งผู้ให้และผู้รับ โดยเจ้าของร้านบางแห่งก็ร่วมบุญด้วยการขอไม่คิดเงิน อีกทั้งในบางโรงบุญที่เรามีการทำอาหารไปแจกฟรีเมื่อไปซื้อของสดที่ตลาดเพื่อเตรียมทำอาหารแจกในโรงบุญ พ่อค้าแม่ค้าต่างก็ขอร่วมบุญด้วยการลดราคา แถมของเพิ่มให้เพื่ออนุโมทนาบุญไปกับพวกเราอีกด้วย

ถือว่าเป็นความก้าวหน้าของการจัดโรงบุญอีกขั้นหนึ่งของชาวภูผาฟ้า น้ำ ที่นอกจากพวกเราจะได้รับประโยชน์ในการฝึกฝน ชัดเกล้ากิเลส เป็นผู้ให้ ผู้เสียสละด้วยความเต็มใจ ยังได้ขยายไปถึงประโยชน์ท่าน ประโยชน์ของสังคมภายนอกที่ได้ร่วมอนุโมทนาและเป็นเจ้าภาพโรงบุญร่วมกับพวกเราด้วย บางแห่งเพิ่งจัดโรงบุญเป็นปีแรกและมีความสุขมากในการได้ทำความดีถวายในหลวง และจะพยายามจัดโรงบุญแบบนี้ต่อไป

ทางร้านชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาเชียงใหม่ หรือ ชมร.เชียงใหม่ก็มีการจัดโรงบุญแจกอาหารฟรีทั้งร้าน ทั้งรับประทานที่ร้านและห่อกลับบ้านเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา มีกิจกรรมทำบุญใส่บาตรและฟังธรรมกัณฑ์พิเศษเนื่องในวันพ่อจากท่านสมณะ นำโดยท่านอาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ถิรจิตโต) ถือเป็นอีกงานบุญที่รวมญาติธรรมชาวเหนือ รวมทั้งบรรพชนของชาว ชมร.เชียงใหม่ตั้งแต่ยุคแรก ๆ ที่ได้มาร่วมกิจกรรมงานบุญ ทำดีถวายพ่อหลวง

กันอย่างเบิกบานในการได้ขาดทุนทางโลกได้ลดละ เลียสละกิเลสส่วนตน ซึ่งเป็นกำไรคืนสู่คนรอบข้าง ชุมชน สังคม และขยายวงแห่ง “การให้” กว้างต่อไป

นอกจากนี้ยังมีการจัดโรงบุญสัญจรโดย เปิดทำบุญแจกกระจายทั้งข้าวเหนียว ส้มตำ ไปรตินมังสวิรัตินทอดไปแจกตามสถานที่ต่าง ๆ ทั่วเมืองเชียงใหม่ เช่น ที่โรงพยาบาลนครพิงค์ สถานีรถไฟ อนุสาวรีย์สามกษัตริย์ เป็นต้น

ถือเป็นการเดินตามรอยพ่อหลวงของแผ่นดิน ที่พระองค์ทรงมอบปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง **“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา (our lost is our gain)”** และทรงเป็นแบบอย่างของ ผู้ให้ผู้เสียสละอันยิ่งใหญ่ให้กับปวงชนชาวไทย มาโดยตลอด

หลังจากเสร็จภารกิจ ๑๐ วันที่ได้มีโอกาสไป ร่วมทำความดี ก้าวตามรอยเท้าพ่อที่ภูผาฟ้าแล้ว ฉันก็ต้องกลับมารับผิดชอบต่อการศึกษาของตัวเองให้ดีที่สุดต่อ โดยต้องไปร่วมงานสัมมนา ทางวิชาการและงานเครือข่ายรัฐประศาสนศาสตร์ (รศ.) นิต้า ครั้งที่ ๒๐ ในวันที่ ๑๒-๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ จ.พิษณุโลก ซึ่งเป็นกิจกรรมของคณะที่ จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี โดยย้ายสถานที่จัดงานไป ตามศูนย์การเรียนรู้ของคณะ รศ. ที่มีทั้งหมด ๗ ศูนย์ โดยมีศูนย์กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์ใหญ่ และศูนย์ต่างจังหวัดอีก ๖ แห่ง คือ ๑. ศูนย์ พิษณุโลก ๒. ศูนย์นครราชสีมา ๓. ศูนย์ชลบุรี ๔. ศูนย์อุดรธานี ๕. ศูนย์สุราษฎร์ธานี ๖. ศูนย์ สงขลา เพื่อสร้างเครือข่ายและความสัมพันธ์ของ นักศึกษาแต่ละศูนย์การเรียนรู้ให้รู้จักคุ้นเคยกัน ยิ่งขึ้น ทั้งศิษย์ปัจจุบันและศิษย์เก่าของคณะที่มา ร่วมงานนี้ด้วยเช่นกัน

โดยในงานจะมีกิจกรรมสัมมนาวิชาการ ปาฐกถาหัวข้อ **“นโยบายสาธารณะกับการพัฒนา ประเทศ”** โดย ศ.ดร.สมบัติ อารังธัญวงศ์ และ ปาฐกถาหัวข้อ **“ผู้นำในการบริหารภาครัฐยุคใหม่”** โดย ศ.(เกียรติคุณ) ดร.วิษณุ เครืองาม ซึ่งเป็น หัวข้อที่น่าสนใจและผู้ทรงคุณวุฒิทั้งสองท่านได้

ถ่ายทอดความรู้ที่มีประโยชน์มากต่อการนำไป ประยุกต์ใช้ เพื่อเสริมสร้างพลเมืองดีที่มีจิตสำนึก สาธารณะ ให้ดำรงไว้ซึ่งจริยธรรมและคุณธรรม เพื่อร่วมเป็นพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง ชับเคลื่อน สังคมให้ดียิ่งขึ้น

ภาคบ่ายมีกิจกรรมแยกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่ม แรกไปทำ CSR หรือกิจกรรมอรรถจริยาบำเพ็ญ ประโยชน์ มอบอุปกรณ์การเรียนการสอน อุปกรณ์กีฬาให้แก่โรงเรียนที่ขาดแคลน ส่วนกลุ่ม ที่ ๒ เป็นกิจกรรมนั่งรถรางชมเมืองสองแคว โดยมีนักศึกษาเจ้าถิ่นเป็นไกด์นำเที่ยว เรียนรู้ ทัศนศึกษาประวัติศาสตร์ ความเป็นมาและสถานที่ สำคัญของเมืองพิษณุโลก ซึ่งเป็นสถานที่ประสูติ ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์ ของไทยที่มีความสำคัญยิ่งพระองค์หนึ่งที่ เสริมสร้างชาติไทยให้เป็นปึกแผ่นมาจนถึงรุ่นของ ลูกหลานอย่างเรา ๆ ได้มีแผ่นดิน บ้านเกิด เมืองนอนสุขสบายดังเช่นทุกวันนี้

และกิจกรรมในภาคค่ำจะเป็นงานเลี้ยง สังสรรค์ “สัมพันธ์พี่น้อง @ สองแคว” ในธีม (theme) (แตกต่างจากทีม (team)) บรรยากาศ ของงานวัด ซึ่งมีพิธีมอบธงเจ้าภาพจัดงานเครือข่าย ปี ๒๕๕๙ คือ ศูนย์สุราษฎร์ธานี ต่อไปในปีหน้า จากการไปร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ทำให้ฉันได้รู้ว่า เราสามารถถือศีล ๕ ได้ทุกแห่งหน ตามรอย คำสอนของ “พ่อ” ผู้ให้กำเนิดทางจิตวิญญาณ การปฏิบัติธรรมสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ ทุกเวลา ถ้าเรารู้จักเอาประโยชน์ และหมั่นธัมมวิจยเสมอ

เป็นอีกหนึ่งบทบาทหน้าที่ของนักศึกษา ปริญญาโทของฉันที่ได้ศึกษาเรียนรู้ทั้งทางโลก และทางธรรมไปพร้อม ๆ กัน เพื่อเข้าใจเขาและ เข้าใจเรา ซึ่งตัวฉันเองก็พยายามที่จะเก็บเกี่ยว ความรู้ ทำประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านไปให้ครบ พร้อมในทุกๆกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้.....

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๕

ถ้าทำเหตุที่ดีถ้าคิดให้ดี ให้ผลที่ออกมาคือสิ่งที่ติดตามเหตุ การกระทำก็จะเป็นการกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้น ก็จะเป็นการกระทำที่ดี ดีแปลว่ามีประสิทธิผลดี ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

จากหลักคิดตามแนวพุทธปรัชญาที่กล่าวมาข้างต้น สิ่งที่สังคมไทยควรยึดถือเป็นสรณะหรือเป็นที่พึ่งเพื่อแก้ไขปัญหามันเมือง จึงไม่น่าจะอยู่ที่การยึดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในฐานะที่เป็นตัวตนบุคคลอันมีร่างกายสังขารที่ต้องเสื่อมไปเป็นธรรมดาเพื่อเป็นที่พึ่ง แต่ควรยึดหลักคิด และหลักปฏิบัติที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงชี้แนะ ทั้งด้วยการกระทำให้เห็นเป็นแบบอย่างผ่านโครงการพระราชดำริและพระราชกรณียกิจต่างๆ ตลอดจนการชี้แนะด้วยคำพูดผ่านพระราชดำรัสและพระบรมราโชวาท

ทั้งหลาย ที่มีความจริงยั่งยืนยิ่งกว่าเพื่อเป็นที่พึ่งในการแก้ปัญหาต่างๆ ของบ้านเมือง

ทั้งนี้ถ้าหากสิ่งที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชอำนาจที่เปรียบประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” และคนไทยได้อาศัยอำนาจแห่ง “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” นี้ เป็นที่พึ่งในการช่วยคลี่คลายวิกฤติปัญหาของบ้านเมืองหลายครั้งนั้น มาจากพระราชกรณียกิจที่ทรงตั้งอยู่ในหลักธรรมซึ่งสะท้อนผ่านพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้า

อยู่หัวฯ อันสามารถสรุปรวมลงภายใต้วาทกรรม แห่งหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่มีแก่นความคิด ล้ำค่าอยู่ว่า **“ถ้าทำเหตุที่ดีถ้าคิดให้ดี ให้ผลที่ ออกมาคือสิ่งที่ติดตามเหตุ การกระทำก็จะ เป็นการกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้น ก็จะเป็นการกระทำที่ดี ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดี แปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข”**

เมื่อเช่นนี้ถ้าสามารถปลูกฝัง **“ธรรมะแห่ง ความเป็นพลเมืองภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียง ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”** ให้เข้าไปอยู่ใน ตัวของคนไทย โดยทำให้ผู้คนสามารถคิดได้อย่าง **“เที่ยงตรงในเหตุในผล”** เป็นสัมมาทิฐิ และยึด หลักเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำรัส ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่เกิดขึ้นในตน เป็นที่พึง ก็ย่อมเท่ากับเป็นการทำให้คนไทย เข้าถึงแก่นแท้แห่งหนทางการพึงพระบารมีของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เพื่อช่วยแก้ไข วิกฤติปัญหาของบ้านเมืองได้อย่างยั่งยืนถาวร ดุจเดียวกับการสามารถสืบทอด **“จักรแก้วอันเป็น ทิพย์”** ให้ดำรงต่อเนื่องไปได้อย่างยาวนาน

ยุทธศาสตร์สร้างประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ และคุณธรรม

ถ้าคำว่า **“คุณภาพ”** หมายถึงความเจริญ ก้าวหน้า และความทันสมัยของบ้านเมือง (modernization) ในโครงสร้างส่วนบนของระบบ สังคมการเมืองที่เปรียบเสมือน **“ร่างกายของ ประเทศชาติ”** โดยมีพื้นฐานอยู่บนความรู้ ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีอันเป็น **“ปัญญาแบบ ปฏิฐาน”(positive wisdom)** ที่เรารับมาจาก อารยธรรมทางตะวันตก รวมถึงการเมืองแบบ ประชาธิปไตยที่ตั้งอยู่บนรากฐานของภูมิปัญญา สมัยใหม่ดังกล่าว

ขณะที่คำว่า **“คุณธรรม”** หมายถึงสิ่งที่ช่วย

สร้างระเบียบแบบแผนในโครงสร้างส่วนลึกทาง สังคมที่เปรียบประดุจ **“จิตใจของประเทศชาติ”** ซึ่งทำให้ผู้คนในบ้านเมืองสามารถอยู่ร่วมกันอย่าง ร่วมเย็นเป็นสุข โดยมีพื้นฐานอยู่บน **“ธรรมะแห่ง ความเป็นพลเมือง”** ที่สอดคล้องกับภูมิปัญญาทาง จริยศาสตร์ อันเป็น **“ปัญญาแบบปทัฐาน”** (normative wisdom) ที่เป็นรากฐานทางศีลธรรม ของสังคมไทยแต่เดิม (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธ- ศาสนาที่ยึดโยงอยู่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ใน ฐานะที่พระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นพุทธมามกะ และเป็นองค์เอกอัครพุทธศาสนูปถัมภกมาโดย ตลอดระยะเวลาหลายร้อยปีของประวัติศาสตร์ ชาติไทย นับแต่การสร้างกรุงสุโขทัยสืบเนื่องมา จนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ปัจจุบัน)

โดยถ้ามิติด้าน **“คุณภาพ”** เป็นเป้าหมายเชิง คุณค่าที่ฝ่าย **“เสื้อแดง”** ให้ความสำคัญ และมีติ ด้าน **“คุณธรรม”** เป็นเป้าหมายเชิงคุณค่าที่ฝ่าย **“เสื้อเหลือง”** ให้ความสำคัญ ในกรณีเช่นนี้การ สร้าง **“ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม”** ก็เท่ากับเป็นเป้าหมายร่วมแห่งอุดมการณ์ทาง การเมืองของทั้งฝ่ายเสื้อแดงและฝ่ายเสื้อเหลือง (ซึ่งเป็นตัวแทนของแนวคิดเชิงคุณค่าทางการเมืองสองแบบที่แปลกแยกจากกันอยู่ในสังคมไทย ปัจจุบัน) ฉะนั้นจึงน่าจะสามารุใช้ยุทธศาสตร์ การพัฒนาไปสู่ **“เป้าหมายร่วม”** นี้เป็นหนทาง คลี่คลายวิกฤติปัญหาความแตกแยกของระบบ สังคมการเมืองไทยในเชิงลึก ตลอดจนขับ- เคลื่อนให้บ้านเมืองอภิวัฒน์ไปสู่ความเจริญงอก งามยิ่งขึ้นอีกขั้นตามกฎวิภาษวิธี (Dialectic) ดัง ที่กล่าวมาแต่แรกได้

ขณะเดียวกัน เมื่อวาทกรรมแห่งเศรษฐกิจ พอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ (ที่ อธิบายจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญาตามที่ กล่าวมาแล้วนั้น) สามารถจะชักทอมิติด้านคุณ- ภาพกับคุณธรรมให้กลืนเข้าเป็นเนื้อเดียวกัน

อย่างสมบูรณ์ เพราะการจับเป้าหมายสำคัญได้ว่า อะไรคือสิ่งที่ “ดี” อย่างถูกต้องเป็นลัทธิมาทิสต์ คือรากฐานของมิติด้าน “คุณธรรม” ส่วนการเรียนรู้ว่าจะต้องกระทำ “เหตุ” อะไรเพื่อนำไปสู่ “ผลที่ดี” นั้น ๆ อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล คือรากฐานของมิติด้าน “ความรู้” หรือมิติด้าน “คุณภาพ” หลักเศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็นโครงกรอบทางความคิดที่สามารถจะเชื่อม “ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ” กับ “ประชาธิปไตยที่มีคุณธรรม” อันมีความแปลกแยกจากกัน (alienation) ภายใต้ “ระดับความคิดเดิม” ของสังคมไทย ให้กลืนเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายใต้ “ระดับความคิดใหม่” ที่ได้รับการยกระดับให้มีความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นดังกล่าว

ตลอดจนเป็นตัวกลางในการเชื่อม ประชาธิปไตย กับ “สถาบันพระมหากษัตริย์” ที่เพียงแต่ดำรงอยู่แบบเคียงคู่กัน (juxtaposition) ในระบบสังคมการเมืองไทยนับแต่การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๕ ให้กลืนเข้าเป็นเนื้อเดียวกัน (syncretism) ในทางปรัชญาการเมืองภายใต้ “ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ที่มีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น

เมื่อเป็นเช่นนี้ “รัฐที่ดี” บนพื้นฐานของปรัชญาการเมืองแห่งเศรษฐกิจพอเพียง จึงต้องเป็นรัฐที่สามารถสนับสนุนและเอื้ออำนวยต่อการบ่มเพาะ “จิตปัญญา” ที่แฝงอยู่ในตัวมนุษย์แต่ละคน (อันเกิดจากการถักทอเงื่อนไขด้าน “ความรู้” หรือมิติด้าน “คุณภาพ” กับเงื่อนไขในมิติด้าน “คุณธรรม” เข้าด้วยกัน) เพื่อปลดปล่อยผู้คนในสังคมให้เป็นอิสระจากพันธนาการของอำนาจรัฐ และอภิวัดมนต์เข้าใกล้สังคมในอุดมคติของภาวะดั้งเดิมตามธรรมชาติที่ซึ่งมนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และมีอิสระเสรีภาพอันไพบูรณ์ (ด้วยการลดระดับความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขึ้น

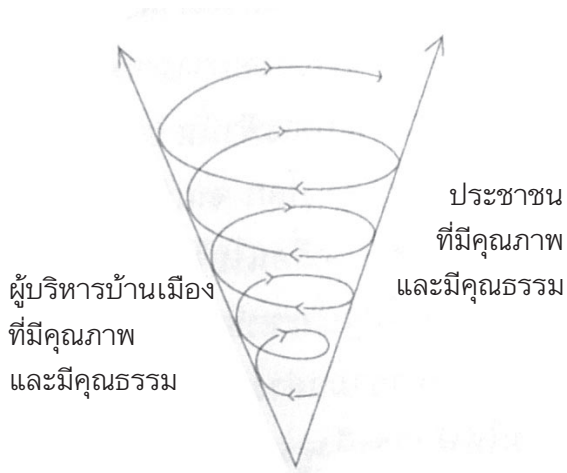
พื้นฐานในชีวิตของผู้คน ที่เป็นสาเหตุนำไปสู่การเบียดเบียนกันของมนุษย์ให้น้อยลง จนรัฐไม่มีเหตุผลข้ออ้างที่จะลิดรอนจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้คนในระดับเท่าเดิมได้อีก)

การกำหนดความหมายและจินตภาพแห่งตัวตนของ “รัฐที่ดี” ให้ตรงกันนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นเกณฑ์ตัดสินรูปแบบของระบบสังคมการเมืองที่ดี แนวทางการบริหารบ้านเมืองที่ดี คุณลักษณะของนักการเมืองที่ดี ตลอดจนนโยบายและวิธีบริหารจัดการที่ดีในการแก้ปัญหาต่างๆของรัฐ ฯลฯ โดยทางเลือกใดที่สามารถช่วยให้เข้าใกล้เป้าหมายของ “รัฐที่ดี” (อันเอื้อต่อการมี “ชีวิตที่ดี” ของประชาชน) ได้มากกว่า ทางเลือกนั้น ๆ ก็ถือได้ว่าเป็น “ทางเลือกที่ดีกว่า” ถ้าหากไม่สามารถกำหนดความหมายและจินตภาพของ “รัฐที่ดี” ให้ชัดเจนตรงกัน ผู้คนในชาติก็จักเป็นเสมือนผู้โดยสารในรัฐนาวาที่แล่นอยู่กลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลโดยไม่มีจุดหมายชัดเจนว่าจะไปขึ้นฝั่งที่ไหน ดังนั้นแล้วจะตอบคำถามได้อย่างไร้ว่าเรือที่กำลังแล่นไปข้างหน้า (ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของน้ำจืดอาหารพลังงาน ฯลฯ ในเรือที่มีปริมาณจำกัด) นั้นๆ เป็นทิศทางที่ “ถูก” หรือ “ผิด” อย่างไร

ถ้าหากกำหนดความหมายและจินตภาพของ “รัฐที่ดี” ผิด อาทิ เชื่อว่ารัฐที่ดีคือรัฐที่สามารถจะเอื้ออำนวยให้ผู้คน “กินดีอยู่ดี” ซึ่งย่อมต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมาก (เพราะแตกต่างจากการกินอยู่อย่างพอดีพอเพียง) รัฐที่ดีตามความหมายแบบนี้ก็ต้องเป็นรัฐที่มีแสนยานุภาพทางทหารเข้มแข็งเพียงพอที่จะสามารถแย่งชิงทรัพยากรจากประเทศอื่น ๆ มาหล่อเลี้ยงประเทศชาติของตนให้ได้มาก ๆ ผลที่สุดก็นำไปสู่ตัวอย่างการสร้างรัฐอำนาจนิยมของฝ่ายอักษะที่ประกอบด้วยลัทธินาซีในเยอรมัน ลัทธิฟาสซิสต์ในอิตาลี และลัทธิทหารนิยมของญี่ปุ่น แล้วนำประเทศชาติตลอดจนชีวิตของประชาชนจำนวนหลายล้านคน

ในชาติไปสู่ความหายนะในมหาสงครามโลกครั้งที่สองที่ผ่านมา (อันแตกต่างจากทิศทางการขับเคลื่อนไปสู่ “รัฐที่ดี” ตามความหมายและจินตภาพของประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียงที่ได้กล่าวมา) เป็นต้น

ระบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม

จากแผนภูมิ ถ้าสามารถปลูกฝัง “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง**” ให้แก่ประชาชนในเบื้องต้น จนประชาชนเกิดปัญญาที่จะเลือกผู้บริหารบ้านเมืองที่ “ดี” ได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผลระดับหนึ่ง เพื่อไปบริหารและพัฒนาให้เกิดระบบสังคมการเมืองที่มีคุณภาพและคุณธรรม ในทิศทางที่เอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมให้ประชาชนมีคุณภาพและคุณธรรม ประชาชนที่ได้รับการยกระดับ “จิตปัญญา” ให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้นเท่านั้น ก็จะไปเลือกผู้บริหารบ้านเมืองได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผลยิ่งขึ้นอีก อันจะนำไปสู่ทิศทางการบริหารบ้านเมืองที่เกื้อกูลต่อการบ่มเพาะ “**จิตปัญญา**” เพื่อยกระดับคุณภาพและคุณธรรมของประชาชนให้สูงยิ่งขึ้นอีกขั้น ทั้งในมิติเชิงปริมาณและคุณภาพ ซึ่งก็จะนำไปสู่การเสริมสร้างให้เกิด “**รัฐที่ดี**” หรือรัฐที่มีคุณภาพและคุณธรรมยิ่งขึ้น หมุนวนเป็นวัฏจักรแต่ละ

รอบเพื่อยกระดับไปสู่ ระบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม ยิ่งๆ ขึ้นเป็นลำดับๆ

ตามแผนภูมินี้ การสร้างมวลกำลัง(momentum) ของการขับเคลื่อนเพื่อยกระดับสังคมการเมืองไทยไปสู่เป้าหมายในอุดมคติของ “**รัฐที่ดี**” ก็คือความหมายของการ “**สร้างระบบ**” ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม โดยการจะสร้างมวลกำลังของการขับเคลื่อนระบบในระยะแรกย่อมต้องใช้ความพยายามอย่างมาก เหมือนเครื่องบินช่วงที่วิ่งจากลานบินและจะทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า นั้น ย่อมต้องใช้พลังงานจำนวนมากเพื่อเอาชนะแรงดึงดูดของโลก จนเมื่อสามารถยกตัวขึ้นสู่ระดับเพดานบินเรียบร้อยแล้วก็จะขับเคลื่อนไปได้ อย่างเบาแรงฉับไฉน การจะยกระดับสังคมการเมืองไทยไปสู่ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมก็เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในระยะแรก เพื่อยกระดับความคิดของผู้คนในสังคมให้พ้นแรงดึงดูดของความคิดความเชื่อแบบเก่าๆ เฉกเช่นเดียวกันฉนั้น

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

ประกาศข่าวดี
ชื่อของลดราคา

ลูกค้านำถุงผ้า
มาใส่ของเอง
ที่ร้านชมรม
มังสวิวัติ
จ.เชียงใหม่

ลด ๕ % จ้า

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● เปลว สีเงิน คอลัมน์ “คนปลายซอย”

ไทยโพสต์ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๘

ยังมีอีกคดีหนึ่ง อย่าทำไ้ ความเสียหายตั้ง ๖-๗ แสนล้าน
ด้วยปล่อยปละโครงการรับจำนำข้าวหน้านั้น
คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง
“ความรับผิดชอบทางละเมิด” จากโครงการนั้นนะ
เขาไม่ขยายเวลายื่นพยานให้แม่คุณ-แม่ทูนหัวอีกแล้วนะจ๊ะ

รายได้ ‘ของไทย’ ที่มองไม่เห็น

“ยิ่งลักษณ์...จะพาลูกชายไปดูซากุระที่ญี่ปุ่น
อีกหรือจ๊ะ?”

ดูนี่ก่อนดีกว่า.....

ดูคำพิพากษาศาลฎีกา ในคดียกยกทรัพย์
ธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด (มหาชน) หรือ
BBC เมื่อวาน (๑๖ ธ.ค.๕๘)

จำคุก นายเกริกเกียรติ ซาลีจันทร์ อดีต
กรรมการผู้จัดการใหญ่ บีบีซี (เสียชีวิตแล้ว)

จำคุก นายจิตตสร ปราโมช ณ อยุธยา
อดีตรอง ผอ.สำนักกรรมการผู้จัดการใหญ่

จำคุก ม.ร.ว.ดำรงเดช ดิศกุล อดีตผู้บริหาร
อาวุโส สำนักบริหารเงินและวิเทศกิจ และ

จำคุก ม.ร.ว.หญิงสุภาณี สารสิน หรือ ดิศกุล
อดีตรอง ผอ.ฝ่ายการตลาด BBC

เห็นมั๊ยจ๊ะ...!

ไม่ว่าไพร่หรืออำมาตย์ไม่ว่าใครจะใหญ่แค่ไหน
ถ้าทำผิด มีสิทธิ์ติดคุกเหมือนกันหมด เขา
เรียกว่า “ความทัดเทียมกันทางกฎหมาย”

เหมือนที่เธอชอบพูด “บูรณาการต้นน้ำ-กลาง
น้ำ-ปลายน้ำ” นั่นแหละจ๊ะ

ต้นน้ำ-คือความผิด

กลางน้ำ-คืออย่าหนีนะ และ

ปลายน้ำ-คือคุก ใจละจ๊ะ!

เห็นชอกชอนหาทาง “ออกนอก” ชะจริงนะ
แม่คุณ ใครเขาจะยอมให้ไป เพราะชาติเชื้อเนื้อ
หน่อทำตัวอย่างแล้วไว้อแล้ว

อ้างเขาเชิญไปดูโอลิมปิก ศาลเชื่อในเกียรติ
อนุญาตให้ออกนอกประเทศได้ตามขอ

แล้วไง....๒ คน ผัว-เมีย หนีแน่ป!

แล้วนี่ เธอ-ผู้น้อง มาตะเถาเดียวกัน อ่าง ๒ สมาชิกสภายุโรปเชิญไปบูรณาการที่เบลเยียม ที่หนึ่งแล้ว เคราะห์ดินะที่ศาลไม่อนุญาต

เพราะ ๑ ใน ๒ จอมรับจ๊อบลับบปีทีเชิญ ชื่อ เสียงฉาวโฉ่ชอบซื้อบริการทางเพศถ้าไปละก็.....

อดีตนายกฯ หญิงไทย อาจถูกปั้นข่าวให้ มั่วหมองได้!

แล้วยิ่งตะแฉง ๆ รอบใหม่ ขอศาลจะพาลูก ไปทัศนศึกษาญี่ปุ่นอีก...ก็พาไปรอบหนึ่งแล้วมิใช่ หรือ

ได้นิลัย “ระเบียบ-ชื่อลัทธิ-รักชาติ-ไม่คดโกง” ติดตัวกลับมาบ้างหรือเปล่าละ?

อยู่ในบ้านในเมืองนี้แหละ ปลูกผัก-ปลูกพริก ปลูกโต ๆ แล้วโพสต์อวดแฟน ๆ อย่างที่ทำนะ เจริญตาดีแล้ว ไม่ต้องตะกายไปทางไหนหรอก

เธอเป็นผู้ต้องหาประกันตัวในคดีอาญา ของ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญานักการเมือง คดีโครงการรับจ่าหน้าข้าวอยู่

เดือนหน้า คือปีหน้า-ปี ๒๕๕๙ วันที่ ๑๕ มกราคม ก็จะเริ่มไต่สวนนัดแรกกันแล้ว เธอเกณฑ์พยาน จำเลยมาเป็นกองทัพตั้ง ๔๒ ปากมิใช่หรือ?

อยู่ที่คนศึกษา เพิ่มทักษะบัณฑิตรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ มช.ที่ศาล ดิกว่าไปเที่ยว ดูที่ญี่ปุ่น เชื้อเหอะ...ผมไปมาแล้ว

คดีจะปิดบัญชี ดัดลินตอนปลายปี ๕๙-ต้นปี ๖๐ ก็จริง!

แต่.....

ยังมีอีกคดีหนึ่ง อย่าทำไก่อ ความเสียหายตั้ง ๖-๗ แสนล้าน ด้วยปล่อยปละโครงการรับจ่าหน้า ข้าว นั่นนะ

คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง “ความรับผิดชอบต่อสังคม” จากโครงการนั้นนะ เขาไม่ ขยายเวลายื่นพยานให้แม่คุณ-แม่ทูนหัวอีกแล้ว นะจ๊ะ

ตั้งแต่เมษาเรื่อยมาถึงธันวานี้

ขยายเวลาให้เธอจนบานเป็นริดสีดวงถึง ๓๒

ครั้งแล้วถ้าถึงสิ้นเดือนนี้ที่อ้างเป็นพยานไว้อีก เช่น นายไอพาร ไชยประวัติ นางเบญจา หลุยเจริญ นายวราเทพ รัตนากร และ ฯลฯ

ไม่มาก็ช่างหัวมัน.....!

ที่ขอขยายอีก ๑ เดือน...พอกันที เพราะแค่นี้ ถือว่า “ขยายจนคราก” ไม่มีสาเหตุจะมาอ้างโน่น-อ้างนี้ว่ารวบรัด ว่าไม่ให้ความเป็นธรรมอีก

เดือนมกรา ๕๙ คณะกรรมการจะใช้เวลา ตรวจสอบข้อเท็จจริงฯ ก่อนสรุปทั้งหมด ส่ง นายกฯประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกฯ พิจารณาแล้ว....ถ้าโอเค

ก็จะเซ็นชื่อ ส่งกระทรวงคลัง เพื่อให้ “กรมบัญชีกลาง” ตั้งคณะกรรมการความรับผิดชอบทางแพ่ง “ออกคำสั่งทางปกครอง” เรียกนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร มาชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

นายบุญทรง เตริยาภิรมย์ กับพวก เตรียมตัวไว้ด้วยก็ดี คนกินชالاไปไล่ถั่วแดงมักโขคดี เผลอๆ อาจถูกรางวัลที่ ๑ ช่างเคียงด้วย!

จะก็แสนล้าน...ผมไม่รู้?

ไว้ลุ้น...มันดี แต่ถ้า มี..ไม่หนี (หรือหนี)..ไม่จ่าย ก็ยึดหมด กระทั่ง ที่โตงเตง แปลงผัก พัก-แพ่ง ทั้งหลาย นั่นก็ยึดด้วย

เนีย...ทนายข้างหอคงจัด “ตาราง-ตาราง” ภายใต้อาณัติเวลาให้ดูแล้วซีท่า จึงดูร้อนรน เหมือนกันโดนไฟดำ

ใครว่า พ่อมด-หมอผี-พระดี-ซีตัง มีที่ไหน เห็นไปทำพิธี สะเดาะเคราะห์ เจาะ-เจิม-เติมผง-ลงนะ พล่านไปหมด

ผลมด้วยร้องขอศาลแผ่นจากบ้าน-จากเมือง ทำเดียว!

มาดูบ้าน-ดูเมืองช่วงนี้บ้าง ดาว “คนต่างดาว- ท้าวต่างแดน” กำลังเล็งบ้านเมืองไทย

วันนี้ (๑๔-๑๗ ธ.ค.) นายแดนเนยล รัสเซล ผู้ช่วยรัฐมนตรี ด้านกิจการเอเชียตะวันออกและ แปซิฟิก กระทรวงต่างประเทศ สหรัฐฯ มาเยือน ไทย

แล้วพรุ่งนี้ (๑๘ ธ.ค.) สมเด็จพระสันตปาปา ฟรานซิส นายกรัฐมนตรีไทย ก็ยกคณะ ครม.เขมร มาพบปะสามัคคีกับ ครม.ไทย

และผมนั่งทางในแล้ว จะมีอาคันตุกะ “ระดับใหญ่” ททยอยมาเป็นแขกเมืองไทยเรื่อย ๆ

ถ้าคนไม่มา ก็จะมีข่าว “ด้านต่างประเทศ” เกี่ยวกับไทย แปลก ๆ ใหม่ ๆ ททยอยมาแทน!

ระยะนี้ ขบวนการโค่นล้มรัฐบาลและพวก สมาริสันชอบของเล่นใหม่ ออกมาจิ้มตรงนั้น- แทะตรงนี้อยุ่เรื่อย

บวกกับบางสื่อ ฉวยโอกาสยืมคำทำนายพวก โหราจารย์จิตไม่ว่าง เอาดาวนั้นมาเล็งนี้ แล้วฟันธง-พุ่งหอกกันฉูดฉาด

“ยับแน่”...ทั้งประยุทธ์ ทั้งรัฐบาล!

อาจยับจริง ๆ ถ้านายกฯ ยังชินบริโภคนิสัย และข่าวสารจนเออเรอร์ แล้วจับมาใส่ใจ ที่เรียกว่า “อิน” ถึงขั้นวิตกจริตมันไปทุกเรื่อง

สถานการณ์-สภาพภาพประเทศขณะนี้ ถ้าว่า ย่ำแย่สุด ๆ ทั้งเศรษฐกิจ-การเมือง-การบ้าน

ผมถือว่า...ดี และควรเป็นเช่นนั้น!

คือ “ตก” จน “ต่ำ” ถึง “ดินดาน” แล้ว เรายังมีสภาพความเป็นอยู่-เป็นไปอย่างที่เป็นขณะนี้ ทั้งเศรษฐกิจ-สังคม-การเมือง-การบ้าน

ถือว่า...เยี่ยม!

เมื่อตกถึงดินดานแล้ว แสดงว่า “ถึงที่สุด” ของความเลวร้ายมันแล้ว มันก็ทำให้บ้านเมืองเรา เจ็บปวด-เสียหายได้แค่นี้

เป็นความเลวร้าย “สุดที่-สุดทาง” แล้ว ที่รับได้ และรับอยู่!

ที่เป็นอยู่ และที่กำลังตั้งหลักเพื่อ “ทะยาน” ไปข้างหน้า ทั้งหมดคือ “กำไร” ของประเทศไทย ของคนไทยทุกคน

ที่เห็นว่า บ้านเมืองเรามากด้วยปัญหา นั้น เพราะอะไรทราบมั๊ยครับ?

เพราะเราทุกคน “เอาปัญหาตัวเอง” ไปโยน ให้เป็นปัญหาประเทศ และทักทัก “ปัญหาของแต่ละคน” นั้น

เป็นปัญหาชาติ!

คนเราน่ะ มองเห็นตัวเอง นั้นเรียก “เห็นแก่ตัว” ต่อให้ไปอยู่บนสวรรค์ เดียวกับ...ที่นี้ มีปัญหา เทวดาไม่มีดีที่ถูกใจซักองค์

ตราบเมื่อมองทะลุตัวเอง เข้าไป “มองเห็นใจ” ตัวเอง นั้นแหละ ถึงอยู่บนดิน ก็สบายใจ

“ปัญหาคืองาน การไม่ยึด ‘อัตตา-อีโก้’ ในการรับรู้ปัญหานั้นคือ ปัญญาสู่การแก้ไข”!

“ใจร้อน-ใจเย็น” มีค่าเท่ากัน

แต่การ “รู้ค่า” แล้วใช้ปัญญาเข้ารับปัญหา ด้วยการ “ตั้งค่า-กำหนดทิศ” ตัวเอง...ตัวเองในที่นี้คือ “จุดกำหนดให้ประเทศเป็น” ให้ถูกต้อง-ชัดเจน ตรงนี้สำคัญสุด

โดยเฉพาะกับ “สถานการณ์นอก-สถานการณ์ใน” ที่กำลังผสมเป็น “พิมพ์เขียวประเทศ” ท่ามกลาง การเขย่าตัวของโลกอำนาจ

ใครมา...ถือว่าเป็นมงคลสู่บ้าน-สู่เมือง ต้องรับด้วยน้ำใส-ใจจริงให้ดีให้แขกที่มาประทับใจ ในความเป็นเรา-“เจ้าบ้าน”

ที่นายกฯ ประยุทธ์ ใจซื่อ-พูดตรง กับนาย รัสเซล นั้น...ประเสริฐแล้ว ไม่เลี้ยว ไม่ประจบ แต่ พบอบอุ้นด้วยมิตรภาพน้ำใส-ใจจริง ไม่ใช่แบบ ลัทธิเลี้ยง ต้องเดินตาม เพื่อแลกรางวัลเม็ดถั่ว

โลกจะชันคลั่งขึ้นเรื่อยๆ แต่ไม่ต้องกลัว สงคราม ตราบที่รบกันด้วยเรือบิน และล่อยเรือรบ “ใช้ลูกยาว” ถล่ม

ต่อเมื่อเห็นใครยก “กองกำลังทหาร” ตัวเป็นๆ บุกถล่มกันนั้นแหละ ค่อยพูดเรื่องสงครามโลก ครั้งที่ ๓

อย่าสนใจเรื่องราวประเภท “โคลนติดล้อ” ควรสนใจแรงงาน “เมกะโปรเจกต์” ใครจะลงทุน ทำโครงการแสนล้าน-ล้านล้าน รีบเรียกเข้ามาทำ สินค้าส่งออก ทำใจเถอะ.....

หาทางเอาเงินออกมากกระจายให้ “เงินสร้างงาน” ให้ชาวบ้านมีกิน-มีใช้ เฉพาะหน้ากันก่อน

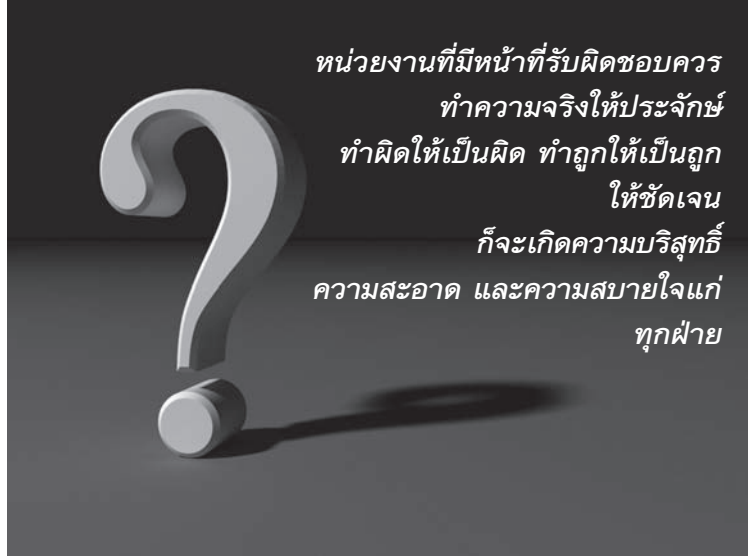
แล้วการเอาปัญหาตัวเอง โยนเป็น “ปัญหาชาติ” จะสูญพันธุ์ไปเอง.

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● สิริอัญญา

จากเฟซบุ๊ก Paisal Puechmongkol

๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๘

สมเด็จพระราชาคณะ ที่ไม่มีคุณสมบัติเป็นพระสังฆราช

มีการคาดหมายกันว่าหลังจากเสด็จงานพระราชพิธีพระราชทานเพลิงพระศพสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกแล้ว ก็ถึงกาลที่จะมีการพิจารณาเสนอชื่อสมเด็จพระราชาคณะเพื่อขอรับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ สถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราชสืบต่อไป

นั่นเป็นกรณีที่จะมีการโปรดเกล้าฯ สถาปนาสมเด็จพระสังฆราช แต่ตามโบราณราชประเพณีที่เคยมีมาก็ปรากฏว่า บางครั้งก็ไม่โปรดให้มีการสถาปนาสมเด็จพระสังฆราช ดังเช่นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๔ เมื่อสมเด็จพระสังฆราชสิ้นพระชนม์พระเจ้าอยู่หัวก็ไม่โปรดให้มีการสถาปนา จนกระทั่งสิ้นรัชกาลซึ่งเป็นราชประเพณีที่เคยมีมาแล้ว ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีการเสนอชื่อเพื่อสถาปนาเสมอไป

การทั้งนี้ เป็นหน้าที่ของรัฐบาลและ คสช. ที่

จะต้องพิจารณาความเหมาะสมและความควรไม่ควร เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้เกิดความผิดพลาดไม่ได้

ไม่ควรทำความผิดพลาดเหมือนที่ใครบางคนได้สร้างมลทินมัวหมองไว้ในวงการคณะสงฆ์ ในกรณีที่ว่าฝ่ายการเมืองแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชแทนสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก โดยอ้างว่าทรงประจวบ ปฏิบัติพระราชภารกิจไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ในขณะนั้นทรงปฏิบัติพระราชภารกิจประจวบ ประกาศนียบัตรอยู่ในพระอุโบสถวัดบวรนิเวศ จึงทำให้สังฆมณฑลปั่นป่วนวุ่นวายและเปราะอะเปื้อนมาจนกระทั่งถึงวันนี้

ตามกฎหมายคณะสงฆ์ บัญญัติให้พิจารณาเสนอชื่อสมเด็จพระราชาคณะที่มีอาวุโสสูงสุดโดยสมณศักดิ์ ซึ่งคนที่คิดร่างกฎหมายแบบนี้ต้องถือว่าเป็นผู้ทรยศต่อพระธรรมวินัยในสมเด็จพระบรมศาสดา เพราะในพระพุทธศาสนานั้น

พระพุทธองค์ทรงบัญญัติให้ถืออาวุโสโดยพรรษา ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์หากบวชภายหลังคนรับใช้ พระภิกษุเชื้อพระวงศ์นั้นก็ตองกราบไหว้พระ คนรับใช้ เพราะในพระศาสนาไม่มีศักดิ์ไม่มีวรรณะ และถือศักดิ์อาวุโสตามที่พระบรมศาสดาวาง บัญญัติไว้เท่านั้น

ดังนั้นในแง่หลักการแห่งกฎหมายก็ต้องถือว่าเป็นกฎหมายที่วิปริตผิดพระธรรมวินัย และแท้จริงก็มีวาระซ่อนเร้นที่ต้องการแย่งชิงตำแหน่ง สมเด็จพระสังฆราชไปให้กับพรรคพวกของ นักการเมือง แต่อานุภาพแห่งพระรัตนตรัย ใหญ่หลวงนัก ในที่สุดพรรคพวกของนักการเมือง ก็ตายเสียก่อน

ตามกฎหมายคณะสงฆ์ปัจจุบันซึ่งแม้จะวิปริต ดังกล่าวมาแล้ว ยังมีบทบัญญัติว่าถ้าสมเด็จพระ ราชาคณะที่อาวุโสสูงสุดโดยสมณศักดิ์ไม่สามารถ ปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้เสนอชื่อสมเด็จพระราชา- คณะที่อาวุโสโดยสมณศักดิ์รองลงมา

บทบัญญัติดังกล่าวมิได้หมายความว่า ปฏิบัติ หน้าที่ไม่ได้เพราะเหตุแก่ชราหรือป่วยไข้เท่านั้น แต่เหตุอันใดก็ตามที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ ได้ก็ต้องถือว่าไม่สามารถได้รับการเสนอชื่อเพื่อ สถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราชเช่นเดียวกัน

อะไรบ้างที่จะทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ สมเด็จพระสังฆราชได้? ที่สำคัญเห็นจะมีดังต่อไปนี้

ประการแรก เป็นผู้ที่ไม่เป็นที่เลื่อมใสศรัทธา ที่จะปฏิบัติภาระหน้าที่ของสมเด็จพระสังฆราชได้ รวมทั้งเป็นผู้ที่ถูกรังเกียจว่ามีความเศร้าหมองใน ธรรม มีความเศร้าหมองในศีล มีความเศร้าหมอง ในจริยาวัตร หรือเป็นอลัชชี หรือเป็นเตียรถีย์ หรือทรยศต่อพระธรรมวินัย หรือนัยหนึ่งก็คือเป็น ผู้ที่ตกอยู่ในกรรมของโลกะวัชชะคือประพฤติ ปฏิบัติในสิ่งที่โลกติเตียน เช่น ไปซื้อปั้งในห้างสรรพสินค้า หรือสั่งสมทรัพย์สมบัติ หรือมี พฤติกรรมอันเป็นที่น่ารังเกียจ

ประการที่สองเป็นผู้ที่ถูกครหาหรือมีคดีพัวพัน

ไม่ว่าคดีแพ่งหรือคดีอาญา ดังตัวอย่างถ้าหาก ต้องคดีหรือถูกกล่าวหาว่าครอบครองรถหนีภาษีก็ดี หรือรับสินบนในการแต่งตั้งสมณศักดิ์ก็ดี หรือ ทำผิดกฎหมายเพราะเสนอผู้ต้องอาบัติปาราชิก ให้ดำรงสมณศักดิ์ก็ดี ผู้ถูกกล่าวหาเช่นนี้ย่อม ไม่เป็นที่เคารพศรัทธา ไม่เหมาะสมที่จะดำรง ตำแหน่งอันสูงสุดของคณะสงฆ์

ประการที่สาม เป็นผู้ที่สงฆ์ทุกฝ่ายไม่ยอมรับ หรือเป็นผู้ทำให้เกิดความแตกแยกในคณะสงฆ์ เป็นผู้ก่อสังฆเภทที่เป็นอนันตริยกรรม ต้องตก นรกหมกไหม้ตลอดกัปตลอดกาลป์ หรือประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นอลัชชี หรือเตียรถีย์ หรือบิดเบือน พระธรรมวินัย หรือฝักใฝ่ในการบิดเบือนพระ ธรรมวินัย ซึ่งเป็นการทำลายพระพุทธศาสนา โดยตรง

ประการที่สี่ เป็นผู้ที่ประชาชนไม่วางใจว่า จะปฏิบัติหน้าที่ประมุขสงฆ์ให้เป็นที่เลื่อมใส ศรัทธาแก่ชาวพุทธ ให้เกิดความร่มเย็นแก่สังฆ- มณฑล หรืออาจทำให้เกิดความแตกแยกขึ้นใน หมู่สงฆ์หรือชาวพุทธ ถ้าถึงขนาดที่ชาวพุทธ ต้องประกาศว่า ถ้าได้คนแบบนี้เป็นสังฆราช ก็จะ ละความเป็นพุทธศาสนิกชนเสีย ไปนับถือผีปีศาจ หรือจอมปลวกจะดีกว่า ถ้าถึงขั้นอย่างนี้แล้วก็ ควรเกิดสำนึกเห็นแก่พระศาสนา ขอสละเสียซึ่ง โอกาสก็จะเป็นผลดีแก่การพระศาสนาโดยรวม

ในวันนี้มีความเคลือบแคลงสงสัย มีความ ไม่แน่ใจ มีความขัดแย้งแตกแยก มีการดูหมิ่น- ถิ่นแคลน และมีเรื่องครหาพัวพันเกี่ยวข้อง อัน เป็นความมัวหมองในสังฆมณฑล ซึ่งหน่วยงานที่มี หน้าที่รับผิดชอบควรทำความจริงให้ประจักษ์ ทำ ผิดให้เป็นผิด ทำถูกให้เป็นถูกเสียให้ชัดเจน ก็จะ เกิดความบริสุทธิ์ ความสะอาด และความสบายใจ แก่ทุกฝ่าย

เหล่านี้แหละ ถึงแม้จะไม่ป่วยชราถึงขนาด ปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้ แต่ก็ต้องถือว่าปฏิบัติหน้าที่ สมเด็จพระสังฆราชไม่ได้เช่นเดียวกัน.

○ การดูดซึมอาหาร หมายถึง กระบวนการ ซึ่งนำอาหารที่ผ่านการย่อยจนได้เป็นสารโมเลกุล เดี่ยว เช่น กลูโคส กรดอะมิโน กรดไขมัน กลิเซอรอล ผ่านผนังทางเดินอาหารเข้าสู่กระแสเลือดเพื่อนำไป สู่ส่วนต่างๆของร่างกาย

● เส้นเลือดดำ ของลำไส้ตรง วางตัวไปตามแนว ของเส้นเลือดแดง โดยแบ่งเป็น

- ร่างแหเส้นเลือดดำภายใน (internal venous plexus) ซึ่งจะระบายเลือดไปเข้า เส้นเลือดดำ superior rectal

- ร่างแหเส้นเลือดดำภายนอก (external venous plexus) ซึ่งจะระบายเลือดไปเข้า เส้นเลือดดำ inferior rectal

● ท่อน้ำเหลือง ของลำไส้ตรง วางตัวไปตามแนว ของเส้นเลือดแดง โดยเริ่มต้นที่

- ต่อม้ำเหลืองรอบๆลำไส้ตรง (perirectal node) แล้วไหลไปตามเส้นเลือดแดง จนถึงต่อม น้ำเหลือง internal iliac ซึ่งรับน้ำเหลืองมาจาก บริเวณของเส้นเลือดแดง middle rectal

- ต่อม้ำเหลืองรอบๆ aorta (periaortic node) ซึ่งรับน้ำเหลืองมาจาก บริเวณของ เส้นเลือดแดง superior rectal

โดยทั่วไปการกระจายของ ‘มะเร็งลำไส้ตรง’ ก็จะไปตามแนวต่อมน้ำเหลืองที่กล่าวข้างต้น ยกเว้นจะมีการอุดตันของต่อมน้ำเหลืองดังกล่าว มะเร็งจึงจะกระจายออกทางด้านข้าง เข้าสู่เนื้อเยื่อ รอบ ๆ ลำไส้ตรง หรือไหลลงมาจากด้านล่าง และ กระจายไปยังต่อมน้ำเหลืองที่อยู่ด้านข้างของ อุ้งเชิงกราน ไปตามแนวของเส้นเลือด middle rectal หรือทะลุไปถึงบริเวณขาหนีบ (inguinal region) ตามแนวของเส้นเลือดแดง inferior rectal ก็ได้

กลุ่มต่อมน้ำเหลืองที่ลำตัวของลำไส้ตรง
มี ๒ กลุ่ม ได้แก่

- กลุ่มต่อมน้ำเหลือง superior rectal อยู่ด้านหลัง ต่อจาก ampulla ในระดับสูงกว่า กล้ามเนื้อ levator ani หรือเรียกอีกชื่อว่า pararectal lymph glands of Gerota

- กลุ่มต่อมน้ำเหลือง *middle rectal*

กระจายอยู่ตามแนวของเส้นเลือดแดง *middle rectal* โดยน้ำเหลืองจะไหลเข้าสู่ต่อมน้ำเหลืองที่อยู่รอบๆ เส้นเลือดในช่องท้องต่อไป ดังนั้น ศัลยแพทย์ญี่ปุ่น จึงแนะนำให้เลาะต่อมน้ำเหลืองนี้ให้ ระหว่างการผ่าตัดมะเร็งลำไส้ตรงด้วย

● ลำไส้เล็ก(ชั้นตุง)

ลำไส้เล็ก (*Small Intestine*) เป็นส่วนที่ยาวที่สุดของทางเดินอาหารต่อมาจาก 'กระเพาะอาหาร' มีความยาวประมาณ ๗-๘ เมตร **ผนังด้านในของลำไส้เล็กมีลักษณะเป็นลอนตามขวาง มีส่วนยื่นเล็กๆมากมายเป็นตุ่มเรียกว่า วิลลัส (Villus พหูพจน์ เรียกว่า Villi) เพื่อเพิ่มพื้นที่ผิวในการดูดซึมสารอาหารที่ย่อยแล้ว ได้อย่างมีประสิทธิภาพ**

โครงสร้างของลำไส้เล็ก

'ลำไส้เล็ก'ของคนมีลักษณะคล้ายท่อขดไปมา อยู่ในช่องท้อง **แบ่งเป็น ๓ ตอน คือ**

๑. ดูโอดินัม(Duodenum) ยาวประมาณ ๓๐ ซม. มีรูปร่างเหมือนตัวยู **คลุมอยู่รอบๆบริเวณส่วนหัวของ 'ตับอ่อน' (Pancreas) ภายในดูโอดินัมมีต่อมสร้างน้ำย่อย และเป็นตำแหน่งที่ของเหลวจากตับอ่อน'และ'น้ำดีจากตับ'มาเปิดเข้า จึงเป็นตำแหน่งที่มีการย่อยเกิดขึ้นมากที่สุด**

๒. เจจูนัม (Jejunum) ยาวประมาณ ๒ ใน ๖ ของ 'ลำไส้เล็ก'หรือประมาณ ๓-๔ เมตร

๓. ไอลีียม (Ileum) เป็นลำไส้เล็กส่วนสุดท้ายปลายสุดของไอลีียมต่อกับ 'ลำไส้ใหญ่'

บริเวณ 'ลำไส้ตอนต้น' (Duodenum)จะมีน้ำย่อยจาก ๓ แหล่ง มาผสมกับ ไคม์ Chyme(อาหารที่คลุกเคล้ากับน้ำย่อยและถูกย่อยไปบางส่วน มีลักษณะคล้ายซूपข้นๆ) ได้แก่

- น้ำย่อยจากผนังลำไส้เล็ก (*Intestinal Juice*)

- น้ำย่อยจากตับอ่อน (*Pancreatic Juice*)

- น้ำดี (*Bile*) จาก 'ตับ' (*Liver*) (ซึ่งนำมาเก็บไว้ที่ถุงน้ำดี)

๑. น้ำย่อยของลำไส้เล็ก

น้ำย่อยของลำไส้เล็ก (*Intestinal Juices*) เป็น 'เอนไซม์'ที่สร้างมาจากผนังของลำไส้เล็กเอง ประกอบด้วย 'เอนไซม์'หลายชนิด ดังนี้

- ไดเปปติเดส(*Dipeptidase*) ย่อยDipeptide ได้ Amino Acid

- มอลเทส (*Maltase*) ย่อย Maltose ได้ Glucose + Glucose

- ซูเครส (*Sucraes*) ย่อย Sucrose ได้ Glucose + Fructose

- แลกเตส (*Lactaes*) ย่อย Lactose ได้ Glucose + Galactose

- ลิเปส (*Lipaes*) ย่อย Fat ได้ Fatty Acid + Glycerol

นอกจากนี้ ยังมี 'เอนไซม์'อีกหลายชนิด ที่ช่วยย่อยสลายเปปไทด์ (*Peptide*) จนได้ *Amino Acid* เช่น *Carboxypeptidase* และ *Aminopeptidase*

การควบคุมการหลั่งน้ำย่อยของลำไส้เล็ก

'ลำไส้เล็ก' จะหลั่งน้ำย่อยออกมาอยู่ภายใต้การควบคุมของระบบประสาทอัตโนมัติ (*ANS = Automatic Nervous System*) ชนิด *Parasympathetic Nerve*หรือเป็นประสาทสมองคู่ที่ ๑๐ (*Vagus Nerve*)

การย่อยอาหารในลำไส้เล็ก

การย่อยอาหารในลำไส้เล็ก มี ๒ วิธี

๑. การย่อยเชิงกล (*Mechanical Digestion*) มีแบบสำคัญ คือ

- การหดตัวเป็นจังหวะ (*Rhythmic Segmentation*) เป็นการหดตัวที่ช่วยให้อาหารผสมคลุกเคล้ากับน้ำย่อย หรือช่วยไล่อาหารให้เคลื่อนที่ไปยังทางเดินอาหารส่วนถัดไป อาจมีจังหวะเร็ว

๑๕-๒๐ ครั้ง/นาทิจ หรือซ้ำ ๒-๓ ครั้ง/นาทิจ

- เพอริสตัลซิส (Peristalsis) เป็นการหดตัวของกล้ามเนื้อทางเดินอาหารเป็นช่วงๆ ติดต่อกัน การเคลื่อนไหวแบบนี้จะช่วยผลักดันอาหาร หรือบีบไล่อาหารให้เคลื่อนที่ต่อ

๒. การย่อยทางเคมี (Chemical Digestion) บริเวณ 'ดูโอดีนัม' จะมีน้ำย่อยจากแหล่งต่างๆ มาช่วยย่อย

การดูดซึมอาหารในลำไส้เล็ก

การดูดซึมอาหาร หมายถึง กระบวนการซึ่งนำอาหารที่ผ่านการย่อยจนได้เป็นสารโมเลกุลเดี่ยว เช่น กลูโคส กรดอะมิโน กรดไขมัน กลีเซอรอล ผ่านผนังทางเดินอาหารเข้าสู่กระแสเลือดเพื่อนำไปสู่ส่วนต่างๆ ของร่างกาย 'ลำไส้เล็ก' เป็นบริเวณที่ดูดซึมอาหารเกือบทั้งหมด เพราะเป็นบริเวณที่มีการย่อยอาหารเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ และโครงสร้างภายในลำไส้เล็กก็เหมาะแก่การดูดซึมคือผนังลำไส้เล็กจะย่อยพับไปมา และมีส่วนยื่นของกลุ่มเซลล์ที่เรียงตัวเป็นแถวเดี่ยว มีลักษณะคล้ายนิ้วมือ เรียกว่า วิลลัส (Villus) เป็นจำนวนมากในแต่ละเซลล์ของวิลลัสยังมีส่วนยื่นของเยื่อหุ้มเซลล์ออกไปอีกมากมาย เรียกว่า ไมโครวิลลัส (Microvillus) ในคน มีวิลลัสประมาณ ๒๐-๔๐ อันต่อพื้นที่ ๑ ตารางมิลลิเมตร หรือประมาณ ๕ ล้านอัน ตลอดผนังลำไส้ทั้งหมด

๒. น้ำย่อยของตับอ่อน

น้ำย่อยของตับอ่อน (Pancreatic Juice) เป็น 'เอนไซม์' ที่สร้างมาจากตับอ่อน (Pancreas) มีสภาพเป็นเบส ประกอบด้วย

- โซเดียมไฮคาร์บอเนต (NaHCO_3) มีคุณสมบัติเป็นเบส จึงถือว่าเหมาะสมที่จะทำให้ 'ลำไส้เล็ก' มีสภาพเป็นเบส ซึ่ง 'เอนไซม์' ต่างๆ (จาก ๓ แหล่ง) จะทำงานได้ (ยกเว้น Pepsin จาก 'กระเพาะอาหาร' จะหมดประสิทธิภาพ) เพราะในขณะที่อาหารผ่าน 'กระเพาะอาหาร' มีสภาพเป็นกรด

- อะไมเลส (Amylase) ทำหน้าที่ ย่อยแป้ง (Starch) และ เด็กซ์ทริน (Dextrin) มอลโทส (Maltose)

- ลิเพส (Lipase) ทำหน้าที่ ย่อยไขมัน (Fat) กรดไขมัน (Fatty Acid) และ กลีเซอรอล (Glycerol)

- ทริปซินोजิน (Trypsinogen) เมื่อเกิดใหม่ๆ ยังเป็น 'เอนไซม์' ที่ย่อยอาหารไม่ได้ แต่เมื่อผ่านถึง 'ลำไส้เล็กตอนต้น' จะเปลี่ยนสภาพเป็น Trypsin โดยอาศัยเอนไซม์ Enterokinase จาก 'ผนังลำไส้เล็ก' ช่วย เอนไซม์ Trypsin จะย่อยโปรตีน และ Polypeptide (Trypsin ย่อย 'โปรตีน' ต่อจาก Pepsin ซึ่งหมดหน้าที่เมื่ออาหารมีสภาพเป็นเบส เพราะ Pepsin ทำหน้าที่ได้ดีในสภาวะที่เป็น 'กรดสูง')

- ไคโมทริปซิน (Chymotrypsin)

ย่อย Polypeptide (ต่อจาก Trypsin)

- คาร์บอกซีเปปติเดส (Carboxypeptidase)

ย่อย Peptide ได้ Amino Acid

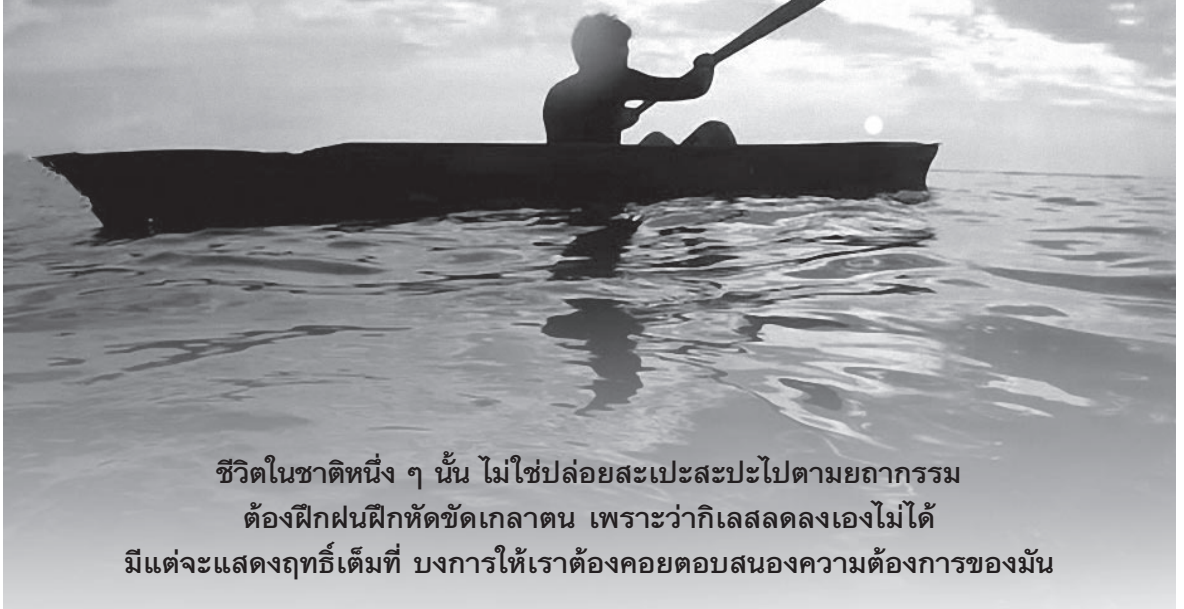
๓. น้ำดี (น้ำดี)

น้ำดี (Bile) สร้างจาก 'ตับ' (Liver) แล้วถูกนำไปเก็บไว้ที่ 'ถุงน้ำดี' (Gall Bladder) ไม่ถือว่าเป็นเอนไซม์ เพราะจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม เมื่อปฏิกิริยาลิ้นสุดลงแล้ว (น้ำดีไม่มีน้ำย่อย)

มีส่วนประกอบ ๓ ส่วน คือ

๑. เกลือน้ำดี (Bile Salt) มีหน้าที่ ดีให้ไขมัน (Fat) แยกตัวเป็นหยดเล็กๆ 'ไขมัน' ที่ถูกดีให้แตกตัวเป็นหยดเล็กๆ เรียกว่า อีมัลชัน (Emulsion) จากนั้นจึงถูก Lipase ย่อยต่อ ให้เป็นกรดไขมัน และ กลีเซอรอล

๒. รวงค์น้ำดี (Bile Pigment) เกิดจากการสลายตัวของ ฮีโมโกลบิน (Hemoglobin) โดย 'ตับ' เป็นแหล่งทำลายและกำจัด Hemoglobin ออกจากเซลล์เม็ดเลือดแดงที่หมดอายุ โดยเก็บรวมเข้าไว้เป็น รวงค์น้ำดี (Bile Pigment) คือ บิลิรูบิน (Bilirubin) จึงทำให้ 'น้ำดี' มีสีเหลืองหรือเขียวอ่อน และจะถูกเปลี่ยนเป็นสีเหลืองแกมน้ำตาล โดยแบคทีเรียในลำไส้ใหญ่ เกิดเป็นสีในอุจจาระ ๓ ต่อฉบับหน้า

ชีวิตในชาติหนึ่ง ๆ นั้น ไม่ใช่ปล่อยสะเปะสะปะไปตามยถากรรม
ต้องฝึกฝนฝึกหัดขัดเกลาดตน เพราะว่ากิเลสลดลงเองไม่ได้
มีแต่จะแสดงฤทธิ์เต็มที บงการให้เราต้องคอยตอบสนองความต้องการของมัน

แสนยาก...กว่าจะข้ามห้วงน้ำกิเลส

มอเตอร์ไซค์คันใหม่เอี่ยมอ่องเพิ่งจะดาวนออกมาไม่ถึง ๑๐ วัน องค์กรประกอบทุกส่วนอยู่ในมาตรฐานสมดุลพร้อมรองรับน้ำหนักนั่งได้ ๒ คน แต่เจ้าบอยวัย ๑๘ ปีลูกผู้ใหญ่บ้านยังไม่พอใจมาตรฐานนี้ จึงเข้าร้านซ่อมดัดแปลง โดยปาดเบาให้บางจนแบนเหมือนไม้กระดาน อีกทั้งยังเปลี่ยนล้อใหญ่ของเดิมเป็นวงล้อยางแบบเส้นเล็กมาใส่แทน ท่อไอเสียก็เปลี่ยนรูปแบบใหม่ที่มีรูปโค้งมาประกอบเข้าแทน นี่เป็นแพชั่นแต่งรถของวัยรุ่นที่ไม่ได้คำนึงถึงข้อเสียของการแต่งรถที่ทำให้ความปลอดภัยในการขับขี่ลดลง

เจ้าบอยขี่มอเตอร์ไซค์คู่นำหน้าเพื่อน ๆ ไปเที่ยวงานลอยกระทงต่างอำเภอ ซึ่งจัดทุกปีและที่ขาดไม่ได้คือมีหมอลำซึ่งคณะใหญ่มาแสดงฉลองในงานด้วย

มอเตอร์ไซค์ ๑๐ กว่าคันจอดเรียงเป็นดับใน

บริเวณจัดงานลอยกระทง เจ้าบอยพาเพื่อนเข้าไปนั่งกินเหล้าในร้านที่แม่ค้าจัดง่าย ๆ สำหรับงานคืนเดียว มีแคร่ไม้ไผ่ ๓-๔ ตัวตั้งต้อนรับลูกค้า เจ้าบอยเสียงดังสั่งเหล้าหลายขวดพร้อมทั้งแกล้ม พอมาได้ที่ก็พากันออกไปวาดลีลาโยกย้ายสุดเหวี่ยงหน้าเวทีหมอลำซึ่งงานแบบนี้ที่จริงแฝงอันตราย เพราะวัยรุ่นที่เห็นเด่นกันสนุกสุดเดชนั้น หลายคนพรมืดตาบชอนแนบกับลำตัวเตรียมพร้อมฟาดฟันทำหั่นคู่อริได้ตลอดเวลา เพราะงานอย่างนี้มักหนีไม่ค่อยพ้นเรื่องเขม่นกัน

ดึกมากแล้วแม่ค้าขายเหล้าเตรียมปิดร้านเพราะเลยเที่ยงคืนไปแล้ว กับแกล้มขายหมดพอดี เจ้าบอยกับเพื่อนก็พากันกลับบ้าน ซึ่งรถไปตามถนนลาดยาง ๒ เลน แต่มอเตอร์ไซค์กว่า ๑๐ คันขี่แบบเกาะกลุ่มจนกินพื้นที่ ๑ เลน ในจังหวะ

หนึ่งเจ้าบอยที่อยู่กลางกลุ่ม ก็ตะบึงรถพุ่งแซงเพื่อนขึ้นไปขณะนั้นมีรถยนต์ขับสวนมาอย่างรวดเร็ว เจ้าบอยก็กรทหลบแต่เพราะความมีเมมาและบวกกับสภาพรถที่ถูกดัดแปลงทำให้รถเสียหลักพุ่งชนล้อขวาของรถยนต์จากยางแตก รถยนต์เสียศูนย์บิดท้ายไปปะทะอັตมอเตอร์ไซค์ที่ขับตามมาด้วยความเร็ว จึงเกิดอุบัติเหตุหมู่ขึ้นทันที เจ้าบอยและเพื่อนตายคาที่ ๓ ศพ ส่วนเพื่อนอีก ๒ คนมาลื่นใจที่โรงพยาบาล งานลอยกระทงปีนี้เกิดอุบัติเหตุตายหมู่ถึง ๕ ศพ อาจจะเป็นบทเรียนเตือนใจบรรดาวัยรุ่นได้บ้าง

นึกถึงร่างทรงหรือคนเข้าทรง ซึ่งมีหลายแบบ และไม่ใช่เรื่องของพุทธ บางรายฟังคำสวดพิมพ์ของพระอาจารย์จะเกิดอาการสั่นเกร็งทันที พอหยุดสวดก็หยุดการสั่น บางรายฟังเสียงฉาบเสียงกลองที่ตีรัวเร็วใจ ร่างทรงก็จะแสดงอาการต่าง ๆ นานา ที่จริงพวกร่างทรงเป็นพวกจิตอ่อนไหวง่าย บางครั้งก็อุปาทานไปเองจึงมีอาการเป็นไปสารพัดเช่นเดียวกับวัยรุ่นยุคนี้ ดูแล้วก็เหมือนถูกเข้าทรงแค่เพียงได้ยินเสียงดนตรีนิ้วมือนิ้วเท้าก็กระดิกอัตโนมัติทันที บางคนก็ลุกขึ้นโยกย้ายสายตะโพกเคลิ้มไปกับเสียงดนตรีนั้น บางคนพอกินเหล้าเบียร์จนเมาได้ที่ก็จะแสดงอาการเหล่าเข้าทรง เช่น ขับรถแบบไร้สติ ชัดสายไปมาเสียงอุบัติเหตุ จนตำรวจต้องตั้งจุดตรวจสอบแอลกอฮอล์ หรือหนุ่มสาววัยรุ่นแสวงหาสิ่งเสพติดอื่น ๆ มาเสพจนชีวิตกับสิ่งเสพติดกลายเป็นเนื้อเดียวกัน เป็นพิษภัยทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

เมื่อต้นเดือนธันวาคม **สมณะใต้ดาว**เดินทางมาเยี่ยมเยียนให้กำลังใจชาวเรณูนคร ท่านได้แสดงธรรมตอนหนึ่งว่า สัตว์โลกนั้นยากที่จะได้เกิดมาเป็นคน เมื่อเกิดเป็นคนแล้วก็แสนยากที่จะมีอาการครบ ๓๒ ไม่พิกลพิการ แต่เมื่อเกิดเป็นคนที่มีอาการครบ ๓๒ แล้ว ก็ยังแสนยากที่จะได้มาพบสัตบุรุษ เมื่อพบสัตบุรุษแล้วก็แสนยากที่จะฟังธรรมเข้าใจจนเกิดสัมมาทิฐิ และ

ปฏิบัติบรรลุนิพพานเบื้องต้นได้ ขนาดมีสัมมาทิฐิและบรรลุนิพพานเบื้องต้นแล้ว ก็ยากแสนยากที่จะก้าวต่อจนบรรลุนิพพานขั้นสูงสุดได้

ดังนั้นเส้นทางชีวิตคนในชาติหนึ่ง ๆ นั้น ไม่ใช่ปล่อยสะเปะสะปะไปตามยถากรรม ต้องฝึกฝนฝึกหัดขัดเกลาตน เพราะว่ากิเลสที่มันมันเองไม่ได้ มันมีแต่จะแสดงฤทธิ์เต็มที บงการให้เราต้องคอยตอบสนองความต้องการของมัน เช่น แสวงหาสิ่งที่ถูกใจชอบใจทางอบายมุข รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสอยู่รำไป จนชีวิตตกต่ำ ทั้ง ๆ ที่คนคนหนึ่งจะมีคุณค่ามาก ถ้าไม่ใช่ชีวิตแบบไร้ค่า ผลาญพร่าสูญเปล่าไปกับสิ่งที่โลกยั่วย้อมมอมเมา

จึงเป็นเรื่องแสนยากจริง ๆ ที่จะได้เกิดมาเป็นคนที่มีอาการครบ ๓๒ แล้วยังบรรลุนิพพาน มีความเป็นอยู่อย่างสะอาด สว่าง สงบ สุภาพ สมรรณะ สามัคคี เป็นคนมีคุณค่าสมกับที่เกิดมาในชาติหนึ่ง อันเป็นชาติไม่เสียเปล่า ไม่เป็นโมฆะบุรุษ **๒**

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โศลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

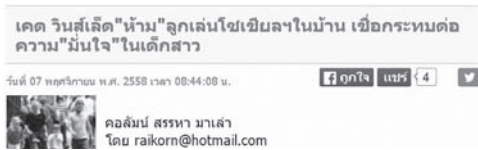
● นายชิง วินเทอร์

๑. ถ้าล้มเหลวใครรับผิดชอบ? สอนแค่ป๋ายสองโมงเริ่มวันนี้ ๔,๐๐๐ โรงเรียน เวลาที่เหลือทำกิจกรรม (มติชน ๒ พ.ย.๕๘)

๒. เรื่องจริงเลือดแดงใช้อาวุธ คุณ นพช.อ่วม เอ็ม ๗๙ ถล่ม กปปส. (เดลินิวส์ ๗ พ.ย.๕๘)

๓. อนุโมทนา เคต วินส์เล็ด นางเอกดั่งชาวอังกฤษ ห้ามลูกเล่นโซเซียลมีเดียในบ้าน (มติชน ๗ พ.ย.๕๘)

๔. ความน่ากลัวที่แอบแฝง ห้ามวัดตะล่อม รับพระต่างชาติอาศัย ตรวจพบ ๓๐๐ ชีวิตกวางเต็นท์แออัด (เดลินิวส์ ๘ พ.ย.๕๘)

๕. ถ้ารัฐบาลลอยตัว รับรองไม่รอด 'อาคม'สั่งผ่าตัด'บินไทย'พันวิกฤติ ชิดเส้น'จรัลพร'ทำแผนถึงสิ้น พ.ย.นี้ (มติชน ๑๐ พ.ย.๕๘)

๖. ราคาชีวิตแต่ละประเทศไม่เท่ากัน

A. Paris Attacks= Everyone loses their minds

B. Lebanon Attacks=No one says a word

C. Syria Under Attack=No one wants to know about it

D.Gaza Under Attack= The world goes silent

E. Shame on the world for being such hypocrites shame.(ไทยโพสต์ เปลว สีเงิน ๑๖ พ.ย.๕๘)

๗. จบตรีหางานยากที่สุด

แรงงานเตะฝุ่น ๓.๒๘ แสนคน บัณฑิตใหม่ครองแชมป์เดือนตุลาคมพุ่ง ๑.๔ แสนคน (เดลินิวส์ ๑๔ พ.ย.๕๘)

๘. ควรเพิ่มบุคลากรเก็บขยะให้เพิ่มขึ้นเป็นเรื่องด่วนกว่า ออกกฎเหล็กห้ามนำขยะขึ้นเกาะ (มติชน ๑๓ พ.ย.๕๘)

๙. อับมงคลมาทุกเข้าจิตแพทย์แนะนำบริหารจัดการอารมณ์ 'ดูข่าวร้ายฟังข่าวเศร้ายิ่งดูยิ่งเครียด' (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ ส.ค.๕๘)

๑๐. วาทีองค้จักรพรรดิญี่ปุ่นเมื่อแพ้สงครามโลกครั้งที่ ๒

“อนาคตข้างหน้าของเราจะหนักหนาสาหัสมากเราสามารถถากถางเส้นทางสู่สันติภาพอันงดงามสำหรับคนรุ่นต่อไปที่จะมาถึง เราจำเป็นต้องทำมันด้วยการอดทนในสิ่งที่ไม่สามารถทนทานได้ และยอมรับทุกขในสิ่งที่ไม่อาจรับได้

จงรวบรวมกำลังทั้งหมดของท่านอุทิศให้แก่การสร้างอนาคต ก้าวไปกับความก้าวหน้าของโลกให้ได้”

การตัดสินใจ “แพ้เพื่อชนะ” ทำให้นักรบชาโมไรคว้านท้องฆ่าตัวตายกว่า ๓๐๐ ชีวิต...(เปลว สีเงิน ๓๑ ก.ค.๕๘)

๑๑. บาปแห่งมนุษย์ปุถุชนที่ยากเข้าใจ ประมูลเพชร ๑,๗๐๐ ล้านบาท เศรษฐีฮ่องกงให้ลูกสาว (ไทยโพสต์ ๑๓ พ.ย.๕๘)

๑๒. เลือดแดงฤทธิ์ จำคุก นพช.อ่วม เผาศาลากลางไร้คนประกันตัว (ไทยโพสต์ ๑๒ พ.ย.๕๘)

๑๓. โปรงใสรอบ ๑๐๐ ปีของการประมูล “๘๐,๗๗๘ ล้านบาท คือราคาใบอนุญาต ๔๑ คลื่น ๑๘๐๐ mhz จำนวน ๒ ใบในระยะเวลา ๑๘ ปี

๔ ค่าย AIS DTAC TRUE JAS ใช้เวลากว่า ๓๐ ชั่วโมง ปิดห้องใครห้องมัน เคาะแข่งกัน มารู้ผลแพ้ชนะกันรอบที่ ๘๖..”(เปลว สีเงิน ๑๓ พ.ย.๕๘)

๑๔. วุฒิกวาระของสี่อัมนี้! “ขณะรัฐบาลงๆ กระบวนการสร้างและปล่อยข่าวโลกล้อมไทยก็ปล่อยมาอีกข่าวเมื่อเรือ

ไอซิลลอบเข้ามาไทย!

เท่านั้นแหละ ทั้งกระต่าย ทั้งเต่า ทั้งลาโง่ พล่านด้วยความตื่นตกใจกันไปทั่วประเทศ

สี่อัมทุกระบบ...ไม่ฟังอีจ๋าอัม..เลยกลายเป็นแนวร่วมบ่อนไส้... ขาท่องเที่ยวทรดฮวบอีกรอบ..” (เปลว สีเงิน ๗ ธ.ค.๕๘)

๑๕. ปล่อยกู้ไม่ยั้ง คิดได้ก็สาย ! จี้แบงก์รัฐแยกบัญชีสกัด NPL ออมสินอ่อนสทกรณ์ ขอหักหนี้ครุคนละครึ่ง (ไทยโพสต์ ๒๔ พ.ย.๕๘)

๑๖. ขาดวินัยการใช้เงิน ชีวิตก็พัง ผิดนัดชำระบัตรเครดิตพุ่ง ๑๔ % (ไทยโพสต์ ๒๔ พ.ย.๕๘)

๑๗. ผลประโยชน์ตกอยู่กับคนไม่กี่คน กองเศษแร่ทยกถล่มเมียนมาร์ดับน้ำบร้อย อุตสาหกรรมแร่หายของเมียนมาร์เมืองผากัน ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่กับบริษัทและกลุ่มนายทุน (เดลินิวส์ ๒๓ พ.ย.๕๘)

๑๘. ทักษิณทำเพื่อใคร? ก) รัฐบาลทักษิณที่เข้ามาตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ มุ่งพัฒนาโครงการรัฐที่สามารถไปต่อยอดเพื่อธุรกิจของตนเอง

ข) บริษัทชินคอร์ปของตระกูลชินวัตรถือหุ้นในแอร์เอเชีย

ค) อนุมัติงบประมาณปี ๒๕๔๗ กว่า ๖๗,๐๐๐ ล้านบาท ผูกพัน ๕ ปี ระหว่างปี ๒๕๔๗ ถึง ๒๕๕๒ ให้จังหวัดเชียงใหม่ไปพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ง) อนุมัติลดค่าธรรมเนียมการจอดอากาศยานให้สายการบินต้นทุนต่ำ (ไทยโพสต์, ผักกาดหอม ๕ ธ.ค.๕๘)

ลูกมาเยี่ยมพ่อที่ติดคุก...บอกครูจะตรวจทรงผม ตำรวจใจดีตัดให้ฟรี

พูดถึงตำรวจหลายคนทำหน้าที่บ้างคน ร้องเพลงดัดแปลงให้ฟังด้วย เกียด...ตำรวจของไทย...แหม...อย่าเหมาหมดซี ตำรวจดีมีอยู่นะ ถ้าไปเข้าเพ่งตำรวจเขาจะบอกเลยว่า ตำรวจดีมีเยอะ ที่จริงส่วนตัวแล้วค่อนข้างประทับใจ ตำรวจนะ ไม่รู้สึกกลัวตำรวจเลย ตอนเด็ก ๆ ชอบไปวิ่งเล่นที่โรงพัก มีที่ให้เด็กวิ่งเล่น มีชิงช้า ให้เล่นสนุกมาก มีกระดานหก ฯลฯ ไม่มีตำรวจคนไหนดูเราเลย เอาละ จะเป็นอาชีพไหนถ้าใครทำดีก็ประทับใจหมดแหละ

เรื่องราวตำรวจดี ๆ มีอยู่ว่า... มีเด็กน้อยคนหนึ่งเดินทางมาเยี่ยมพ่อที่ติดคุก ที่จังหวัดเชียงใหม่ สมาชิกเฟซบุ๊กที่ใช้ชื่อว่า “ปิดทองหลังพระ” ได้โพสต์ว่า

“สภ.พร้าว จ.เชียงใหม่ ๒๐ ธ.ค.๕๘ พ่อติดคุกลูกมาเยี่ยมพ่อ บอกพ่ungsครูจะตรวจทรงผม

มาพบตำรวจสบายใจทั้งพ่อและลูก ตำรวจ สภ.พร้าว ทำหน้าที่สืบเวรฯ บริการตัดผมให้ฟรี”

เด็กน้อยคนนี้ได้เดินทางมาเยี่ยมพ่อที่ติดคุกอยู่ที่ สภ.พร้าว จ.เชียงใหม่ และเด็กได้บอกพ่อว่า พ่ungsครูจะตรวจทรงผม จากนั้นสืบเวรฯ ท่านนี้ได้ยินสองพ่อลูกคุยกันจึงได้หยิบบปีตดาเสี้ยนมาตัดผมให้เด็กน้อยกลางโรงพักเลย”

Cr:news.sanook.com

มีจิตใจที่เตรียมพร้อมทำดี มีเครื่องมือเครื่อง-มือพร้อมทำดี โอกาสเหมาะๆบปีตดาเสี้ยน ความรู้สึกดี ๆ ก็เกิดขึ้นต่อกัน แม้ฝ่ายหนึ่งจะเป็นนักโทษ และอีกฝ่ายเป็นตำรวจก็ตาม แต่ไม่ได้หมายความว่าทำดีต่อกันไม่ได้ มีน้ำใจเอื้อเพื่อสุขใจทั้งคู่ให้และผู้รับเลยทีเดียวนะ เพราะความดีมีพลัง ...สังคมน่าอยู่ขึ้นเยอะ

๗

สิทธิยึดหน่วง

สิทธิยึดหน่วงเป็นสิทธิของเจ้าหนี้เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ แต่เพียงเป็นหลักประกันว่าเจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ และเป็นมาตรการบังคับให้ลูกหนี้ต้องชว่นชวยชำระหนี้ ทั้งเป็นการควบคุมทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยเจ้าหนี้มีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินของบุคคลอื่นที่ตนครอบครองอยู่เป็นประกันการชำระหนี้ สิทธิดังกล่าวนี้เป็นอุปกรณ์แห่งหนี้ หากไม่มีหนี้ หรือหนี้ระงับไปแล้วเจ้าหนี้ก็ไม่มีสิทธิที่จะยึดหน่วงทรัพย์สินของลูกหนี้หรือกรณีที่ลูกหนี้ให้หลักประกันอื่นตามสมควรแล้วสิทธิยึดหน่วงก็ไม่อาจมีได้ต่อไป

สิทธิยึดหน่วงเป็นสิทธิอันเป็นอุปกรณ์เช่นเดียวกับจำนองและจำนำ อันเป็นการประกันการชำระหนี้ด้วยทรัพย์สิน ผู้ทรงสิทธิยึดหน่วงมีสิทธิบังคับชำระหนี้เอาจากทรัพย์สินที่ยึดหน่วงไว้ แม้หนี้ประธานจะขาดอายุความก็ตาม เช่นเดียวกับจำนอง จำนำ และผู้ทรงบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินของลูกหนี้ สามารถใช้ยันกับบุคคลภายนอกและเจ้าหนี้อื่นได้

หลักเกณฑ์ของสิทธิยึดหน่วง

๑. เจ้าหนี้ครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นโดยชอบด้วยกฎหมาย

๑.๑ **ครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่น** คำว่าผู้อื่นไม่จำเป็นต้องเป็นของลูกหนี้ เช่น ลูกหนี้ยืมหรือเช่าของบุคคลอื่นมา หรือเช่าซื้อมาแต่อยู่ในระหว่างผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ แล้วนำไปซ่อมแล้วค้างชำระค่าซ่อม ผู้ที่ซ่อมถือว่าเป็นเจ้าหนี้ที่มีสิทธิได้รับค่า

ซ่อม จึงมีสิทธิยึดหน่วง

๑.๒ ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย

กฎหมายไม่ต้องการให้มีการแย่งการครอบครองกันโดยไม่มีกฎหมายรองรับ เพราะจะเกิดความไม่สงบขึ้นในสังคมได้ เช่น ไล่เป็นช่างซ่อมนาฬิกา ได้ยกยอกเอานาฬิกาโบราณของไซที่ขัดข้องไม่อาจใช้งานได้ไป แล้วทำการซ่อมจนใช้งานได้ดีเมื่อไซเรียกนาฬิกาคืน ไล่จะยึดหน่วงไว้โดยขอให้ไซชำระค่าซ่อมก่อนหาได้ไม่

๑.๓ ครอบครองในฐานะเจ้าหนี้ แม้เป็นเจ้าหนี้แต่ถ้าครอบครองในฐานะอื่น เช่น ในฐานะผู้ดูแลทรัพย์สินตามคำสั่งศาล หรือเจ้าพนักงานบังคับคดี เจ้าหนี้ก็หาสิทธิยึดหน่วงไม่ได้ เช่น

จำนำผู้ให้เช่าซื้อรถยนต์ฟ้องเรียกรถยนต์คืนจากผู้เช่าซื้อ ศาลสั่งให้ยึดรถยนต์ไว้ก่อน ในระหว่างพิจารณา เจ้าพนักงานบังคับคดีไปยึดรถยนต์คืนดังกล่าวมาแล้วมอบให้จำนำดูแลรักษาไว้ก่อนต่อมาศาลพิพากษายกฟ้อง จึงถือว่าคำสั่งที่ให้ยึดรถไว้เป็นอันยกเลิกไป จำนำจะไม่ยอมคืนรถยนต์โดยอ้างว่ามีสิทธิยึดหน่วงหาได้ไม่ หรือกรณีที่ผู้จำนองไปชำระหนี้และไถ่ถอนจำนองแล้ว ผู้รับจำนองไม่ยอมคืนโฉนดอ้างว่ายังมีหนี้รายการอื่นอีกที่ยังไม่ได้ชำระ ตนเองมีสิทธิยึดหน่วง ข้ออ้างของเจ้าหนี้รับฟังไม่ได้

๑.๔ สิทธิยึดหน่วงสิ้นสุดลงพร้อมกับการสิ้น

ไปของการครอบครอง ถ้าไม่มีการครอบครองก็ไม่อาจอ้างสิทธิยึดหน่วงได้ การครอบครองต้องติดต่อกันไม่ขาดตอน เว้นแต่ทรัพย์สินที่ยึดหน่วงนั้นได้ให้เช่าหรือจำนำไว้ด้วยความยินยอมของลูกหนี้ เช่น แดงเป็นสัตวแพทย์รักษาม้าของดำ ดำไม่ชำระค่ารักษาม้า แดงยอมยึดหน่วงม้าไว้ได้ แต่ถ้าแดงมอบม้าให้ดำไป สิทธิยึดหน่วงก็จะระงับไปด้วย แต่หากแดงเอาม้าออกให้เช่าด้วยความยินยอมของดำสิทธิยึดหน่วงหาสูญสิ้นไปไหม การเช่า

อาจได้ค่าเช่ามาชำระหนี้ การจำนำก็จะได้เงินมาชำระหนี้เช่นกัน กฎหมายจึงยกเว้นไว้

๒. ต้องมีหนี้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่ครอบครอง

๒.๑ **ต้องมีหนี้** หนี้ประธานยังไม่ระงับ เช่น การซื้อขายที่ดินที่เป็นโฉมหน้า แม้ผู้ซื้อได้ชำระไปแล้ว เมื่อผู้ขายเรียกที่ดินคืน ผู้ซื้อก็ต้องคืนให้ จะยึดหน่วงที่ดินที่ตนได้ชำระเงินไปแล้วหาได้ไม่ เพราะการคืนเงินนั้น คืนในฐานะลากที่มีควรได้ ถือเป็นหนี้ชนิดหนึ่งมีมูลหนี้ต่างหากจากสัญญาซื้อขาย การรับซื้อฝากที่ดินกันเองไม่ไปจดทะเบียนเป็นโฉมหน้า แม้ผู้ซื้อฝากจะเข้าครอบครองแล้วก็ต้องคืนที่ดิน อ้างสิทธิยึดหน่วงไม่ได้

๒.๒ **หนี้ต้องเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ครอบครอง** อาจเป็นกรณีเจ้าหนี้รับจ้างกระทำการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้กระทำไว้ โดยเจ้าหนี้ได้ใช้แรงงานหรือฝีมือหรือออกค่าใช้จ่ายในการ แกะไข ซ่อมแซม ดัดแปลง ปรับปรุง ตกแต่ง ต่อเติม หรือเปลี่ยนแปลง ฯลฯ ทำให้มีหนี้ที่ลูกหนี้ต้องชำระให้แก่เจ้าหนี้เป็นค่าจ้างค่าอุปกรณ์หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็น เช่น กรณีทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินและมอบที่ดินให้ผู้จะซื้อครอบครองแล้ว หรือทำสัญญาประนีประนอมยอมความ มอบที่ดินให้คู่สัญญาครอบครองไปก่อนที่จะจดทะเบียนแบ่งกัน ถือว่ามีหนี้เกี่ยวกับที่ดินอันทำให้ผู้ครอบครองมีสิทธิยึดหน่วง

เช่าอาคารแล้วนำเครื่องใช้สำนักงานเข้ามาใช้ในอาคาร ต่อมาเป็นหนี้ค่าไฟฟ้าและ น้ำประปา ผู้ให้เช่าจะยึดหน่วงเครื่องใช้สำนักงานไม่ได้ เพราะไม่ใช่หนี้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่ครอบครอง กู้เงินแล้วนำโฉนดไปวางไว้ เจ้าหนี้ไม่มีสิทธิยึดหน่วงโฉนดไว้ เช่น จำปีขายรถยนต์ให้จำปา ต่อมาจำปาส่งมอบรถยนต์ให้จำปีเพื่อตรวจสอบสภาพตามรอบการใช้งาน จำปี จะยึดหน่วงรถยนต์ไว้ไม่คืนให้จำปา อ้างว่ายังชำระหนี้เงินดาวน์ไม่ครบไม่ได้ หนี้ที่จะยึดหน่วงได้ต้องเป็นหนี้ที่เกิดจากการตรวจสอบสภาพรถยนต์เท่านั้น

๒.๓ **หนี้ถึงกำหนด** ถ้าหนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระลูกหนี้ยังไม่ต้องชำระหนี้ เจ้าหนี้จะปฏิเสธไม่คืนทรัพย์สินให้ลูกหนี้อ้างว่ามีสิทธิยึดหน่วงยังไม่ได้ เว้นแต่ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวแม้ศาลยังไม่สั่งพิทักษ์ทรัพย์หรือพิพากษาให้ล้มละลายก็ตาม

๓. **ไม่ขัดกับภาระของเจ้าหนี้หรือคำสั่งของลูกหนี้ หรือความสงบเรียบร้อย** กรณีที่เจ้าหนี้มีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องทำการบางอย่าง หากเจ้าหนี้ยึดหน่วงทรัพย์สินของลูกหนี้ไว้จะไม่อาจปฏิบัติหน้าที่นั้นได้หรือขัดกับข้อตกลง เช่นนี้ถ้ายอมให้ใช้สิทธิยึดหน่วงก็เท่ากับยอมให้เจ้าหนี้ไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ เช่น นายมีจ้างนายมาให้บรรจุสินค้าของนายมีลงในหีบห่อ โดยมีข้อตกลงว่าเมื่อนายมาบรรจุเสร็จต้องส่งมอบให้นายมีนั้น เพื่อขนส่งไปต่างประเทศ ดังนี้ นายมา มีหน้าที่จะต้องส่งสินค้าที่บรรจุหีบห่อแล้วให้นายมีนั้น นายมาจะยึดหน่วงสินค้าไว้จนกว่านายมีจะชำระค่าจ้างบรรจุสินค้าลงหีบห่อไม่ได้

เอกซื้อสินค้าโทเพื่อขายต่อให้ตรี โดยตกลงกันว่า โทจะส่งมอบสินค้าให้ตรีโดยตรงและรับค่าสินค้าจากตรี เช่นนี้ โทจะอ้างว่าเอกยังไม่ได้ชำระราคาจะยึดหน่วงสินค้าไว้ไม่ส่งมอบ ให้ตรีหาได้ไม่ เพราะเป็นการขัดกับหน้าที่ของโท

ด้ามอบของให้แดงซึ่งเป็นลูกจ้าง นำไปส่งให้เหลือง แดงจะยึดหน่วงของไว้จนกว่าจะได้รับเงินจากดำที่ค้างชำระค่าจ้างแก่ตนไม่ได้ เพราะไม่สมกับคำสั่งของดำที่ได้ให้ไว้

เจ้าหนี้ที่ดับเพลิงพารถดับเพลิงไปซ่อม เมื่อเกิดเพลิงไหม้จะไปเอารถไปดับเพลิง ผู้ซ่อมจะอ้างว่ายังไม่ได้ชำระค่าซ่อมขอยึดหน่วงรถดับเพลิงไม่ได้ เพราะขัดกับความสงบเรียบร้อย

ขอบเขตของสิทธิยึดหน่วง

สิทธิยึดหน่วงเป็นเพียงสิทธิที่จะยึดทรัพย์ไว้จนกว่าจะได้รับชำระหนี้ ผู้ทรงสิทธิยึดหน่วงไม่มีสิทธิที่จะนำทรัพย์สินที่ยึดหน่วงไว้ออกขายทอดตลาดเอง ไม่เหมือนผู้รับจำนำ ผู้ขนส่งและนายคลังสินค้า หรือเจ้าสำนักโรงแรม ทั้งไม่มีบุริมสิทธิ

ผู้ทรงสิทธิยึดหน่วงอาจยื่นบุคคลอื่นที่ไม่มีสิทธิดีกว่าได้ หรืออาจใช้ยื่นลูกหนี้ได้ แต่กรณีลูกหนี้ไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สิน และมีได้ก่อนนี้ขึ้นโดยความรู้เห็นยินยอมของเจ้าของทรัพย์สิน เจ้าหนี้อ้างสิทธิยึดหน่วงยื่นเจ้าของที่แท้จริงไม่ได้ ทั้งไม่อาจใช้ยื่นเจ้าหนี้อื่นของเจ้าของที่แท้จริง

จำเลยเช่าซื้อรถยนต์แล้วไม่ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ นำรถยนต์ไปซ่อมที่อู่โจทก์ ผู้ให้เช่าซื้อฟ้องจำเลยให้ส่งมอบรถยนต์คืนและชดเชยค่าเสียหายที่อู่โจทก์ โจทก์ไม่ยอมอ้างว่าจำเลยยังไม่ได้ชำระค่าซ่อม โจทก์ขอใช้สิทธิยึดหน่วงรถยนต์ คัดง้างกล่าวไม่ได้ แต่ถ้าขณะนำไปซ่อมผู้ให้เช่าซื้อยินยอมหรือรู้เห็นด้วยยึดหน่วงได้

สิทธิยึดหน่วงแบ่งแยกไม่ได้ เพื่อประโยชน์

แก่การชำระหนี้เจ้าหนี้มีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินได้จนสิ้นเชิง แม้ทรัพย์สินที่ยึดหน่วงมีหลายชิ้น แต่ละชิ้นแต่ละส่วนก็เป็นประกันหนี้ทั้งหมด เช่น หนึ่งเอารถไปซ่อมที่อู่ของสอง ราคาซ่อม ๑,๐๐๐ บาท หนึ่งไม่มีเงินชำระทั้งหมด ขอผ่อนเดือนละ ๑๐๐ บาท แม้หนึ่งผ่อนได้ ๙ เดือนแล้ว สองก็ยังมีสิทธิยึดหน่วงรถของหนึ่งทั้งคันต่อไปได้ หรือ ยาวซื้อข้าวเปลือกจากสัน ๑๐ เกวียน ขอผ่อนชำระเดือนละเกวียน และขอนำเข้าเปลือกไปเท่าที่ผ่อนชำระแล้ว สันจะอ้างสิทธิยึดหน่วงข้าวเปลือกทั้งหมดก็ได้

สิทธิยึดหน่วงคลุมถึงดอกผล

ไม่ว่าดอกผลธรรมดาหรือดอกผลนิติินัย เพียงแต่ดอกผลให้ไปชำระดอกเบี้ยก่อนหนี้ประธาน เช่น ส่วยรับจ้างเลี้ยงแม่ม้าของงาม งามไม่ชำระค่าจ้าง ต่อมาม้าเกิดลูก ส่วยมีสิทธิเอาลูกม้าออกขายเอาเงินชำระหนี้ได้ โดยหักหนี้ดอกเบี้ยก่อน เหลือจึงหักค่าจ้าง ถ้างามยินยอม ส่วยนำม้าออกให้เขาได้ แล้วเอาค่าเช่ามาชำระหนี้

สิทธิยึดหน่วงคลุมถึงหนี้ที่ขาดอายุความแต่ไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลง เช่น กาจ้างขุ่นซ่อมรถยนต์ แล้วไม่ชำระค่าจ้างเกิน ๒ ปี หนี้จึง

ขาดอายุความ แต่ขุ่นยังสามารถยึดหน่วงรถยนต์ คัดง้างกล่าวไว้ต่อไปได้ และขุ่นอาจฟ้องกาบังคับชำระหนี้เอาจากรถยนต์คันนั้นได้ ไม่ว่าจะล่วงเกินเวลาไปเท่าใด แต่หากเจ้าหนี้อื่นมายึดรถยนต์ไป ขุ่นไม่สามารถยึดทรัพย์สินของกาชำระหนี้ได้

สิทธิของผู้ทรงสิทธิยึดหน่วง มีเพียงยึดหน่วงทรัพย์สินไว้จนกว่าจะได้รับชำระหนี้มีสิทธิเก็บดอกผลเพื่อชำระหนี้ได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น มีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายในการรักษาทรัพย์สินที่ยึดหน่วงไว้

หน้าที่ของผู้ทรงสิทธิยึดหน่วง มีหน้าที่ในการดูแลทรัพย์สินที่ยึดหน่วงไว้ และมีหน้าที่ในการงดเว้นไม่ใช้สอยหรือให้เช่าทรัพย์สินที่ยึดหน่วงไว้เว้นแต่ลูกหนี้ยินยอม

ความระงับแห่งสิทธิยึดหน่วง

๑. เจ้าหนี้ทำผิดหน้าที่เกี่ยวกับการดูแลรักษาทรัพย์สินและการใช้ทรัพย์สิน
๒. การครอบครองทรัพย์สินของเจ้าหนี้สูญสิ้นไป เว้นแต่ให้เช่าหรือจำนำด้วยความยินยอมของลูกหนี้
๓. ลูกหนี้ให้หลักประกันอื่นตามสมควร
๔. หนี้ระงับ
๕. กรณีอื่น ๆ เช่น ทรัพย์สินสูญหาย ถูกทำลาย คู่กรณีตกลงยกเลิก เจ้าหนี้สละสิทธิ

สิทธิยึดหน่วงยังมีบัญญัติไว้ในกฎหมายเรื่องอื่น ๆ อีกเช่น เรื่องซื้อขายที่ผู้ขาย มีสิทธิยึดหน่วงจนกว่าจะได้รับชำระราคา และมีสิทธินำทรัพย์สินออกขายได้ด้วย ผู้ซื้อพบสินค้าชำรุดบกพร่องมีสิทธิยึดหน่วงราคา ผู้ว่าจ้างทำของมีสิทธิยึดหน่วงสินค้า ถ้าผู้รับจ้างส่งมอบล่าช้า ผู้ขนส่งมีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินที่บรรทุกมาจนกว่าจะได้ชำระวาง นายคลังสินค้ามีสิทธิยึดหน่วงสินค้าจนกว่าจะได้ค่าเช่า ผู้รับขนทางทะเลก็มีสิทธิเช่นเดียวกัน เจ้าสำนักโรงแรมมีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินที่ผู้พักเอาเข้ามาในโรงแรมจนกว่าจะได้ค่าเช่า ตัวแทนมีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินของตัวการเพื่อชำระเงินที่ตัวการค้างชำระผู้ครองอสังหาริมทรัพย์ มีสิทธิจับสัตว์ของผู้อื่นที่เข้ามาทำความเสียหาย เป็นประกันค่าเสียหาย ถ้าจำเป็นจะฆ่าเสียก็ได้

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สำนึกดี...ก่อการชอบ

ปีเก่าล่วงผ่านไป
 ได้ร่วมธงไตรรงค์
 ครองราชย์ครองใจราษฎร
 เยี่ยมเยือนชนประจำ
 พระราชกรณียกิจ
 บางคนให้กลับ “พูน”
 ไซ้คนหนักแผ่นดิน
 ก่อการผลาญประจัญ
 เสียชาติเคยยิ่งใหญ่
 ยามนี้มีรุ่งเรือง
 ดวงตาหากเห็นธรรม
 ไฟพ้นจากมืดมน
 หลงผิดคิดวิปาส
 มัวเมาโลกย์อาจิม
 ยอมรับผิดเห็นชอบ
 ยินดียอมกล้ำกลืน

ประเทศไทยยังยืนยง
 ด้วยพระองค์ดำรงธรรม
 ครองเอกราชยืนหยัดนำ
 ทุกซ่ระกำทรงเกื้อกูล
 นำสะกิดสำนึก “ศูนย์”
 ทวีคุณคืนค่าคน
 เนรคุณถิ่นก่อเกิดตน
 ชักนำชนก่อกวนเมือง
 “ผู้นำไทย” ยุคฟูเฟื่อง
 ไยเปล่าเปลืองทำลายตน
 ด้วยใจนำสู่กุศล
 โอกาสยลคืนแผ่นดิน
 พาพลังพลาดขาดพร่องศีล
 จวบวันสิ้นโอกาสคืน
 มิได้ตอบหรือแข็งขัน
 ชดใช้คืน...หนี้แผ่นดิน

๒

ชุดท่อکش پارینخوان

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผิ้งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนธิ น้อยอินตะ 08-1253-7677

• เพลง“คนโลกใหม่”นี้ เอาทำนองเพลงเก่าคือ “ขวัญคืนใจ” ซึ่งเป็นเพลงใช้ในละครโทรทัศน์ แต่งทำนองเสร็จตั้งแต่ ๒๘ มกราคม แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๓๐ มกราคม ๒๕๑๐ version แรก รอง คำมูลคดี กับ ศิริพร วงศ์สวัสดิ์ ขับร้อง ชุ่ม สานะเสน arrange ต่อมาอัดทำแผ่นเสียง“ขวัญคืนใจ” คนแรกขับร้องคือ สวลี ผกาพันธุ์ เมื่อ ๔ สิงหาคม ๒๕๑๒ ครั้งเป็นเพลง“คนโลกใหม่” แต่งเสร็จเมื่อ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ทำอัลบั้มแรกของชาวอโศกชุด“ขวัญ” รุ่งพริ้ง เมธารมณ กับ ผุสดี เอื้อเฟื้อ (The Hot Pepper Singers) ขับร้อง ปราจัน ทรงเผ่า arrange เสร็จเมื่อ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๙ เรียบร้อย ๑๘.๐๐ น. ออกวางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๒๙ มีแผ่นเสียงลงเพลย์ด้วย เนื้อหาของเพลงก็บรรยายสังขาร แยกโลกก็ให้เห็นว่า คนโลกเก่าก็คือ คนที่ยังวนอยู่ในโลกธรรม หลงความสูงส่ง มากมีร่ำรวยในลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข เป็นเหตุให้แย่งชิงฆ่าแกงกัน ต่อมาพระพุทธเจ้าทรงนำโลกุตระธรรมมาให้แก่โลก พอมาถึงกึ่งพุทธกาลนี้ ตกต่ำมาก ความเสื่อมของคนที่รับเนื้อแท้โลกุตรของพุทธได้ยากมาก แม้ผู้จริงเสนอ“โลกุตระธรรม”ต่อสังคม เผยแพร่ ประกาศอธิบายปานใดก็..กลับเฉา เปลา่ตาย คล้ายเดิม เดิมตำรำไป ไม่หน่าย ไม่คลายตัว มัวเมากันอยู่นักหนาสาหัสจริงๆ หากไม่ศรัทธา“ศีล”พอ ศึกษาให้สัมมาทิฐิ ปฏิบัติจนเกิด“จาคะ”เสียสละได้จริงสะอาดแท้ มีปัญญารู้ชัด กำจัดกิเลสถูกตัวมัน จนสามารถทวนกระแสโลกนี้ได้ แยกยิ่งกว่าแยกเลย แต่แนบยิ่งกว่าแนบ..เมืองไทยเป็นเมืองพุทธแท้ๆ ปีใหม่แล้ว..หันกลับมาเอาจริงกับ ศาสนา สัมมาทิฐิกับ“บุญนิยม” เข้าถึงโลกุตรกันเถิด สังคมไทยโปรด พันทุกขภัย ช่วยโลกได้จริงยิ่งกว่าจริง แยกยิ่งกว่าแท้ แนบนอน.

“สมณะโพธิรักษ์”
๕ ธันวาคม ๒๕๕๘

คนโลกใหม่

- แต่ก่อนแต่ไรไหนมา
ชีพคนใช้ค่าโลกธรรมวัดคน
แบ่งบ่าว-เจ้า มีหรือจน
นั่นกลซื้อค่าชาติคนโลกเก่า
- ครั้นถึงซึ่งปางพุทธองค์
สาธุทุกขสังขารมัยเรา
ให้หน่ายคลายตัวมัวเมา
กลับเฉา เปลา่ตาย คล้ายเดิม เดิมตำรำไป
- เบงคักดี เบงลี
ร้าย-ดี เรียนมากปานไหน
หลงมืด จืดใจ
ถึงใครเตือนใดไม่ฟัง
- หากหัดศรัทธา“ศีล”พอ
ฝึก“จาคะ”ต่อ ก่อปัญญาพุทธัง
ตัดกิเลสมูล สุนทรีย์
ไต่ตามสังโยชน์ โคตรคนโลกใหม่.

ดาวน์โหลดเพลง
“คนโลกใหม่”
ได้ที่

www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

